MAYSIE GRIEG

Sfidând pericolul

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICOLAE NĂSTASE

ALCRIS

Capitolul 1

Lungită pe nisip, în costum de baie, Lea visa. Briza mării mișca ușor franjurile umbrelei albe, iar dincolo de ea era albastrul intens al mării și seninul cerului. Numai albastru și soare. O atmosferă idilică. Visez, se gândi ea, confuză, dacă deschid ochii voi regăsi Londra, cenușiul, ceața, ploaia...

Simți o atingere pe piele, o mână care o mângâia foarte ușor; tresări și clipi din ochi. Nu, nu era un vis ci o plajă din Bahamas, cu nisip adevărat, auriu... Dar pe cer se contura chipul unui bărbat. Foarte bronzat, cu ochii strălucitori, tot atât de albaștri ca marea.

– Ce... cine sunteți? se bâlbâi ea.

– Ah! v-am trezit... Îmi pare rău, spuse el zâmbind. În trecere, am aruncat nisip pe dumneavoastră și voiam să-l scutur... Credeam că m-ați văzut.

Lea privi în jurul ei. Plaja era aproape pustie... Se așezase acolo la mijlocul după-amiezii în mulțimea zgomotoasă a celor aflați în vacanță, râsul copiilor care se bălăceau în apă și exclamațiile părinților care se jucau cu mingea. Și, dintr-o dată, nu mai era nimeni, nici un țipăt, în afara celor scoase de pescăruși și zgomotul uniform al valurilor măturând țărmul. Cât dormise oare? Automat, își ridică brațul pentru a-și consulta ceasul, dar își dădu seama că acesta era în sacoșa de plajă, confecționată din bumbac roz, ca și costumul ei de baie.

– Este ora șase, rosti bărbatul, îngenuncheat în fața ei.

Fără a-i da atenție, Lea începu să-și strângă lucrurile. Își cumpărase sacoșa și costumul de la magazinul hotelului. Și cum prețul derizoriu o mirase, vânzătoarea îi explicase că, în calitatea sa de cumnată a directorului, beneficiază de reduceri substanțiale.

– Ați sosit azi?

Necunoscutul o cerceta amănunțit, fără să-și ascundă admirația. Avea tupeu. Luând flaconul de cremă solară, îi răspunse cu răceală:

– Da.

Deloc descurajat de răspunsul ei laconic, el continuă:

– Lăsați-mă să ghicesc... sunteți englezoaică?

– Ar trebui să vă jucați de-a detectivul în altă parte. Sunt grăbită.

Agasată, își termină de strâns lucrurile, aplecându-se în față, ceea ce făcu însă să-i scoată și mai mult în evidență rotunjimea perfectă a sânilor. Bărbatul îi privi cu îndrăzneală:

– Ați abuzat de soare, murmură el, de aceea sunteți irascibilă. În prima zi, trebuie să fiți foarte atentă.

Lea își aminti că sora sa îi dăduse exact același sfat. Dar după lunga și obositoarea călătorie cu avionul, somnul o doborâse fără să-și dea seama.

Se ridică și, fără să-l privească pe necunoscut, se îndreptă spre palmierii care despărțeau plaja de grădinile hotelului. El o urmă imediat.

– Ați descins la „Lotus"? întrebă el.

Ea clătină din cap. Se va decide, oare, s-o lase în pace? Acum iritată, Lea nu se putu împiedica să nu remarce grația nonșalantă a mersului și a gesturilor lui. În plus, minusculul slip negru îi punea în valoare corpul atletic înnegrit de soare. Locuia oare pe insulă? Fără îndoială. Poate că lucrează pe plajă? Lea reperase deja ceata bronzată a instructorilor care dădeau turiștilor lecții de surfing sau scufundări submarine. Păreau parcă turnați cu toții din acelașți aluat: zâmbetul luminos, dinții strălucitor de albi, corpul musculos... Motiv ce i-ar face, desigur, geloși până și pe cei mai abili seducători londonezi.

– Intenționați să rămâneți mult timp? insistă el.

Scoase un suspin profund, menit să-i arate că o enerva.

– Cincisprezece zile.

Oare nu înțelegea că o deranja? Așa s-ar părea, deoarece continuă fără să se lase tulburat:

– „Lotus“ este un hotel excelent. Veniți pentru prima dată?

– Da!

Mergeau acum pe sub umbra palmierilor. De aici se zărea hotelul de un alb strălucitor în soare. Cu tufele de flori roz pe peluze, ansamblul semăna cu o carte poștală ilustrată, ale cărei culori fuseseră parcă retușate. Dar încă de la sosire, Lea plutea în plină irealitate. Avea impresia că se află pe o altă planetă.

– Ați venit singură? se interesă necunoscutul.

– Poftim?

– Vreau să spun, sunteți însoțită de cineva?

Tentată mai întâi să mintă, se răzgândi. Dacă și el locuiește la „Lotus“, va descoperi, fără îndoială, mai devreme sau mai târziu, acest lucru.

– Nu, sunt singură. Am nevoie de odihnă. Și de... solitudine...

De data asta va înțelege... se gândi ea, iuțind pasul. În acel moment, o albină țâșni bâzâind dintr-un tufiș și se prinse în părul ei. Lea avea groază de insecte. Primul ei gând fu s-o ia la fugă.

– Nu, stați, nu vă mișcați!

Necunoscutul îi opri avântul, luând-o de umeri. Apoi, cu două degete, prinse albina ce se rătăcise în părul ei. După care îi dădu drumul să zboare.

– Nu prezentați interes pentru ea, zise el pe un ton ironic. Nu sunteți genul de floare pe care o caută.

Tremurând încă de teamă, nu se mișcă, dar nici nu știa ce să spună. În plus, el nu se arăta deloc dispus s-o lase în pace. Apăsarea degetelor lui pe umărul ei gol o tulbura. Dar de ce îi privea cu insistență buzele? Își imaginma că nu-i putea citi gândurile? Franchețea brutală a privirii lui spunea, desigur, mult. Altă dată, poate s-ar fi simțit flatată și ar fi găsit provocatoare privirea sa admirativă. Dar nu mai era posibil după tot ce i se întâmplase cu Phil. Suferise prea mult. N-o va lua iar de la început... Doar cu o săptămână în urmă, izbucnea în lacrimi la fiecare cinci minute! Acum, nu mai dorea decât liniște.

– Feriți-vă de albinele de aici, spuse el, eliberându-i umărul. Înțepătura lor este destul de periculoasă. Poate fi chiar mortală dacă ai inima slabă.

– Inima mea este în ordine.

– Mă bucură să aud acest lucru! Începusem să-mi pun unele întrebări.

Fără a da importanță observației lui cu dublu înțeles, își reluă mersul. Da, trebuia să se ferească de aceste albine, pe care sora sa, în lunga enumerare de insecte și

șerpi periculoși, nu le menționase. În schimb, cu un zâmbet malițios, o pusese în gardă pe Lea în privința bărbaților de aici. Se pare că mai toți sunt niște seducători:

– Fii foarte atentă, încheiase Christine. Contactul cu turiștii pe toată durata sezonului, îi învață să fie expeditivi...

– Fii liniștită, răspunsese Lea. Cu mine, n-au nici o șansă.

Vocea calmă și bine timbrată a necunoscutului o trezi din visare.

– Cum vă numiți?

– O, dar asta nu vă privește!

– Eu mă numesc Nicolas... Nicolas Hunt, se prezentă el, cu gentilețe, după o pauză, pentru a pregăti mai bine efectul.

Lea se opri în pragul hotelului, apoi îi aruncă o privire rapidă peste umăr, înainte de a se întoarce cu fața spre el.

– Nicolas Hunt? Fotograful?

El dădu încet din cap, afirmativ, iar ea sesiză în ochii lui albaștri o licărire de aroganță, poate chiar puțin cinism. Nicolas Hunt, fiind cunoscut peste tot în lume, era suficient să-și spună numele pentru ca toate femeile să i se arunce în brațe! Cele mai mari reviste își disputau fotografiile realizate de el, pentru că Nicolas avea talentul

de a descoperi, dincolo de ceea ce se vede, adevărata personalitate a modelelor sale. Femei celebre făceau coadă pentru a avea onoarea să fie fotografiate de Nicolas Hunt...

Și totuși, pentru a o emoționa pe Lea, nu era suficient. Fără un cuvânt, îl privi drept în ochi câteva secunde, apoi se răsuci pe călcâie și intră în hotel. Urcă în fugă în camera sa, fără să întâlnească pe cineva.

Era problema lui dacă și-a închipuit că, aflându-i numele, își va schimba atitudinea față de el. Celebritățile n-o impresionau prea tare. Întâlnea așa ceva în fiecare zi la B.B.C. Dacă prestigiosul Nicolas Hunt își căuta o iubită pentru vacanță, n-avea decât să se adreseze în altă parte. O! Nu-și făcea nici o grijă din cauza lui. Farmecul și numele lui trebuia să atragă în jurul lui o suită întreagă de fete frumoase! În definitiv, era în stare de orice, pentru a-și atinge scopul. Genul de bărbat pe care-l cunoștea bine și care nu-i inspira decât dispreț.

Întârzie mult sub duș și îmbrăcă un halat scurt de baie, de un galben aprins. Soarele, cald și strălucitor în această după-amiază târzie, inunda grădinile din jurul hotelului. Stătea la fereastră, admirând tufele de flori plantate de-a lungul zidului exterior, când un Ferrari de un roșu aprins apăru pe alee și ieși din curte. Lea îl văzu dispărând în

viteză pe șosea. La volan, cu părul fluturând, îl recunoscu pe Nicolas Hunt. Zâmbind, își spuse că nu-l va revedea niciodată. O scosese pe o listă, după eșecul pe care tocmai îl suferise.

Auzi un ciocănit în ușă.

– Intră! strigă ea surprinsă.

Băiatul de serviciu pe etaj, îmbrăcat în vestă albă, apăru aducând un platou.

– Bună seara, domnișoară Winslow. Prima dumneavoastră baie v-a satisfăcut pe deplin?

– Am adormit pe plajă, spuse ea, râzând. Nici măcar degetul mic nu l-am udat.

El depuse platoul pe o masă joasă.

– Iată ceva ce vă va trezi, domnișoară. Șampanie.

– Dar n-am comandat!

– Și totuși, cineva a făcut-o în locul dumneavoastră, o asigură el, destupând sticla. Doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc. Sora mea mi-a trimis-o? Ce atenție încântătoare din partea ei!

– Nu, domnișoară. Domnul Hunt...

Spunând acestea, băiatul ieși, lăsând-o pe Lea privind spre sticla de șampanie. Era oare posibil ca el să nu fi abandonat partida?

De necrezut... Dar cum să refuze, acum? Prea târziu. Își turnă în pahar și sorbi o înghițitură. Într-adevăr, delicioasă...

Încăpăţânatul ăsta de Nicolas Hunt era, într-adevăr, un expert... Terminând de băut primul pahar, îşi mai turnă încă unul. Îi oferise o şampanie excepţională. Ei şi? Era problema lui, deoarece, din partea ei nu va obţine nimic. Dacă îl va mai revedea vreodată, îi va mulţumi politicos şi atât.

Deocamdată, savura şampania, plimbându-se prin cameră de colo-colo, îmbrăcată în acelaşi halat şi cu picioarele goale. Deodată, sună teleofnul. Ea ridică receptorul:

– Alo?

– Lea? Edward ne invită să cinăm afară, în cinstea venirii tale. Nu eşti cumva prea obosită?

Era ciudat, dar tonul energic şi vesel al surorii sale suna fals...

Degeaba era Edward directorul „Lotusului“, el se baza în întregime pe soţia sa pentru a asigura buna funcţionare a acestuia. În ceea ce-l privea, prefera să se ocupe de distracţiile pe care hotelul le oferea clienţilor, organizând spectacole de cabaret şi supraveghindu-i pe instructori şi pe cei ce se ocupau cu amenajarea plajei. Împreună, ei formau o echipă dinamică şi eficientă, dar Lea se întreba uneori dacă sora ei nu şi-ar fi dorit să se elibereze puţin, pentru a avea un copil. Totdeauna visase acest lucru şi era măritată de cinci ani... Lea nu îndrăznea s-o întrebe, aşteptând mereu confidenţe spontane. La venire, simţise

imediat la sora ei o oarecare tristețe, iar voioșia și exuberanța puțin forțate, puteau să ascundă o îngrijorare profundă.

– Obosită, eu? Am dormit toată după-amiaza pe plajă. Sunt în plină formă!

– Cu atât mai bine. Ne întâlnim la bar, spre ora opt. Vom merge la „Baracuda albastră“. În acest moment, este locul cel mai la modă. Toată lumea merge acolo. Îți vom face cunoștință cu prietenii noștri.

– Formidabil! exclamă Lea.

Nu abuzase, cumva, cu această șampanie? Avea senzația că plutește...

– Cât entuziasm! se miră Chris, puțin nedumerită. Pa, pe curând.

– Pe curând!

Închise și se îndreptă spre șifonier. Șovăi un timp, înainte de a alege o fermecătoare rochie roz din bumbac moarat, lucios ca satinul. Îndrăznețul decolteu elibera umerii, iar fusta se evaza din talie ca o corolă. Încălță niște sandale albe, delicate, cu tocuri înalte. Aruncă apoi o privire plină de regret spre sticla de șampanie neterminată. Dar trei pahare erau suficiente. Unul în plus și ar ajunge cam amețită în fața lui Chris și a prietenilor ei.

Privindu-se în oglindă, constată că obrazul îi era deja bronzat, dar și înviorat de șampanie. Cum în ochii săi verzi strălucea o licărire provocatoare, făcu o mică

grimasă. Purtarea arogantă a lui Nicolas Hunt o agasase în cel mai înalt grad. De ce naiba trebuia ca toți bărbații să fie prea siguri pe ei și să se poarte ca niște bădărani?

Era ferm hotărâtă ca în această seară să dea uitării starea ei sufletească și să facă impresie bună. Oh! nu-și făcea iluzii... Mai devreme sau mai târziu, Chris va sfârși prin a aborda subiectul rupturii logodnei cu Phil. Discreția de care a dat dovadă până acum, n-o să dureze. Când va sosi momentul, Lea va ști să fac față situației. Cel puțin, și-o promise înainte de a ieși din cameră, pentru a se întâlni cu Chris la barul hotelului.

Surorile semănau mult: aceeași formă a feței, aceeași siluetă și aceiași ochi verzi. Cu cinci ani mai mare decât Lea, Chris era la fel de blondă, dar mult mai bronzată. În această seară, era îmbrăcată cu o rochie din mătase, gen furou, foarte mulată, de culoare galben pai, care-i scotea în evidență tenul bronzat și părul blond.

– Arăți grozav! spuse Lea. Eu sunt o adevărată pastilă de aspirină lângă tine! Cât timp mi-ar trebui să te ajung?!

– Luni de zile! răspunse Chris, izbucnind în râs. Vrei să bem un pahar sau plecăm imediat?

– N-o grăbi, interveni Edward. Barmanul nostru prepară cocteilurile la perfecție. Lea, ia unul.

– Nu, mulțumesc. Am băut deja prea mult, mărturisi ea.

– Într-adevăr? întrebă Edward pe un ton amuzat.

Era un bărbat înalt și suplu, cu părul castaniu decolorat de soare și ochi căprui, care râdeau tot timpul. Cumnata sa îl plăcea, dar cu moderație. Om vesel, puțin superficial, un vorbăreț incorigibil, devenea repede obositor. Lea se întreba adeseori ce anume a putut s-o determine pe sora ei să se mărite cu el. Echilibrată, plină de bun-simț, Chris era tocmai opusul soțului ei.

– Ai băut? se neliniști Chris. În camera ta?

– Da. Cineva mi-a trimis o sticlă de șampanie.

– Șampanie? Cine?

– Încetează să mai pui întrebări indiscrete, porunci Edward, conducându-le spre ieșire. Nu uita că Lea este invitata noastră... Din moment ce nu bem nimic, la drum!

– Dar n-am nimic de ascuns! spuse tânăra. Un oarecare Nicolas Hunt mi-a oferit această sticlă. L-am întâlnit pe plajă...

Surpriza o blocă pe Chris.

– Nicolas Hunt?! exclamă ea.

Edward izbucni în râs.

– Nick, bătrân afurist! Trebuia să-mi dau seama. Este exact stilul lui de a trimite șampanie unei tinere seducătoare pe care n-o cunoaște!

Afară, soarele dispăruse la orizont. O ceață albăstruie plutea deasupra grădinilor. În depărtare, se auzea freamătul mării. Edward se urcă la volan, iar cele două surori în spate.

– De ce ți-a oferit șampanie? întrebă Chris cu un aer bănuitor.

– N-am idee, răspunse Lea. Liniștește-te, nu ca să-mi mulțumească pentru favorurile acordate... Abia dacă i-am vorbit!

– Departe de mine acest gând! exclamă indignată sora ei. Spui că l-ai întâlnit pe plajă?

– Da.

– Ți-a făcut avansuri?

– Ei bine... A încercat, dacă vrei neapărat să știi!

– Firește, zise Edward, conducând cu atenție. Nick este incapabil să reziste femeilor frumoase! De altfel, ele îi răspund cu bucurie. Numărul cuceririlor lui este impresionant!

– Ei bine, eu nu mă aflu pe lista lui!

Edward izbucni în râs, dar Chris luă un aer grav.

– Acest bărbat este periculos pentru tine... mai ales după ceea ce ți s-a întâmplat...

Lea preferă însă să nu răspundă acestei aluzii la recenta ei nefericire.

– Oh, îmi place Nick, continuă Chris. Ca tuturor, de altfel. Numai că nu-l pot lua în serios. Este spiritual, foarte frumos, simpatic, ideal pentru relații de prietenie, dar nimic în plus nu este posibil cu un bărbat ca el. N-aș vrea ca tu...

– Nu-ți face probleme, o întrerupse Lea. Sunt destul de mare pentru a judeca singură... Din clipa în care l-am văzut, am intuit că domnul Hunt nu este decât un afemeiat.

– Exact. Dar are un farmec nebun. Îl invit întotdeauna la seratele mele. Dacă am printre invitate femei singure, pot conta pe Nick să se ocupe de ele.

– Ascultă, doar n-o să-mi faci un portret amănunțit!

Lea simțea că sora ei dorea să-i vorbească despre Phil și era tocmai ceea ce nu-și dorea...

– Așadar, mergem la „Baracuda albastră“, locul la modă? zise ea pentru a schimba subiectul.

Mergeau acum pe șoseaua de coastă mărginită de palmieri și hibiscuși. Stânjenită, Lea simți îndreptată spre ea privirea gânditoare a surorii ei.

Nu se văzuseră prea des de la mariajul lui Chris. Părinții lor veniseră de două ori în Bahamas, dar serviciul Leei nu-i permisese să-i însoțească. Surorile primeau vești, una despre cealaltă prin mama lor când, în urmă cu o lună, Chris îi telefonase ca s-o invite:

– O să-ți placă mult, vei vedea. Aici există cele mai frumoase plaje din lume și soare, mult soare. N-ai venit niciodată să ne vezi, Lea... Te rog, acceptă!

După tonul puțin dezinvolt al surorii sale, Lea înțelese că era la curent cu decepțiile ei sentimentale și, la gândul că lui Chris îi era probabil milă de ea, se simțise îngrozitor

de umilită. Suporta deja foarte greu compasiunea colegilor de muncă, zâmbetele lor superficiale, atenția lor exagerată. Știind cu toții că Phil rupsese logodna pentru o altă femeie care, culmea ghinionului, lucra, de asemenea, la B.B.C., o tratau pe Lea cu menajamentele rezervate unui grav bolnav. Nu putea intra într-o încăpere fără a i se oferi în grabă un scaun sau a i se aduce o cafea. Nimeni nu îndrăznea să pronunțe în fața ei numele lui Phil. Situația devenise insuportabilă. La toate acestea se gândea când Chris o invita prin telefon și, îndemnată de un impuls de moment, acceptase să-și petreacă două săptămâni în Bahamas.

Se dusese să-i ceară șefului cincisprezece zile de concediu, cât mai curând posibil. Curios, după primul moment de surprindere, el îi acceptase cererea, fără să pună întrebări.

– Distracție plăcută! s-a mulțumit să-i ureze. Bahamas, spui? N-ai cumva un locșor și pentru mine în valiza dumitale, norocoaso?

Și iată că acum se afla în Bahamas.

Edward părăsea șoseaua pentru a intra pe un drum îngust care ducea spre mare.

– Nu sunt decât doi ani de când Max a deschis acest local, îl explica sora ei. Succesul a fost însă imediat. Trebuie spus că a angajat pe cel mai bun bucătar din regiune.

La capătul drumului se ivi o clădire lungă, albă. Deasupra, ca o coroană, o firmă enormă cu neon de culoare turcoaz, anunța: „Baracuda albastră“. Frânturi de muzică se amestecau cu zgomotul valurilor. Marea era foarte aproape.

– Este nemaipomenit aici! se entuziasmă Lea, coborând din mașină.

Briza marină îi flutură jupa largă în jurul picioarelor. Inspiră adânc aerul cald și parfumat, contemplând luna plină care părea suspendată deasupra valurilor sclipitoare. Adierea vântului făcea să foșnească frunzele dantelate ale palmierilor. Este atât de romantic... se gândi ea cu un acces brusc de melancolie. Dar Chris o luase deja de braț.

– Vom petrece o seară minunată. Max este unul dintre cei mai buni prieteni ai noștri. Sunt sigură că o să-ți placă!

– Este căsătorit? întrebă Lea bănuitoare.

– Nu, dar este fermecător. Toate femeile sunt nebune după el.

– Atunci, de ce este celibatar?

– În urmă cu câțiva ani, logodnica lui s-a înecat. I-a trebuit mult timp să-și revină după această tragedie... E mai bine, acum. A redevenit el însuși... Un bărbat adorabil.

Bănuielile Leei se transformară în certitudine. Se întoarse spre sora ei, cu sprâncenele încruntate.

– Chris, cred că nu pui ceva la cale?... Vreau să profit de soare și de mare, nimic mai mult. Nu sunt în căutarea unei aventuri amoroase, știi?

– Bineînțeles, o încredință Chris, cu o expresie afectuoasă. Te înțeleg perfect...

Sora ei se îndoia puțin de aceasta, dar nu spuse nimic. Intrară în restaurant și la început, fură orbiți de lumini și asurziți de zgomot. Lea se gândea iritată la planurile evidente ale lui Chris față de ea. Aceasta era hotărâtă să-i găsească un bărbat, să aplice proverbul: unul pierdut, zece regăsești, spre a o consola pentru ceea ce lua drept o supărare din dragoste... Era absurd!

– Doriți să serviți un pahar la bar, în timp ce consultați meniul? îi întrebă șeful de sală, întâmpinându-i.

– Bună idee, răspunse Edward.

Da, absurd... Deoarece nu era vorba tocmai despre o supărare din dragoste. Fusese suificient de nebună să-i acorde lui Phil prea mare importanță. Or, era o gravă eroare să lași un bărbat să aibă întâietate asupra restului. O părăsise? Lumea nu se prăbușise numai dintr-atâta!... Ea avea șansa unei meserii pasionante, prieteni formidabili. Înainte de a-l întâlni pe Phil, era foarte fericită, și tot ce-și dorea era să-și regăsească liniște pierdută. Cu siguranță, nu va reuși înlocuindu-l pe Phil cu un alt bărbat.

La bar, cele două femei deveniră imediat centrul de atracție al localului. Toți se grăbeau să le salute, iar Lea

dădea mâna cu o mulțime de necunoscuți, fără a reține măcar un nume. Hotărât lucru, Chris cunoștea pe toată lumea. Radioasă, o prezenta pe sora ei, privind-o adesea pentru a se asigura că aceasta era impresionată de o asemenea popularitate. La drept vorbind, între ele existase întotdeauna un soi de rivalitate ascunsă; chiar dacă se iubeau enorm și se înțelegeau de minune, Chris n-o iertase niciodată pe de-a-ntregul pe Lea că se născuse. Desigur, aceasta din urmă întelegea că trebuie să fi fost greu pentru Chris să accepte venirea pe lume a unei surori, ea care până atunci avusese dragostea părinților numai pentru ea singură... Dar ce putea oare să facă? Nu hotărâse ea să se nască... În orice caz, din câte își amintește, Chris căutase mereu s-o impresioneze, să-i dovedească superioritatea ei. O ridiculiza, îi organiza viața cu o incredibilă autoritate, dorind întotdeauna să fie prima în toate. O trata și acum pe Lea drept o puștoaică.

– Max! exclamă deodată Chris, cu un zâmbet radios.

Știind ce avea în minte sora ei, Lea îl observă pe noul venit cu neîncredere.

– Ți-o prezint pe surioara mea... Lea, el este Max!

– Bună seara! spuse el, întinzându-i mâna. Cred că abia ați sosit, nu-i așa? Vizita dumneavoastră mă onorează cu atât mai mult! Ce părere aveți despre insula noastră?

– Ah! Superbă... răspunse ea pe un ton politicos.

Totuși, Chris avea dreptate. Max era fermecător... Înalt și zvelt, avea ochi de culoare închisă, tenul ușor măsliniu, părul negru și ondulat, tot atâtea semne ale originii sale mediteraneene. Vocea lui era gravă și vorbea fără nici un accent.

– Dar n-aveți nimic de băut?! zise el, luând-o pe tânără de braț și conducând-o spre bar. Veniți, veniți să luați loc aici. Ce pot să vă ofer?

La un semn imperceptibil cu capul, apăru un chelner. Chris și Lea comandară băuturile și se alăturară lui Edward la masa la care acesta se instalase deja. Max le urmă și el și se așeză lângă Lea.

– Nu vă deranjează dacă fumez? întrebă el.

– Deloc.

Își aprinse o țigară lungă de foi și un nor albăstrui îi învălui figura fină. Ea observă că, dacă nu zâmbea, ochii lui erau ușor voalați de o umbră de tristețe.

– S-ar părea că lucrați la B.B.C.? Chris mi-a spus. Trebuie să fie pasionant! Cum ați reușit să pătrundeți acolo?

– M-am angajat la terminarea facultății, ca producătoare stagiară. Apoi, mi-am depus candidatura pentru un post permanent. Concurența este foarte dură...

– De ce emisiune vă ocupați?

– De o emisiune săptămânală de actualități... Restaurantul dumneavoastră pare să fie foarte prosper...

– Da. La început voiam să-l deschid în interiorul domeniului, pe coline, dar faleza îi atrage mai mult pe turiști... Personal, prefer colinele. Priveliștea de acolo este de o frumusețe ce-ți taie răsuflarea! Neapărat, înainte de a pleca, trebuie să mergeți acolo.

Ocupată până atunci să discute cu prietenii așezați la o masă vecină, Chris surprinsese ultimele cuvinte și spuse pe un ton liniștit:

– Suntem atât de ocupați, Max! Nu știu dacă vom avea timp s-o ducem acolo...

Lea se încordă. De ce o umilea Chris, forțându-l pe Max s-o ducă la colinele acelea afurisite?

– Mâine tocmai trebuie să vizitez niște vechi prieteni la Santa Anna. Dacă ați veni cu mine, Lea? Ei o apreciază pe Chris și vor fi încântați s-o cunoască pe sora sa...

Ea îi adresă un zâmbet silit.

– Ei bine, e foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar...

O voce veselă o întrerupse.

– ... dar mâine este imposibil, Max! Prea târziu! Ea își va petrece ziua cu mine. Facem o plimbare cu iahtul...

Chris aruncă o privire furioasă spre Lea, care se eschivă, întorcându-se spre cel care vorbise. Privirea ironică a lui Nicolas Hunt o sfida să-l contrazică.

Va trebui, totuși, s-o facă. Imediat însă se răzgândi. Între el și Max Estada, nu șovăi. Tristețea pe care o surprinsese în ochii atât de negri ai lui Max o înspăimântase. În acel moment al vieții sale, era pur și simplu incapabilă să se aplece asupra necazurilor sufletești ale unui bărbat. Pentru că sora ei ținea atât de mult să aibă un flirt în Bahamas, atunci va fi cu un bărbat care nu lua viața în serios. Și dacă va încerca s-o ducă în patul lui, va refuza. Asta-i tot! Așa stând lucrurile, de ce n-ar profita de tot ceea ce avea această insulă mai frumos, inclusiv seducătorii ei? De ce să nu petreacă, alături de el, cincisprezece zile agreabile, care n-o vor obliga la nimic!

– Îmi pare rău Max, spuse ea zâmbind amabil. Invitația dumitale mă flatează, dar i-am promis lui Nicolas să-l însoțesc...

Iritată de privirea indignată a surorii ei și de tăcerea malițioasă a lui Nicolas Hunt, hotărî totuși că avusese dreptate să procedeze astfel. Bunul ei simț o determinase la această alegere.

Capitolul 2

– Ai fi putut să mă previi! se indignă Chris, în timp ce serveau masa. Am vorbit, totuși, despre Nicolas Hunt în mașină. Și n-am spus despre el decât lucruri bune! De ce să-mi ascunzi această întâlnire cu el?

Edward le turna vin alb în pahare.

– Sora ta nu este obligată să-ți spună chiar totul, Chris. E bun crabul... nu-i așa, Lea?

– Oh! Într-adevăr, delicios...

– Nu-mi venea să cred! Chiar în momentul în care reușisem să-l fac pe Max să te invite! M-ai ridiculizat! izbucni Chris.

– N-am nici o vină, declară cu calm Lea, gustând din vinul alb. Ce deliciu! Este un vin de pe aici?

– Un adevărat sacrilegiu să spui așa ceva! zise Edward zâmbind. Ignoranto! Este un vin franțuzesc. Cunoștințele tale în acest domeniu lasă mult de dorit, nu-i așa?

Și se lansă într-un lung discurs despre vinuri. Necăjită, Chris își aplecă privirea în farfurie. În acest timp, Lea îl observa pe ascuns pe Nicolas Hunt, instalat la o masă, la celălalt capăt al salonului, în compania altor cinci persoane. Era în plină conversație cu vecina lui, o brunetă tulburătoare, cu ochi negri umbriți de gene false, care râdea în hohote. Brusc, el surprinse privirea Leei și, înainte ca ea să poată întoarce capul, el îi făcu cu ochiul. În pofida intenției de a-l ține la distanță, avu bizara senzație că erau legați printr-un fel de complicitate.

În timp ce li se aducea cel de-al doilea fel de mâncare, Chris bombăni:

– Sper că știi ce faci. Ce ți-a venit să te arunci în gura lupului? Ai crede că recenta ta experiență nu te-a învățat nimic...

– Încetează să-ți mai faci griji pentru mine, Chris. Nu mai sunt o copilă.

– Tocmai acest lucru o neliniștește, spuse Edward, pe un ton glumeț. Ești femeie și încă una foarte frumoasă... Iată de ce, dacă frecventezi un bărbat ca Nick, te expui unor mari riscuri.

– Curios cum... un animal rănit își poate pierde orice noțiune de prudență, murmură Chris.

Reprimându-și o dorință turbată de a-i răspunde răspicat, Lea ridică din umeri.

– Dacă am schimba subiectul? Sunt în vacanță. Aș vrea să mă amuz, să mă relaxez și, mai ales, să evit să mă gândesc la trecut. Grija ta pentru mine mă face fericită, Chris, dar viața mea personală mă privește doar pe mine.

– Lea, povestea ta cu Phil nu justifică toată această...

– Nu-mi mai vorbi despre Phil. Trecutul este trecut. Refuz să mai discut despre el.

Jenată de această ieșire violentă, Lea își plecă ochii.

– Ești o bună înotătoare, nu-i așa? o întrebă Edward, ca și când nu se întâmplase nimic. Ar trebui să profiți de acest sejur pentru a te iniția în scufundări în mare sau să faci surfing... să știi că avem instructori foarte buni la hotel.

– Max este un as al schiului nautic, interveni imediat soția lui. Nu vei găsi niciodată un profesor mai bun!

Hotărât lucru, se gândi Lea, orice aș face, trebuie să decidă totul în locul meu...

–Max este un tip bine, întări Edward cu o grabă suspectă.

Ce se întâmpla? Îi făcea Chris semne pe sub masă?

– Puiul acesta are un gust extraordinar! zise Lea. Mă întreb ce i-a mai adăugat, dar e foarte bun.

– Va trebui să mă ocup și de educația ta gastronomică, spuse Edward oftând. Tocmai guști o specilaitate locală: pui fript în verdețuri aromate, cu lămâie și ananas.

– Max are o sensibilitate ieșită din comun, șopti Chris, care își continua cu îndârjire ideea. În plus, este foarte cult. Vei putea discuta cu el literatură... Citește enorm. Cum își găsește oare timp? E un mister! Când mă gândesc că n-am nici un minut liber pentru mine!

– Nouă, celor de aici, ne plac mâncărurile picante. Punem condimente și fructe în tot ce gătim...

– Acest lucru schimbă cu adevărat bucătăria englezească, spuse Lea.

– De fapt, este un singuratic, spuse Chris. După moartea Perditei, logodnica sa, n-a mai existat nimeni în viața lui... Da, trebuie să fie foarte singur...

– Tu, de asemenea, vei rămâne singură, izbucni pe neașteptate Edward, trântindu-și tacâmurile în farfurie. Mai spune un singur cuvânt depre Max și Lea și cu mine ne vom așeza la o altă masă. Înțelege că ne plictisești cu Max al tău.

– Dar eu, nu...

– Ascultă! sora ta nu vrea să mai audă vorbindu-se despre el. Mi se pare că a fost destul de explicită asupra acestui subiect.

– Și tu, încetează să mai țipi, spuse Chris tremurând de furie.

– Nici nu cer mai mult, dar ești încăpățânată ca o catârcă.

– Nu vă certați, vă rog, din cauza mea, interveni Lea, jenată de întorsătura pe care o luase discuția.

Ei nici măcar nu auziră, fiind ocupați să se măsoare ca doi cocoși în luptă.

– Ești insuportabilă! declară Edward. De ce trebuie să exagerezi mereu? Omenirea nu se rezumă doar la tine, știi asta, nu?

– Edward, nu-i grav... imploră Lea.

De fapt, începea să fie foarte îngrijorată de această ceartă care, fără îndoială, n-avea nimic de-a face cu ea. Simți că ei profitau de primul pretext pentru a relua o dispută mai veche, despre care Lea nu știa nimic. Înspăimântată, observă între cei doi schimbul de priviri pline de ură.

– Ba da, e foarte grav, zise el pe un ton sec.

Tăcu, deoarece chelnerul tocmai venise să debaraseze masa. Băură cafelele fără să scoată un cuvânt. Apoi începu spectacolul. Cortina mare din catifea albastră, care ascundea scena, se ridică și orchestra formată din cinci muzicieni, începu o melodie sud-americană îndrăcită.

Edward își aprinse o țigară. Chris începu să tușească ușor și să agite mâna pentru a îndepărta fumul. Privirea dușmănoasă pe care i-o arunca soțul ei confrmă temerile Leei: erau la cuțite.

La sfârșitul melodiei, Max Estada urcă pe scenă, în timp ce răsunau aplauze. El prezentă cu succes primul număr executat de trei jongleri. Incapabilă să se concentreze

asupra execuției acestora, Lea își privea sora cu coada ochiului. Aceasta fixa scena tremurând de furie. Două pete roșii îi îmbujoraseră nefiresc obrajii. Se vedea că făcea un efort supraomenesc să-și stăpânească furia care clocotea vizibil în ea. De unde venea această ostilitate împotriva soțului ei? Bineînțeles, situația n-avea legătură cu Lea, dar, cu toate acestea, nu putea să nu-și facă griji. Scena la care tocmai asistase, confirma că Edward și Chris traversau o criză profundă și că zâmbetele radioase cu care o întâmpinaseră în această dimineață nu fuseseră decât o înșelătorie.

O cântăreață, într-o rochie lungă, cu strasuri strălucitoare înlocui pe jongleri. Lea asculta distrată, când o forță misterioasă o făcu să se întoarcă. Ochii lbaștri ai lui Nicolas Hunt o fixau cu intensitate.

Încă de la începutul spectacolului se stinseseră toate luminile, sala rămânând luminată doar de lumânările de pe mese. În această penumbră, puțin stranie, Nicolas părea o ființă dintr-o poveste cu zâne, cu haina sa albă, descheiată peste o vestă crem, pe care strălucea aurul unui lanț gros de ceas. Avea și o garoafă roșie la butonieră. O scosese oare din buchetul ce decora masa? Lea observă că mâinile lui erau foarte apropiate de cele ale frumoasei sale vecine Își imagină această brunetă tulburătoare, punându-i floarea la butonieră cu un zâmbet încărcat de promisiuni. Dar de ce se uita la lea cu această

expresie ironică? Îi ghicise oare gândurile? Se putea crede că citea în ea ca într-o carte deschisă... Tulburată, întoarse capul. Max tocmai reapărea pe scenă.

– Fiți liniștiți, doamnelor și domnilor, Leone va reveni înainte de sfârșitul acestui spectacol! Până atunci, vă invit la dans.

Orchestra începu să cânte un vals lent și câteva cupluri se îndreptară spre ringul de dans. Edward își stinse țigara și se adresă Leei:

– Vrei să dansezi?

Ea ezită.

– Du-te, insistă sora ei. Pot foarte bine rămâne și singură.

Lea se pregătea să se ridice, când apăru Max Estada.

– Nu dansați? Chris, aș putea s-o răpesc pe Lea un moment?

– Bineînțeles! Noi tocmai eram tentați de acest vals, nu-i așa, Edward?

Acesta din urmă aruncă spre Lea o privire resemnată; ea îi zâmbi amabil, se ridică și se întoarse spre Max. Prinzând-o de talie, proprietarul „Baracudei albastre" o conduse spre ringul de dans. Lea descoperi cu uimire că dansa minunat. N-ar fi crezut că acest corp deșirat era capabil de atâta grație.

– V-au plăcut preparatele noastre? întrebă el, după un timp.

– Mult! Aveți un bucătar extraordinar!

– Trebuie să știți că a învățat meserie la Paris! Și nu-l pot păstra decât cu prețul unui salariu exorbitant. S-a născut aici, în Bahamas, dar iubește atât de mult Franța, încât nu se gândea decât să se reîntoarcă acolo... Și apoi, este căsătorit. Acum pare foarte fericit. Cred că va rămâne aici.

– Puiul lui fript este excelent!

– Îi voi spune. De altfel, ca toți bucătarii, apreciază complimentele... Iar eu fac tot posibilul pentru ca moralul să-i rămână multă vreme stabil. Talentul său contribuie enorm la succesul afacerii.

– Dar... oare numai asta este? întrebă ea pe un ton malițios.

Lea făcea aluzie la aptitudinile lui de organizator.

– Nu, bineînțeles... Mai este și calitatea spectacolelor mele!

Ea aprecie modestia răspunsului. Max Estada era un tip curtenitor și simpatic, dar niciodată cu adevărat sincer. Adevărata lui personalitate rămânea un secret. Se simțea un soi de reținere, de răceală, până și în zâmbetul său. Tot timpul era rezervat. În ochii lui întunecați, care păreau să respingă fără cruțare tot ce vedeau, exista o profundă melancolie. Pe scurt, era contrariul unui bărbat vesel și spontan.

– Dansați minunat, spuse ea, pe când eu... Este adevărat că am prea rar această ocazie...

– Păcat! Aveți evidente aptitudini, simțul ritmului și o grație naturală.

Zâmbetul lui artificial accentua proasta dispoziție a Leei. Era oare posibil ca totul să fie la el numai aparență? Intrigată, se întrebă care era punctul lui slab, pentru că trebuia să existe pe undeva...

– V-ați născut aici? întrebă ea.

– Da. Tatăl meu a venit aici din Spania, între cele două războaie și nu s-a mai putut niciodată întoarce. Aici s-a și căsătorit. Aici a și murit. Eu m-am născut între aceste coline, de care vă vorbeam mai devreme.

Pentru prima oară, în frumoșii lui ochi negri, străluci o pasiune sinceră.

– Adorați această insulă, nu-i așa?

El păru surprins de această întrebare și se mulțumi să aprobe dând din cap.

– Tatăl meu s-a născut într-un mic sat din Devon, reluă ea. A trebuit să-l părăsească pentru a-și găsi de lucru și s-a instalat la periferia Londrei. Câștiga foarte bine. Aveam o casă drăguță. Dar, după părerea mea, tata ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi putut rămâne în satul lui natal.

Pândi în zadar o reacție pe fața imperturbabilă a cavalerului ei.

– Există lucruri de care nu te poți elibera. Te identifici cu ele... șopti el.

– Cred că iubim întotdeauna locul unde ne-am născut. Tata spune, deseori, că singurul spațiu care contează pentru el – a călătorit puțin, totuși – este cel din Devon. Nu găsiți că, într-un fel, este trist? Cam ca un exil permanent...

Muzica se opri și el o conduse la masa ei.

– Înțeleg foarte bine ce a trebuit să simtă tatăl dumneavoastră. Aș fi pierdut dacă aș părăsi această insulă. Dar dumneavoastră? Spațiul dumneavoastră care este? Londra, poate? V-ați născut acolo, îmi imaginez?

– Nu m-am gândit niciodată! se miră ea. Dar dacă trebuie să am unul, bănuiesc că este Londra.

Ea se așeză, iar el se înclină ceremonios în fața ei.

– Mulțumesc, Lea, pentru dansul acesta. Sper sincer că tatăl dumneavoastră se va întoarce, până la urmă, la Devon.

Dezorientată de tonul grav și de salutul ceremonios, ea începu să râdă.

– Deja s-a rezolvat! A ieșit la pensie anul trecut, și a vândut tot pentru a se reîntoarce în satul natal. Niciodată n-a fost atât de fericit ca acum.

– Cu atât mai bine, zise el, cu un zâmbet melancolic. Într-adevăr, mi-ar plăcea să vă arăt colinele mele... Nu veți ști nimic despre această insulă, dacă veți pleca fără să le vedeți.

Dar Chris și Edward reveniră. Max se scuză:

– Trebuie să mă ocup de clienții mei, nu? O seară plăcută, în continuare!

Imediat ce se îndepărtă, Chris se întoarse spre Lea, ochii ei sclipind de nerăbdare.

– S-ar zice că vă înțelegeți de minune?! Știam că o să-ți placă. Hai, recunoaște... e drăguț, nu-i așa?

– Dar, în definitv, n-am pretins niciodată contrariul.

Inisistența lui Chris era atât de fără rost, încât Lea, printr-un reflex de autoapărare, avea o înclinație ostilă față de Max. Ea adăugă pe un ton sec:

– Da! E foarte inteligent. E formidabil! Acum ești mulțumită? Și încetează să-i tot lauzi calitățile. Prefer să-mi aleg singură bărbații care-mi plac.

În clipa aceea, Nicolas Hunt venea spre ea cu mâna întinsă. Auzise, oare, ultimele ei cuvinte? Cu siguranță...

– Îmi acordați acest dans? întrebă el pe un ton ușor ironic.

Grăbită să scape de sora ei, Lea se ridică imediat. Îndată ce începură să danseze, Nicolas îi șopti la ureche:

– Așadar, Chris încearcă mereu să vă căpătuiască?!

Nedorind să abordeze cu el acest subiect, îi răspunse printr-o altă întrebare:

– De ce mi-ați trimis șampanie?

– Nu vă place șampania?

– N-are importanță! Vă rog, să nu se mai întâmple.

– Și eu, care credeam că vă voi face o plăcere! Mă aduceți la exasperare, Lea! se văită el cu o voce afectată.

Ea izbucni în râs.

– Cu atât mai rău pentru dumneavoastră! Ei bine, aflați că eu îmi comand, întotdeauna, singură șampania! Rețineți acest lucru!

Max și Nicolas... Cum ai spune noapte și zi. Dacă primul își ascunde emoțiile, cel de-al doilea era deschis și clar. Își folosea farmecul cu larghețe. Seducător și sigur de el, era fără îndoială o companie ideală, atâta timp cât nu-l luai în serios. Nu trebuia să aștepte din partea lui vreo promisiune! Cu atât mai bine! Era exact bărbatul care-i trebuia Leei, pentru a o anihila pe Chris. Și-l va folosi ca pe o pavăză. Dacă ieșea des cu Nicolas, sora ei n-o va putea forța să-l vadă pe Max. Niciodată Lea nu s-ar fi gândit să se folosească de cineva în felul acesta, dacă n-ar fi fost vorba de Nicolas Hunt. Cu el, nu exista nici un risc, pentru că nu-și considera viața sentimentală decât ca pe o continuă succesiune de cuceriri frivole, fără ca emoția să intre vreodată în calcul... Îi va face pur și simplu jocul.

– Foarte bine, zise el. Dar dacă vreți ca cineva să vă ajute s-o beți, anunțați-mă!...

– Vă asigur că nu! Spuneți-mi... Ați crezut cu adevărat că aș putea fi cumpărată cu o sticlă de șampanie?

– Sunteți crudă și... nemiloasă! se tângui el.

– Să nu credeți cumva că glumesc.

– Păcat!... Știți, sunteți aproape frumoasă.

Cercetă cu privirea lui albastră ovalul perfect al Leei, care se detașa pe fondul părului ei blond.

– Aproape? zise ea râzând.

– Da, aproape. Dacă vă fac prea multe complimente, nu mă veți crede. Și asta m-ar mâhni profund.

El îi strânse talia puțin mai tare, trăgând-o mai aproape de el. Dansau acum într-o armonie perfectă, coapsă lângă coapsă, piept lângă piept. Nicolas dansa mult mai puțin bine decât Max, dar simpla atingere a mâinii lui pe spatele ei o tulbura pe Lea, mai mult decât reușitele tehnice ale spaniolului.

– Nu-mi inspirați încredere, domnule Hunt, spuse ea pe neașteptate.

– Am remarcat...

– Ce extraordinară perspicacitate! Mă temeam că sunt puțin prea subtilă pentru dumneavoastră.

– Nu se vând castraveți grădinarului, să știți.

Ea râse cu poftă, neliniștită totuși să constate că aprecia mai mult decât ar fi vrut compania lui Nicolas Hunt. Bărbații ca el sunt periculoși. Nu... Toți bărbații sunt periculoși. Cu cât îi iubești mai mult, cu atât te fac să suferi mai mult. Și numai Dumnezeu știa cât suferise. Când Phil o anunțase că se înșelase și că, de fapt, iubea pe alta, tristețea și umilința o doborâseră. În câteva secunde, viața îi fusese năruită. Plânsese atât încât Phil, în fața acestui torent de lacrimi, bâiguise niște scuze, pe care abia le auzise.

Își revenise apoi și fugise, refugiindu-se în singurătate, pentru a da frâu liber disperării, plângând toată noaptea.

Noroc că se întâmplase într-o vineri seara. Incapabilă să-și domine amărăciunea, își petrecuse sfârșitul de săptămână cu gândul la Phil, gemând și plângând în hohote. Luni, însă, trebuise să-și reia munca. Orgoliul o ajutase să se stăpânească în fața colegilor, care știau cu toții că Phil o părăsise. Grija lor exagerată îi era foarte dezagreabilă, tocmai când Chris îi telefona s-o invite în Bahamas. Și Lea nu scăpase ocazia.

– Visați? șopti Nicolas Hunt.

Se înfioră, deoarece buzele lui îi atinseseră urechea. Se îndepărtă de el cât de mult putu.

– Scuzați-mă. Mă gândeam la altceva.

– Probabil la un bărbat?

Se prefăcu că nu-l auzise și nu-i răspunse.

– Sper că vă puteți trezi devreme? reluă el.

Mirată, ridică privirea spre el. Văzuți de aproape, ochii lui albaștri nu mai erau zâmbitori, ci gravi și scrutători. Lea roși.

– De ce mă întrebați?

– Pentru că voi trece mâine dimineață să vă iau de la **Lotus,** la ora opt. Să fiți gata, altfel vom rata cel mai frumos moment al zilei. La prânz, căldura devine insuportabilă pe mare.

– Vom reveni pentru masa de prânz?

– Nu. Vom merge într-un mic restaurant de cealaltă parte a insulei. Bucătar este chiar patronul. Meniul său nu

este foarte variat. Cel mai adesea se compune dintr-un singur fel, dar mereu delicios. Sunt sigur că nu veți uita niciodată acest prânz, spuse el cu un zâmbet enigmatic. Companie plăcută, mâncare bună, ce ar mai fi de dorit?

– Nu se poate spune că modestia vă lipsește!

– Dumnezeule, ce v-a găsit iarăși? De fiecare dată când vă văd, mă atacați. Să fie oare, din pricina unui alt bărbat?

– Ei poftim! zise ea cu ironie. Pentru dumneavoastră, femeile n-au decât o singură preocupare: bărbații. Meseria lor, problemele mondiale, politica... Nu, acestea ies din discuție că le-ar putea interesa, nu-i așa? Ele nu sunt suficient de inteligente pentru a se interesa de ele!

El o asculta cu ochii pironiți asupra ei.

– Ați terminat? În nici un caz n-aș vrea să vă întrerup... M-ați acuza că vă împiedic să vorbiți!

– Într-adevăr!

Deodată, observă că muzica încetase, că rămăseseră singuri în mijlocul ringului și că toată lumea îi privea cum se înfruntau. Auzi chiar râsete înfundate și era foarte jenată când, luând-o de braț, o conduse înapoi la masă, unde se aflau Chris și Edward.

– Am impresia că ne-am dat puțin în spectacol, șopti el. S-ar zice, însă, că mica noastră ceartă a fost pe placul adunării...

– Ah! vreți să încetați? șopti ea, îmbujorată.

Detesta să fie centrul atenției. Acesta fusese, de altfel, și motivul pentru care părăsise Londra în speranța că la

întoarcere tristul episod al logodnei rupte va fi uitat. Deoarece știa foarte bine cât avusese de suferit amorul ei propriu. Umilința îndurată fusese mult mai greu de suportat decât pierderea lui Phil. Dacă nimeni n-ar fi aflat, desigur că și-ar fi vindecat repede rănile.

Se liniști când Nicolas își luă rămas bun. Puțin după miezul nopții, Edward spuse că ar fi cazul să plece și ei.

– Trebuie să ne trezim devreme mâine și avem nevoie de un somn bun.

– Dacă vrei să mai rămâi puțin, sunt sigură că lui Max i-ar face plăcere să te conducă... sugeră Chris.

Lea refuză, scuturând din cap.

– Nu, și eu trebuie să mă trezesc devreme. Nicolas vine să mă ia la ora opt.

– Ah, bine... zise Chris, fără să-și ascundă nemulțumirea.

Drumul de întoarcere se făcu în tăcere. Lea contempla marea luminată de razele lunii, valurile dantelate de spuma argintie care spălau nisipul. Ziua fusese lungă. Epuizată, avea senzația că nu dormise de o săptămână. Cât de îndepărtată i se părea Londra... Și ce plăcere să se plimbe mâine cu iahtul, chiar în compania inevitabilului Nicolas Hunt.

Capitolul 3

Soneria stridentă a deșteptătorului o smulse dintr-un somn profund. Sări din pat și se duse la duș. Apoi îmbrăcă un șort scurt de un galben viu și un tricou. Un pic cam decoltat, poate? se întrebă ea privindu-se în oglindă. Dar se apropia micul dejun, iar zâmbetul admirativ al băiatului de serviciu pe etaj îi risipi orice dubiu.

Mâncă un corn, cu suc de ananas și cafea pe balconul care domina marea. Plaja era pustie. Nu se vedeau decât pescărușii zburând peste apa albastră. Soarele tocmai se ridica. În grădină, iarba însă mai strălucea sub picăturile de rouă.

Își termină și a doua ceașcă de cafea, când auzi telefonul: Nicolas Hunt o aștepta jos. Lea puse un flacon de ulei de plajă în geantă, câteva batiste de hârtie și o carte, apoi coborî în fugă, fericită.

El era afară, la ușa hotelului. Soarele îi făcea părul negru să strălucească în reflexe arămii. Îmbrăcat în niște blugi prespălați și o cămașă cu dungi albe și albastre, părea mai înalt decât în ajun... Auzindu-i pașii, se întoarse spre ea.

– Bună ziua! Nu m-ați făcut să aștept prea mult!

– N-ați spus ora opt? Ei bine, iată-mă!

Îi examină cu un interes nedisimulat tricoul decoltat și șortul care-i punea în evidență picioarele perfecte.

– Apreciez punctualitatea... Ar fi trebuit să vă puneți niște blugi, spuse el, cu un aer gânditor. Aveți picioare minunate... Îmi va fi greu să mă concentrez asupra manevrelor.

– Atunci, n-aveți decât să nu le priviți, zise ea, practică.

El râse și o conduse spre superbul Ferrari roșu pe care ea îl văzuse în seara precedentă pe geam.

– Ce frumusețe! exclamă ea.

– Da, îmi plac mașinile rapide, spuse el, deschizându-i portiera.

În timp ce se instală, el rămase alături, fixându-i picioarele cu insistență. Oare când va întâlni un bărbat fascinat de inteligența și de personalitatea sa? Până acum, n-o plăcuseră decât din cauza părului ei blond, ochilor verzi și liniilor perfecte ale corpului ei. Toți erau la fel! Le putea ușor ghici orice gest și orice cuvânt.

El luă volanul, demară într-un scrâșnet îngrozitor de cauciucuri și mașina se repezi spre grilajul porților hotelului. Ea îi aruncă o privire ironică. Dorea s-o epateze? Ca un băiețel care îți arată noua lui mașinuță?

În spatele geamului, peisajul defila cu repeziciune, punctat de culorile vii ale hibiscușilor și florilor. Copacii își aruncau umbrele mișcătoare pe drumul plin de soare. Ziua se anunța magnifică. Lea se decise să-și uite toate necazurile și să se lase în voia plăcerii oferite de această plimbare pe mare.

Văzând, cu coada ochiului, mâinile bronzate ale lui Nicolas strângând volanul, speră că el nu va strica totul făcându-i avansuri prea agresive, pe care s-ar simți obligată să le respingă... Cu atât mai mult cu cât cunoștea bărbații... Detestau să li se opună rezistență și deveneau nesuferiți. Cel mai bine pentru ea ar fi fost să rămână vigilentă și să amâne cât mai mult atingerea acelor degete fine. Pe iaht va fi ocupat cu manevrele și va avea puțin răgaz...

Nicolas gară mașina lângă port și o conduse spre dig. Se opri în fața unui velier vopsit în albastru.

– Ei, cum vi se pare? L-am botezat „Frumoasa dansatoare".

– Superb.

Admiră liniile aerodinamice ale velierului. Era mult mai mare decât își imaginase. De fapt, era un adevărat

iaht, care probabil costa o avere. Dar Nicolas avea mijloacele de a-și oferi o jucărie atât de luxoasă. Lea începea să cunoască mai bine personajul. Foarte bogat, îi plăcea viteza și pericolul. Bun șofer, părea că este și un bun marinar.

Fără a lua mâna pe care i-o întindea, sări pe puntea iahtului. Regula numărul unu, își aminti ea, evitarea oricărui contact.

– De ce acest nume? întrebă ea pe un ton indiferent.

– „Frumoasa dansatoare“? Pentru că i se potrivește. Acest velier întrunește toate calitățile care îmi plac la o femeie: frumusețe, grație, suplețe...

Începea deja pregătirile de plecare, mișcându-se de colo-colo pe punte.

– Și mai ales docilitate? întrebă ea ironic.

El izbucni în râs, ceea ce avu darul s-o enerveze.

– Ei bine, eu n-am nimic din femeia ideală în ochii dumneavoastră.

– Să nu credeți asta... murmură el ușor ironic.

Ridicase velele și dezlegase parâmele de amarare. Acum se îndreptau spre ieșirea din port.

– Mi-ar plăcea să vă fac niște fotografii, declară el brusc. Doar pentru propria plăcere, fiți liniștită. Vă promit că nu le voi vinde.

Surâzând, cu părul său negru răvășit de vânt, era foarte frumos. Lea se înroși, flatată.

– Faceți parte dintre cei care își iubesc meseria, spuse ea pentru a-și ascunde stânjeneala.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Îi deplâng pe cei care fac o meserie ce nu le place. Eu am un noroc chior. Nu numai că fac ce-mi place, dar sunt și plătit pentru asta! Dumneavoastră vă place ceea ce faceți?

– Enorm. Întâlnesc oameni pasionanți... De ce v-ați lansat în fotografie?

Dacă nu dorea să vorbească despre ea, dorea, în schimb, să afle cât mai multe despre el...

– Cred că îmi place să înțeleg ceea ce văd, să fixez lucrurile pe hârtie, pentru a le explica. Îmi place să le și interpretez în felul meu, dar asta facem cu toții. Trebuie să avem, fiecare, o anumită viziune asupra veții, pentru ca ea să capete un sens.

– Totuși, eu m-am gândit că fotografia ține viața la distanță. Reculul este absolut necesar atunci când privești lucrurile prin intermediul obiectivului. Fotografia îngheață viața pentru totdeauna. În afară, viața nu se oprește, ea evoluează, e în mișcare...

El o fixă cu o privire gravă, ca și cum ar fi căutat să-i citească gândurile.

– Remarca dumneavoastră este justă, spuse el. Este posbil să păstreze viața la distanță. Un om poate fi în același timp și curios și prea puțin dornic să se implice.

Aceste cuvinte confirmau ceea ce Lea cunoștea deja despre el. Dar îi înțelegea atitudinea. Și ea se temea de suferință, de implicare.

– Iată, spuse el, am ieșit din port! Vreți să mă înlocuiți? Știți să țineți cârma?

– Tot ce pot să vă promit este că n-o să vă răstorn barca!

Îi cedă brațul cârmei, atingându-i degetele în fugă, dar ea preferă să creadă că gestul fusese involuntar.

– Sper să nu ne răsturnăm! Oricum, sunt cu ochi pe dumneavoastră! Anunță el vesel, înainte de a pleca să potrivească pânzele.

Vântul sufla mai puternic acum, făcând frânghiile să trosnească. Ambarcațiunea începu să se clatine puțin. Fără a lăsa cârma, Lea se întoarse să privească siajul strălucitor pe care velierul îl lăsa în urma sa. Valurile se spărgeau de marginile sale, aruncând în aer nori de spumă.

– Priviți! strigă el. Se văd colinele!

Impresionată de frumusețea spectacolului, ea contemplă insula pe care o părăsise, cu micile golfuri de nisip și falezele albe. Risipite în diverse colțuri, vilele cu ziduri deschise la culoare contrastau cu verdele închis al copacilor. În depărtare, colinele erau învăluite într-o ceață albăstruie, care începea să se risipească pe alocuri.

O ciudată impresie de mister se degaja din peisaj. Insula te făcea să te gândeşti la o femeie întinsă, văzută din profil.

– Minunat... spuse ea.

El îi zâmbi. Vântul îi umfla bluza dungată. Îi arătă cu degetul micile sate de pe coastă, unde mari hoteluri se ridicau printre acoperişurile roşii ale vechilor case.

– Această insulă a devenit un centru turistic important. Se transformă pe zi ce trece. Desigur, turismul contribuie la dezvoltarea economică a ţării, dar are o influenţă dezastruoasă asupra modului de viaţă al celor de aici.

Timpul trecu atât de repede, încât atunci când conducea vasul spre mal, Lea fu surprinsă să constate că era aproape douăsprezece. De multă vreme nu se mai simţise atât de bine. Ar fi vrut să nu mai revină pe ţărm şi să rămână veşnic pe acest vaporaş, în lumina minunată a dimineţii. Vorbiseră foarte puţin. Întinşi pe punte sau ocupaţi cu manevrarea ambarcaţiunii, nici nu simţiseră nevoia.

Ajunseră la un ponton din lemn, aflat într-o stare foarte proastă.

– Vă place? întrebă Nicolas, aruncând frânghiile de amarare pe ponton.

Ea sări pe scândurile de lemn mâncate de sare.

– Îmi place foarte mult! Cum se numește acest loc?

– Golful lui Ebben, după numele celui care locuiește aici. Și-a botezat casa „hotelul Ebben“, dar n-are prea mulți clienți. Câțiva pescari iarna. Vara, câțiva căutători de distracții care trec pe aici.

– Într-adevăr, e foarte izolat.

Ascuns într-o încâlceală de tufișuri și de copaci, hotelul respectiv era, de fapt, o casă albă destul de părăginită. Plante agățătoare se întindeau peste întreaga verandă și se înfășurau pe stâlpi, până la acoperiș.

– S-ar zice că nu e nimeni pe aici.

Nicolas începu să strige cât îl țineau puterile:

– Ebben, Ebben! Sunteți acasă? Ebben...

Lea îl urmă încet, privindu-i silueta înaltă de la distanță. El dispăru în spatele casei și ea se hotărî să-l aștepte pe verandă. Urmări din ochi dansul insectelor cu aripi albastre, care zburau din floare în floare. Tresări de spaimă când văzu un șarpe strecurându-se prin iarbă. Tot soiul de sunete proveneau din natură: murmurul mării, țipetele păsărilor și zumzetul insectelor din vegetația luxuriantă. Nici o urmă de ființă umană prin împrejurimi. În ciuda soarelui și a cerului albastru, Lea tresări, cuprinsă de o neliniște surdă. Plecă imediat în căutarea lui Nicolas.

Nu se afla în spatele casei. Se opri pe drumul de pământ, cu urechea la pândă. Unde s-o fi dus? O creangă trosni în spatele ei. Se întoarse cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Nimeni. Ferestrele de la parter erau închise, ca și ușa.

Neliniștea i se transformă atunci în groază absurdă și inexplicabilă. Transpirația începu să-i curgă pe frunte.

– Nicolas! Nicolas! Unde sunteți? strigă ea cu o voce tremurătoare.

Dintr-o dată, din păduricea apropiată, se auziră zgomote.

– Nicolas, dumneavoastră sunteți?

Văzu o umbră mișcându-se, dar nimeni nu răspunse... Îngrozită, se retrase un pas, când pocnetul puternic al unui oblon al casei o făcu să se întoarcă brusc. Ușa se deschise și Nicolas apăru în prag, cu părul încă răvășit de vânt.

– De ce nu mi-ați răspuns? strigă ea. Vă strig de peste o oră! Mă întrebam unde v-ați dus.

– Îmi pare rău, nu v-am auzit!

Nu exista nici o urmă de ironie în tonul sau pe chipul său. Ciudat de palid, avea un aer preocupat. Pentru întâia oară, își dădu seama câtă forță emana.

– Locul ăsta mă sperie, mărturisi ea.

Simțind brusc o înțepătură în pulpa dreaptă, se aplecă să vadă ce e. O furnică mare, roșie! Cu un urlet de groază, fugi spre Nicolas, făcând astfel insecta să cadă în iarbă.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă el, pierzându-și răbdarea.

– O... furnică... mormăi ea, înroșindu-se.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Calmați-vă... O furnică n-a omorât niciodată pe nimeni!

– Dar era atât de mare. Insectele de aici mă sperie îngrozitor. Sunt atât de mari...

– Va trebui să vă obișnuiți. Sunt mult mai mici decât dumneavoastră, ce naiba! Gândiți-vă un pic!

Tonul sec al vocii sale o surprinse. Cu sprâncenele încruntate, părea sincer îngrijorat.

– Aveți un aer neliniștit, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

– L-am găsit pe Ebben sus. Îi este foarte rău. Pretinde că a fost mușcat de un șarpe. Delirează... I-a trebuit mult timp ca să mă recunoască. În prima clipă, am crezut că a băut prea mult... i se mai întâmplă... Dar acum are febră foarte mare... Ar trebui dus la sptal. Și încă repede! Îmi pare rău că va trebui să vă stric ziua...

– Lăsați prostiile. Cum pot să vă ajut? M-aș putea duce să-l văd și...

– Nu, vă interzic să vă apropiați de el! Întoarceți-vă la iaht și așezați-vă în spate, lângă cârmă. Mă voi ocupa singur de Ebben. Nu trebuie să veniți aproape de el în nici un caz. Ați înțeles?

Îi dădea ordine cu o voce aspră, iar obrajii Leei se înroșiră din nou. Era ca și cum ar fi pălmuit-o.

– Am înțeles.

El dispăru în casă. Nu voia să-l ajute. Nu avea încredere în ea. Cine se credea, să-i vorbească așa? Și de ce o trata

ca pe un copil, ca pe o handicapată, care risca o criză de isterie în orice clipă? Poate din cauza întâmplării cu furnica roșie, se gândi ea. Dar insectele pe care nu le cunoștea o terorizau. Nu se putea controla.

La întoarcerea pe punte, se așeză lângă bara cârmei, cu ochii ațintiți spre casă. După câteva minute, Nicolas apăru, purtând pe brațe un om într-o pătură. Lea se ridică, dornică să-l ajute, deoarece în pofida forței sale, era evident că-i este greu.

– Nu vă mișcați! strigă el.

Furioasă, îl ascultă. Urcă în barcă și puse trupul bătrânului pe salteaua unde, cu o oră mai devreme, se bronza ea.

Nu vedea mare lucru din trupul întins sub pătură, doar smocuri de păr alb. Nu risca să-l și sufoce, pe deasupra? Nicolas probabil că se gândea că făcuse o pneumonie, datorită febrei...

El ridică rapid velele. Când se îndepărtară de mal, săltă capul bătrânului, încercând să-l facă să bea ceva. Lea văzu chipul, pielea închisă la culoare plină de sudoare, ochii închiși, buzele strânse, arse de febră.

– Mai vreau... murmură el.

Nicolas ezită puțin, apoi îi dădu din nou apă, lăsând-o să se scurgă pe bărbie.

– Am crezut că dau colțul...

– Stați liniștit, vom ajunge imediat. Un doctor se va ocupa de dumneavoastră. Încercați să vă odihniți. Chiar și cu vânt din pupa, ne vor trebui cam vreo două ore. Dacă aveți nevoie de mine, sunt aici... adăugă el, cu o voce liniștitoare.

– Mi-e prea cald, se plânse Ebben, aruncând la o parte pătura.

Nicolas o puse imediat la loc.

– Trebuie să scădem febra. Știu că nu este plăcut, dar veți rămâne învelit.

– Lua-v-ar dracu' Nick! mormăi bătrânul.

Cu toate acestea, se supuse și căzu curând într-un somn agitat. Nicolas mai rămase o clipă lângă el, apoi se duse să verifice pânzele.

Sosiră în port pe la ora trei. În timp ce Lea lega ambarcațiunea de mal, Nicolas fugi spre un pescar ce-și strângea plasele, desigur pentru a-i cere să sune la spital. Cum rămăsese singură cu Ebben, văzând că se ridică, se apropie de el, încercând să-l liniștească. Nicolas, revenit imediat, o opri brusc.

– Ce faceți? V-am spus să nu vă apropiați de el!

Cu ochii plini de furie, ea izbucni:

– Nu doream decât să-i spun că am ajuns în port. Ce credeți că puteam să-i fac?

O privi un moment perplex, apoi aproape că strigă:

– Nu înțelegeți nimic? Nu știm ce are. Dumnezeu știe ce virus periculos o fi luat! Nu vreau să-l luați și dumneavoastră.

– Oh!

Ce proastă a putut să fie! Această eventualitate nici nu-i trecuse prin minte.

– La intrarea în port se află o stație de taxiuri. Întoarceți-vă la hotel și feriți-vă de oameni. Spălați-vă bine peste tot și schimbați-vă hainele. Îl duc pe Ebben la spital. Dacă are ceva contagios, riscăm să ne izoleze pe amândoi în carantină... Acum, haide, luați-o din loc.

– Mă veți ține la curent?

– Evident.

Dar deja el nu se mai gândea la ea, se întorsese către bătrân.

La hotel, Lea urcă direct în camera ei, se dezbrăcă și făcu un duș. Apa i se păru deosebit de proaspătă.

Își puse un halat pe ea și o sună pe Chris. Aceasta răspunse imediat.

– Ați și revenit? Cu atât mai bine... Credeam că...

Lea o întrerupse:

– Am fost obligați să revenim.

Îi povesti ce s-a întâmplat.

– Dumnezeule! strigă sora ei îngrozită. Nicolas n-ar fi trebuit să se ducă niciodată acolo. Cine știe ce porcărie o

fi luat bătrânul ăla! Unele dintre bolile de pe insulă sunt cronice, să știi! Rămâi cu sechele ani de zile. Este foarte neplăcut... Dar o să sun imediat la spital. Ar trebui să se știe deja ce s-a întâmplat.

– Nicolas mi-a promis să mă înștiințeze imediat ce află ceva.

– Nicolas! Ah, slăbește-mă cu el... va vedea el când dă cu ochii de mine!

– Nu fi proastă, Chris. N-are nici o vină. Bietul om ar fi putut muri acolo dacă nu ajungeam noi la timp. Pare într-adevăr grav... spune că l-a mușcat un șarpe, dar Nicolas zice că e mai grav.

– Dacă vrei să știi părerea mea, a intenționat să vindece o boală minoră cu prea mult whisky... dar apoi febra i-a crescut. În orice caz, fii prudentă și rămâi în cameră.

– Bine, dar mor de foame! Vrei să-mi trimiți niște sandvișuri?

– Desigur. Cu salată și fructe, e bine?

– Va trebui să te mulțumești cu o movilă de sandvișuri, încheie Chris râzând.

Lea închise telefonul și se întinse pe pat, ceva mai relaxată. Zece minute mai târziu, i se aduse festinul promis. Decise să mănânce pe balcon, la soare. Sandvișuri cu pui, salată verde și cu gust necunoscut, piersici și ananas, devoră totul. Era la cafea când sună telefonul. Lăsând jos ceașca, fugi să răspundă.

– Lea? se auzi vocea calmă a lui Nicolas.

– Cum se simte?

– Va fi bine... era, într-adevăr, o mușcătură de șarpe. Cea mai grea parte a crizei a trecut. Doctorul l-a certat rău, pentru că băuse mult, ceea ce nu a ușurat deloc situația... Ebben crede că whiskyul are virtuți curative extraordinare! Își va reveni în două zile. Febra i-a scăzut deja. Serul care i s-a administrat și-a făcut imediat efectul.

– M-am liniștit. Părea că-i este atât de rău... Probabil că s-a speriat groaznic. În locul lui, aș fi intrat în panică. Detest șerpii!

– Încă o fobie! declară el ironic. Ar trebui să cercetați motivele psihologice ale spaimei de insecte și reptile și să le analizați. Vor dispărea ca prin farmec.

– Sunteți sigur? Creierul meu poate că nu funcționează la fel ca al dumneavoastră... Nu suntem la fel!

– Asta am observat deja! Anatomia feminină nu mai are nici un secret pentru mine. Am analizat-o în amănunt.

– Să deduc de aici că femeile au darul să vă sperie, domnule Hunt?

– Mult mai mult decât șerpii! Îmi place să le fotografiez pentru a le înțelege mai bine. Un gros-plan spune mai mult despre o femeie decât un discurs întreg...

– Dar o fotografie nu arată decât aparența exterioară, nu?

– Nu. Nu fotografiez chipuri doar, ci ființe umane. Nu mă interesează aparența, să știți. Mai mult ceea ce ascunde...

Se întrerupse, ca și când era surprins că vorbise atât de serios despre meseria lui.

– Îmi pare rău că ziua noastră a fost irosită. Pe curând, Lea, mai spuse el înainte de a închide.

Cum bătrânul Ebben scăpase, Lea se putea duce să facă o baie. Ieși și se îndreptă spre plajă. Încă era cald. Numeroși turiști se bălăceau în valuri.

Ceva mai în larg, alții făceau surf.

Lea înotă puțin, apoi se întoarse pe nisip. Încet, încet, oamenii începeau să plece. Se apropia ora mesei de seară. Ea nu se mișcă, decisă să profite cât mai mult de soare. Se săturase să fie mai puțin bronzată decât restul lumii. Când plaja se goli complet, intră din nou în apă, cuprinsă de o bruscă senzație de fericire. Phil și noua lui prietenă erau la celălalt capăt al lumii, ca și colegii ei, de altfel. Începea să-i uite și, o dată cu ei, uita și durerea.

Ieșind din apă, se blocă brusc, la vederea lui Nicolas, care venea spre ea. Purta un tricou negru fără mâneci, iar vederea corpului său gol o făcea pe lea să se intimideze. Roși.

– Bună seara! spuse ea.

– Câtă energie pentru cineva care s-a trezit la ora șapte dimineața!

– Vreau cu orice preț să plec de aici bronzată, explică ea, ridicându-și mâinile pentru a-și stoarce părul ud.

El îi mângâie îndelung cu privirea pântecele, apoi pieptul abia acoperit.

– Faceți și dumneavoastră baie? întrebă ea foarte jenată. N-aș vrea să vă rețin...

– Știți că aveți o algă agățată de sutien? Acolo, sus...

Lea își apleacă ochii, pentru a culege planta, dar el se repezise deja... Degetele lui îndemânatice se strecuraseră între sutien și pielea umedă, întârziind mai mult decât ar fi fost necesar. Când le retrase, mângâierea algei pe piele o făcu să se cutremure.

– Sunteți teribil de sexy, spuse el încet. Toată ziua am vrut să vă ating. Abia m-am abținut...

– Ei bine, continuați să vă abțineți, zise ea încercând să adopte un ton degajat.

Dar când se uită la buzele sale, inima i-o luă razna. Știa ce se va petrece, dar oboseala o făcu să nu mai reacționeze la timp. Nicolas profită de clipa ei de derută. O strânse în brațe și o sărută pe gură, chiar în momentul în care ea șoptea:

– Trebuie să plec...

Forța sărutului său o obligă să lase capul pe spate. El își înfipse mâna în părul ei, în timp ce cu cealaltă îi mângâia pântecele gol. Ea încercă să-și țină ochii deschiși, fără însă să reușească, atât de tare o atrăgea. Avea o poftă

nebună să se abandoneze, să-l strângă la piept, dar era o dorință împotriva căreia voia să lupte. Dar o ciudată slăbiciune o împiedica. Cu o clipă mai devreme i-ar fi spus... da, l-ar fi lăsat să înțeleagă că așa ceva nu trebuie să se mai întâmple niciodată. Acum însă, era incapabilă să-i reziste. Cu sărutul lui imperios, trezea în ea senzații necunoscute, imposibil de reprimat.

– Sunteți frumoasă, șopti el, strângând-o și mai tare.

Își înfundă ochii în ai ei, iar privirea lui, departe de a fi ironică, părea tandră, intensă... Tulburată, rămase în brațele lui, incapabilă să pronunțe un cuvânt. Ce legătură exista oare între încântătorul play-boy întâlnit pe plajă și acest bărbat atât de grav? Brusc, el închise ochii și puse din nou stăpânire pe buzele ei, cu o ardoare care o sperie pe Lea.

Încercă în zadar să scape. O ținea prizonieră în brațele lui puternice. Neputincioasă, simți că făcuse să alunece partea de sus a costumului ei de-a lungul brațelor și că se apleca să-i sărute sânii. Acum, își plimba buzele peste ei. Fremătând, se gândi vag că erau singuri pe plajă și că nimeni n-o putea auzi dacă ar fi țipat. Dacă Nicolas era hotărât s-o facă a lui, n-ar fi putut face nimic... Era pe deplin conștientă de puterea musculaturii lui. Dar și de puterea pe care o avea asupra ei.

Pierdută, începu să se zbată ca o nebună, țipând și plângând. El se redresă și-i prinse brațele, pentru a o imobiliza.

– Ce v-a apucat? mormăi el, furios.

Aruncându-și capul pe spate, îl săgetă cu privirea.

– Dați-mi drumul!

– Vă voi elibera când vă calmați, nu înainte!

Ochii lui albaștri, plini de mânie, o impresionară pe Lea. Și ea, care crezuse că e un play-boy oarecare! Speriată de acest chip amenințător, încetă să se mai zbată.

– Ne-am înțeles greșit, spuse el cu răceală. Dacă nu doreați să vă ating, trebuia să mă anunțați mai din vreme.

Cu o expresie la fel de furioasă, o privi cum își aranja în grabă costumul de baie.

– N-am avut timp să spun un cuvânt! V-ați repezit la mine ca o fiară! Toți bărbații sunt la fel... proști și mărginiți. Dacă sunt femeie, credeți că puteți face orice cu mine?

– Sunteți nebună! exclamă el siderat.

– Evident, sunt nebună să opun rezistență unui bărbat atât de seducător ca dumneavoastră, nu? îl persiflă ea.

– Dar nu asta am vrut să spun...

– Ah, nu?

– Nu! Credeam că v-ar plăcea să faceți dragoste la fel de mult ca mine. Cum puteam bănui că veți refuza să mergeți mai departe de un sărut cast? La început, n-ați ripostat...

– Vă cunosc de două zile! Nu mă așteptam să fiu agresată în felul acesta!

– Eu? V-am agresat?

– Dacă nu v-ați fi oprit, în cinci minute eram violată.

O privi cu reală uimire.

– Pentru ca o dorință să fie reciprocă, e nevoie de doi, să știți. Dacă nu, e viol, pur și simplu. Faptul că nu v-am pălmuit încă de când m-ați sărutat nu însemna că acceptam să mă culc cu dumneavoastră.

Nicolas făcu un pas înapoi, cu pumnii strânși.

– Vorbiți ca o puștoaică de cincisprezece ani! Pentru o tânără care trăiește singură la Londra, nu sunteți prea evoluată.

La aceste cuvinte, furia Leei spori.

– Evoluată? Spuneți mai curând că m-ați crezut o femeie ușoară! Ei bine, nu sunt genul care să se arunce în patul unui bărbat pe care abia l-a cunoscut! Îmi place să nu mă grăbesc. Iar dacă mă găsiți demodată, puțin îmi pasă!

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă rapid. Simțea că Nicolas o urmărea cu privirea. Și-l imagina blocat acolo, nemișcat sub ultimele raze de soare... Frumosul său corp, gol și bronzat, o tulburase enorm. Mai mult decât voia să recunoască...

Capitolul 4

Pentru cină, Lea își pusese o elegantă rochie de mătase albă. Chris și Edward abia așteptau să afle vești despre Ebben. Au răsuflat ușurați, aflând că pe Lea n-avea s-o amenințe nici un pericol.

– Continuu să cred că Nicolas n-ar fi trebuit să te ducă niciodată acolo. Când mă gândesc ce ar fi putut să se întâmple... mă cutremur! Începând de acum încolo nu mai ieși din casă. Ai la dispoziție o plajă minunată, multiple activități... Auzi ce idee, să alergi cu Nicolas Hunt în pustietățile alea!

Lea își ascultă răbdătoare sora.

– Chris, când vei înțelege oare că sunt adultă? Nu e vina lui Nicolas că l-am găsit pe Ebben în starea aceea...

– Se pare că nu înțelegi nimic. Insula aceasta poate fi foarte periculoasă, iar Nicolas cunoaște foarte bine acest lucru!

Dumnezeu știe de ce Lea se simți obligată să-i ia apărarea lui Nicolas Hunt și o făcu cu o vehemență care o surprinse și pe ea însăși.

Edward mâncă în tăcere, părând să ignore disputa lor.

Cu toate acestea, nu mai rezistă și-i aruncă soției sale pe un ton mușcător:

– De ce vrei să-ți impui cu orice preț opiniile? Eu, da, sunt obligat să-ți suport caracterul imposibil. Ea, însă, nu! Ar fi momentul să înțelegi.

Chris se făcu palidă, se ridică și ieși fără nici un cuvânt. Lea încercă s-o urmeze, dar Edward o prinse de braț.

– Las-o! Cuvintele mele au pus-o pe gânduri.

Ea ezită un moment, apoi se așeză privindu-l în față.

– Nu vreau să fiu indiscretă, Edward. Dacă nu poți să-mi spui, nu este nici o problemă... Ce se petrece între dumneata și Chris?

Se temea ca nu cumva cumnatul ei s-o trimită la plimbare, conștientă fiind că se amesteca unde nu-i fierbe oala. Edward, în schimb, învârtea lingurița în cafea cu un aer absent.

– Îmi pare rău, adăugă ea. Ai dreptate. Nu este treaba mea. Uită întrebarea mea.

– Ah, dar mi-ar plăcea să vorbesc, doar că nu este ușor...

Se întrerupse, cu sprâncenele încruntate.

– Sau poate că, dimpotrivă, este foarte simplu. Dar... nu știu cu ce să încep...

Surâse amar.

– Mă arunc în apă. Chris și cu mine nu vedem lucrurile la fel. Ea nu mă înțelege și mă face egoist.

– În legătură cu ce?

Simțea că încă ezită, poate temându-se că va lua partea surorii ei împotriva lui.

– Vrea un copil, spuse el dintr-o suflare.

– Și care este problema?

Văzând fața înroșită brusc de furie a lui Edward, își regretă imediat întrebarea aceasta stupidă.

– Problema? Ei bine, este imposibil, asta-i tot.

Își dădu seama că făcuse o gafă enormă... Era evident că Edward nu putea să aibă copii. Cum de nu se gândise mai devreme? Căută cu disperare o modalitate să schimbe subiectul, dar el nu-i lăsă timp.

– Momentul este prost ales. Am nevoie de Chris pentru a conduce hotelul. Singur, n-aș mai reuși. Nu sunt superman! În doi sau trei ani, vom angaja un director adjunct. Dar pentru moment, însă, nici nu poate fi vorba. Totul merge foarte bine! De ce încearcă să bulverseze totul? Vrea să nu mai muncească până când copilul va face doi ani! Dacă ar vrea să angajăm o doică pentru copil, n-ar fi nici o problemă, dar nu, ea vrea să i se dedice în totalitate... A devenit o adevărată obsesie pentru ea. Și eu vreau un copil, dar nu așa! Hotelul **Lotus** începe să meargă bine, iar Chris e gata, acum, să lase totul baltă.

Lea asculta fără să respire, atentă la fiecare cuvânt. Brusc, el trânti cu pumnul în masă.

– Prostiile astea nu i se potrvesc absolut deloc! Chris a fost întotdeauna cu picioarele pe pământ. Acum, însă, se poartă ca o nebună. Nu reușesc s-o fac să înțeleagă că a avea un copil ar amenința tot ceea ce am clădit împreună. Sunt mândru de tot ce a făcut pentru acest hotel. Eram fericiți ca niște regi, aici. Formăm o echipă perfect sudată... Dar ea are o idee fixă: să lase totul și să facă un copil.

– Înțeleg, spuse Lea.

– Dacă ar accepta cel puțin să mă asculte. M-am săturat să tot fiu egoistul care se gândește numai la bani. Îi cer doar puțină răbdare.

– Edward, pot să te întreb ceva... Ții într-adevăr să ai un copil?

El ridică din umeri.

– De ce nu? Dar mai târziu. Avem destul timp. Nu există nici un motiv să ne grăbim.

– Înțeleg, repetă ea cu o voce neutră.

Era sigură că, de fapt, Edward nu dorea un copil. Era chiar ostil ideii. Chris, oare, își dăduse seama?

– După părerea mea, acest gen de lucruri trebuie programate. Înainte de a avea un copil, trebuie să-i poți oferi un trai decent... Visul meu a fost și este să am propriul meu hotel. Fac economii în acest sens. Am nevoie de banii pe care-i câștig cu ajutorul lui Chris. Privesc lucrurile în față, Lea. Dacă și Chris ar putea face la fel!

Un chelner se apropie de masa lor.

– Sunteți chemată la telefon, doamnă, spuse el. Vreți să vorbiți de aici, sau vă fac legătura în cameră?

– În cameră.

Era, în mod sigur, Nicolas și n-avea chef să vorbească de față cu toată lumea.

– Iartă-mă, Edward, am avut o zi obositoare. Nu cred că voi mai coborî.

– Da, du-te și odihnește-te, Lea. Noapte bună!

Se îndepărtă. Înțelegea atitudinea lui Chris. Edward greșea grav. Dorința lui Chris de a avea copii era cât se poate de legitimă. Ah, egoismul bărbaților! Nu se gândesc decât la bani. În fond, Edward o vedea pe sora ei ca pe un mijloc comod de a-și satisface ambițiile.

În camera ei, ridică receptorul, plină de emoții.

– Alo? Aici Lea Winslow, spuse ea cu o voce care tremura ușor.

– Lea? Max Estada la telefon.

Teribil de dezamăgită, se strădui să fie amabilă.

– Ah, bună seara, Max!

– Sper că nu vă deranjez?

– Deloc! Mă pregăteam de culcare.

– Mi-ar face plăcere să spun și eu același lucru. Pentru mine, greul de-abia începe. Restaurantul se închide rareori înainte de ora două.

– Acesta este prețul succesului!

– Da, într-adevăr. Vreau să vă invit la un tur al colinelor miercuri, dacă sunteți liberă, firește.

– Accept bucuroasă, răspunse ea.

– Formidabil! Vă jur că nu veți regreta. Trec să vă iau pe la ora unsprezece. E bine? Vom mânca acolo, sus, și ne vom întoarce după-amiază.

– Perfect! Mulțumesc pentru invitație, Max.

– Mă bucur că vă voi revedea, încheie el.

Lea se duse la fereastră și contemplă marea și grădina sub lună. Un peisaj prea perfect – de vis sau de carte poștală ilustrată. Suspină. Oare ce o făcuse să creadă că sună Nicolas? Nu dorește s-o vadă, probabil, după cele petrecute pe plajă. De altfel, puțin îi păsa. Ce știa despre el? Cine era, de fapt? Într-o lună, îi va uita până și numele. Dar atunci, de unde această decepție auzind la telefon vocea lui Max? Nu-i ajungea cât suferise din cauza lui Phil?

Nicolas Hunt nu era decât un colecționar de cuceriri. O făcea să se gândească la un colecționar de fluturi, care pune cu grijă în insectarul său specimenul tocmai prins și pleacă mândru să vâneze altul. O dată înțepate cu acul, prăzile nu-l mai inreresau.

Lea nu avea decât o consolare: cu ea, eșuase. Nu reușise s-o prindă în insectar... Seara asta, își luase o mică revanșă personală față de răul pricinuit de Phil. Hotărât lucru, bărbații nu merită să fie iubiți! Cu toate acestea, era obligată să recunoască sincer că ideea de a nu-l mai vedea pe Nicolas îi strângea inima. Trebuie să lupt! își spuse ea, închizând fereastra. Să-l alung din gândurile mele și să-l uit cât mai repede.

A doua zi, rămase tot timpul pe plajă și-l pândi degeaba pe Nicolas, așteptându-se să vadă apărând în orice clipă corpul lui frumos, bronzat.

După-amiază luă o lecție de surfing și petrecu mult timp bălăcindu-se și râzând de câte ori cădea în apă. Apoi, se lungi pe plajă pentru o ultimă baie de soare. Pielea începea, încet, încet să se înnegrească și speră să plece de aici bronzată.

Mâncă împreună cu Chris, evitând cu grijă tot ceea ce putea să aibă legătură cu situația sa conjugală. Se îngrozea numai la ideea că sora ei ar purea să fie la curent cu discuția dintre ea și Edward. Lea o cunoștea și știa că nu i-ar fi plăcut. În schimb, Chris se arătă foarte bucuroasă că Lea ieșea cu Max a doua zi.

Adormi de cum puse capul pe pernă. Pe la mijlocul nopții avu un coșmar îngrozitor, în care Phil juca un rol important, ceea ce o făcu să se trezească. Se ridică în capul oaselor, scăldată în sudori reci. Era foarte cald în cameră. Se dădu jos și deschise geamul. Avea impresia că se sufocă. Luna fusese înghițită de un nor. Cufundată în întuneric, grădina părea plină de sunete ciudate și amenințătoarte.

Aventura ei cu Phil durase un an. Și el lucra la B.B.C., dar la un alt serviciu, așa încât se întâlneau numai la cantină. Și acolo îl văzuse în vis, în compania noii sale prietene. Înfuriată, aproape plângând, Lea îi privea. Nu se

petrecea nimic în vis. Tot ce conta era intensitatea emoțiilor și imensitatea durerii ei. O lumină albă apăru peste grădină și marea se împodobi cu paiete de argint. Lea respiră adânc aerul impregnat de parfumul florilor...

Înainte de a-l întâlni pe Phil, auzise vorbindu-se despre el de la diverse prietene pe care surâsul lui strălucitor și părul blond le făcuse să-și piardă capul. Când începuse să circule zvonul că Lea ieșea cu el, au avertizat-o. Phil era un afemeiat, capabil să anuleze o întâlnire în ultimul moment pentru a ieși cu altcineva. Nu se putea spera nimic de la el. Timp de câteva luni, Lea se arătase extrem de neîncrezătoare în privința lui, dar el nu se descurajase. Îi telefona tot timpul, îi dăruia flori și-i declara mereu că o iubește. Lea fusese cucerită de ardoarea lui. Îndrăgostită nebunește, ajunsese să creadă că și el o iubea.

– Să ne logodim, îi spusese el într-o zi. Vreau ca toată lumea să știe că îmi aparții. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Lea.

Aceste cuvinte o copleșiseră pe Lea cu o fericire de nedescris.

– Mă iubești, nu-i așa, draga mea? o întrebase el, mângâindu-i părul.

– Da, te iubesc.

Aerul triumfător al lui Phil ar fi trebuit s-o pună în gardă: capturată, prada nu mai prezenta nici un interes pentru el. Cât rămăsese distantă, Lea reprezenta o provocare. Dar asta durase până când o ceruse în căsătorie.

Acum se vindecase definitiv de acest gen de bărbați. Îi simțea imediat. Nicolas Hunt, de exemplu, era din același aluat cu Phil. Ar fi fost o nebunie să cedeze. El aprecia femeile cu condiția de a nu se angaja niciodată. Iar dacă se simțea amenințat, fugea imediat. Ca și Phil... Dar la ce se gândea? Nici nu se punea problema să încerce să-l rețină! Ah, în prima zi, pe plajă, n-ar fi trebuit să-iu răspundă, nici să-i accepte șampania și apoi să intre în apă cu el... Dar n-o făcuse decât ca s-o sfideze pe sora ei, Chris. Dorind s-o arunce în brațele lui Max Estada, sora ei o exasperase la culme.

De ce să se îngrijoreze? N-avea de ce să se teamă. Este adevărat că Nicolas o atrăgea. Fizic, nu mai mult. Când o sărutase, fusese copleșită de un val de plăcere incontrolabilă. Trebuia să reziste cu orice preț acestei atracții.

Nu poți spera nimic de la dragoste, se gândi ea, culcându-se din nou. Te închide în relații care sfârșesc prin a fi sufocante. Așa cum florile cu parfum amețitor se ofilesc, strălucirea lunii este iluzorie și blândețea melancolică a nopții dispare la venirea zilei. Este preferabil să-și urmeze rațiunea și nu inima. Dragostea îi făcuse prea mult rău...

A doua zi dimineață, constată că fusese înțepată de țânțari și, văzând-o cum se scarpină, Chris clătină din cap...

– Ce idee să deschizi fereastra în plină noapte! Te prevenisem...

– Dar n-am aprins lumina…

– De acum înainte, ai grijă. Să știi că ai avut noroc. Ar fi putut să fie mai rău.

– Cum adică? întrebă Lea, continuând să se scarpine cu furie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează… O să-ți dau un praf ca să scapi de mâncărime.

Edward o sfătui să facă o baie în mare.

– Apa sărată o să-ți facă bine. Pentru mine, acesta este tratamentul radical.

După micul dejun, văzând că medicamentul n-are nici un efect, Lea făcu o baie și realiză că Edward avea dreptate.

Max Estada o aștepta la recepție.

– Ați și venit? Îmi pare rău, ați spus că ne întâlnim la unsprezece. Credeam că voi avea timp să mă spăl.

– Nu-i grav, spuse el politicos. Voi aștepta la bar.

Urcă în fugă și se schimbă rapid. Graba îi strică dispoziția și-l abordă pe Max cu un surâs forțat.

– Sunt gata! Regret că v-am făcut să așteptați.

Acum regreta că-i acceptase invitația. Pe căldura asta, ar fi preferat să-și petreacă ziua la plajă.

Interiorul insulei semăna probabil cu un furnal. Pe de altă parte, ochii negri, plini de melancolie ai lui Estada, nu-i spunea nimic bun. Numai să nu înceapă să-și povestească necazurile lui. Nu era dispusă să se înduioșeze de soarta lui.

Dar era prea târziu să dea înapoi. Se instală în mașina lui și porniră pe drumul plin de praf care ducea spre interiorul insulei. Brusc, recunoscu Ferrariul roșu al lui Nicolas Hunt, care venea din sens opus, învăluit într-un nor de praf.

– Nicolas... spuse Max.

– Da, aprobă ea, cu o voce aparent neutră.

Firește că era el! Nu există două mașini ca asta pe insulă și nici doi șoferi ca Nicolas. Conducea atât de repede, de parcă ar fi vrut să-și ia zborul.

Mașina îi depăși asemenea unei rachete, dar frână brusc, într-un scrâșnet de pneuri. În oglindă, Lea îl văzu pe Nicolas Hunt întorcând capul spre ei. Fața lui, de obicei zâmbitoare, părea acum bizară, aproape amenințătoare. Max nici nu încetinise. Părea pierdut în propriile gânduri. Lea mai văzu o dată părul lui Nicolas, apoi Ferrariul demară din nou.

– Am făcut o listă cu locurile care trebuie văzute, declară Max. Vom încerca să le vizităm pe toate. Probabil că nu veți mai avea ocazia să le vedeți până plecați. Oamenii par să fie atrași numai de plajă. Pe de altă parte, înțeleg că cine locuiește la Londra este dornic de soare...

Din fericire, Lea își luase ochelarii de soare. Drumul strălucea aproape insuportabil. Rulau pe un drum sinuos, mărginit de cactuși în forme bizare. Pe alocuri, tufișuri de flori sălbatice adăugau pete de culoare pe fondul verde al

copacilor. Apoi apărură colinele, acoperite de tufișuri dese, care emanau un miros puternic. Drumul devenea tot mai accidentat, iar vegetația era tot mai deasă. Copaci groși dispăreau acum sub plante agățătoare, pline de flori albe.

Lea se decise să facă pe turistul perfect, extaziindu-se față de tot ce vedea. În orice caz, Max nu mințise: peisajul era superb.

Au luat masa într-un mic han aflat pe marginea drumului. Orez, salată, caracatiță prăjită cu piper și roșii. Un prânz delicios. Masa era așezată într-o grădiniță, la umbra unui copac enorm.

– Ce-ar fi să luăm o cafe-frapé? propuse Max la sfârșit. Este minunat aici.

– Cu plăcere.

Lea se lăsă cuprinsă de o toropeală plăcută. Era oare din cauza vinului pe care Max insistase să-l savureze? Avea impresia că plutește, perfect destinsă. El comandă cafelele și spuse pe un ton subit:

– Sora dumneavoastră mi-a vorbit despre ruperea logodnei, îmi pare rău.

Lea se încordă imediat, cu obrajii în flăcări. Cu ce drept vorbea Chris despre viața ei personală cu toată lumea?

– Scuzați-mă, se grăbi el să adauge. Poate că am fost indiscret... Voiam numai să vă spun că vă înțeleg. Nimic

nu este mai greu de suportat decât decepția din dragoste. Nimic nu te face să suferi mai mult... Nu, dragostea nu poate fi uitată ușor...

Ea îl asculta în tăcere, fixând colinele albastre care se întindeau în fața lor cât vedeai cu ochii. Era clar că, vorbind astfel, Max se gândea mai mult la el.

– Și eu am fost logodit, odinioară, continuă el. Ea a murit.

– Știu.

Dacă el nu s-ar fi oprit să vorbească, Lea s-ar fi abținut de la orice comentariu. Rolul de confidentă nu i se potrivea în acest moment al vieții ei. Totuși, murmură:

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

Conversația lor era ca o partidă de tenis. Max servise mingea, iar ea nu avea de ales decât să i-o trimită înapoi.

– S-a întâmplat de mult, spuse el.

– Și nu reușiți s-o uitați?

Lea știa de la Chris că moartea logodnicei îl afectase definitiv pe Max. Era evident că dorea să vorbească despre asta. Nu putea decât să-l asculte.

– Nu... nici măcar nu încerc, la drept vorbind. Nu vreau s-o uit.

Ea îl privi, neîncrezătoare. Nu pentru că se îndoia de cuvintele lui, ci din cauza vocii lui calme și hotărâte.

– Dragostea ei este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. De ce aș uita-o? Nu întâlnești de două ori o ființă ca ea. Viața este atât de scurtă...

Îi surâse Leei. O expresie de fericire îi lumina fața.

– Am avut un noroc nebun că am întâlnit-o. La început, nu mi-am dau seama de asta, și când am pierdut-o am crezut că mor de durere. Și apoi, încetul cu încetul, am acceptat dispariția ei și durerea s-a estompat. În viața mea, nimeni nu va mai conta la fel de mult ca ea. Înțelegeți acum de ce n-o voi uita niciodată...

– Dar e îngrozitor! se revoltă Lea. Dumneavoastră sunteți în viață! Vă înșelați gândind astfel. Cum puteți fi convins că nu veți iubi o altă femeie, într-o zi? Dacă persistați să vă gândiți fără încetare la trecut, nu veți mai fi niciodată fericit...

– Spuneți asta deoarece cazul dumneavoastră este diferit. Pentru mine, însă, Perdita a fost singura mare dragoste din viața mea. Numai moartea ne-a putut despărți. Cred că avem cu toții un alter ego undeva, în lume. E de-ajuns să-l găsim.

– Și dacă nu-l vom găsi? Dacă acest alter ego nu-și va încrucișa drumul cu dumneavoastră? Asta se întâmplă cu majoritatea oamenilor, dacă judecăm după unele căsătorii... Magia operează rareori. Mulți oameni se văd siliți să facă unele compromisuri. Dacă toată lumea ar gândi ca dumneavoastră, desigur că nimeni nu s-ar mai căsători.

O privi îndelung, înainte de a răspunde.

– V-ați mulțumi cu o căsătorie mediocră? Ați fi gata să acceptați o viață de compromis?

– Nu știu... recunoscu ea, încurcată, cred că nu...

– Pentru că așteptați bărbatul potrivit, spuse el încet, sunt convins.

– N-am pretins niciodată altceva. Numai că...

Se întrerupse brusc, temându-se să nu cadă la rândul ei în capcana confidențelor.

– Logodnicul pe care l-ați avut era oare bărbatul vieții dumneavoastră? întrebă Max cu o voce blândă.

Lea nu răspunse. Tocmai înțelegea că Phil nu avusese atâta importanță pentru ea. Dacă nu reușea să-l uite de tot era din cauza umilinței la care fusese supusă. Îi rănise orgoliul și, departe de el, își dădea seama în fiecare zi mai mult că iubise un bărbat care nu exista. Iubirea ei nu fusese decât o iluzie.

Realitatea își relua încetul cu încetul drepturile. Fără să știe, Phil o ajutase să învețe multe. Pe viitor, va face totul să se apere de bărbați ca el.

Capitolul 5

Max o conduse înapoi la hotel, spre sfârșitul după-amiezii.

– Îți mulțumesc pentru această zi minunată, îi spuse ea, coborând din mașină.

– Eu vă mulțumesc, spuse el cu o spontaneitate neobișnuită la el. Pe curând!

Îl privi îndepărtându-se până când dispăru. Întorcându-se pentru a intra în hotel, se trezi nas în nas cu Nicolas Hunt. Încremeni locului. Era foarte aproape de ea și pentru a-i vedea fața trebui să-și ridice privirea. Expresia dură cu care o măsura o sperie. Avea ceva amenințător în ochii lui albaștri... Își aminti atunci câinele pe care-l avusese odinioară și care, îndată ce se simțea în pericol se culca la pământ și făcea pe mortul. Bună idee... își spuse. Din păcate, ea nu se putea prăbuși la picioarele

lui Nicolas! L-ar fi făcut prea fericit... Preferă să-i adreseze un surâs fermecător și să exclame cu o amabilitate perfidă:

– Ah! Bună ziua! Ce mai faceți? Superbă zi, nu-i așa? Am o vacanță minunată. Trebuie să vă las, mă duc să mă schimb. Mă bucur că v-am văzut!

Cu o mână fermă, el o prinse de braț.

– Nu așa de repede! Vreau să vă întreb ceva.

Lea îl privi drept în ochi.

– Dați-mi drumul! îi ordonă ea.

El nici nu păru că auzise.

– Aveți întâlnire cu Max Estada, seara asta?

– Dați-mi drumul! repetă ea. Nu suport să fiu atinsă în public.

– Dar în intimitate? șuieră el, lăsându-i brațul liber.

– Deși nu vă privește, n-am întâlnire cu Max Estada. La revedere.

O lăsă să plece fără să schițeze un gest. Se duse direct în camera ei și făcu un duș. Pielea începuse să i se bronzeze superb și era încântată. Mai avea nevoie de câteva ședințe și va fi la fel de bronzată cum era Chris.

Acest Nicolas Hunt... cine se credea oare? Ar fi trebuit să-i trag o palmă zdravănă! își spuse ea furioasă. Ce căuta la hotel, la ora aceea? O căuta oare pe ea?

Își înnodă cordonul capotului și reveni în cameră. Hotărât lucru, toate eforturle ei de a nu se gândi la bărbați se soldau cu eșecuri... Max, Nicolas... N-o puteau oare lăsa în pace?

Se întinse pe pat și închise ochii. Această lungă plimbare pe dealuri o obosise. Îmbătată de soare și de aerul curat, căzu într-o dulce somnolență. Strigătul strident al unui pescăruș în fața ferestrei deschise o făcu să tresară, trezind-o. Își privi ceasul. Dumnezeule! Era trecut de șapte!

Se întinse. Era prea târziu pentru a mai putea merge la plajă. Se hotărî să bea un pahar la barul piscinei, unde cea mai mare parte a clienților hotelului se întâlneau înainte de masă. Poate va întâlni pe cineva simpatic!

Alese o rochie frumoasă de tafta, a cărei culoare îi punea în evidență părul blond și culoarea închisă a pielii. Sandalele albe cu toc mic, un diamant la fiecare ureche, o părere de ruj pe buze și era gata.

Era multă lume pe terasa de deasupra piscinei. Încă nu se înnoptase. Unii mai întârziau în apa albastră. Un barman îmbrăcat în alb jongla cu pahare și sticle. Lea căută din ochi o masă liberă.

Un tânăr o interpelă:

– Bună seara! Veniți cu noi? Așezați-vă aici...

Ea ezită. Era înalt și slab, foarte elegant, într-un costum alb și o cămașă albastru pal. Cinci persoane mai erau cu el, două femei și trei bărbați, toți foarte tineri. Bărbații păreau mai veseli decât femeile care aveau un zâmbet cam forțat. Vedeau oare în Lea o eventuală rivală? Doar din amuzament se hotărî să li se alăture.

– Cu plăcere, spuse ea.

Se așeză și chelnerul se grăbi să-i ia comanda. Apoi, tânărul în costum alb spuse:

– V-am văzut de mai multe ori pe plajă. Sunteți de mult aici?

– Exact de patru zile... Dar nu-mi amintesc de dumneavoastră... Trebuie spus că oamenii arată altfel în costum de baie! spuse ea râzând.

– E adevărat. Dumneavoastră sunteți senzațională în bikini. Firește, această rochie vă vine foarte bine, dar...

Își lăsă fraza neterminată, fixând-o cu ochii plini de umor.

– Mă numesc Jimmy Davie...

– Eu, Lea Winslow.

Îi prezentă apoi pe prietenii săi, iar ea încercă să le rețină numele.

– Plecați curând? întrebă ea.

– Da, din păcate, weekendul următor, răspunse una dintre fetele de la masă.

– Ne vom întoarce la Birmingham și la vremea urâtă de acolo, preciză cu tristețe prietena ei. Ploua când am plecat și pot să pun pariu că va ploua și la sosire!

– Fiona are o fire pesimistă, spuse cealaltă, numită Flora. Vara trecută am avut cel puțin cincisprezece zile de vreme frumoasă. Din ce parte a Angliei sunteți, Lea?

– Din Londra!

– Și noi la fel! exclamară doi dintre bărbați.

Chelnerul îi aduse sucul de fructe Leei.

– Ăsta n-o să vă amețească! constată Jimmy. Ar fi trebuit să luați ceva mai tare. Cu o asemenea băutură masa nu e completă.

– Găsesc că este un suc delicios. De unde veniți, Jimmy?

– Nu v-ați dat seama după accentul meu de Liverpool? Toată lumea îl recunoaște astăzi!

– Da, din cauza formației Beatles, spuse Fiona.

– Nu uitați că Lea este din Londra și că pentru londonezi alt oraș nu există!

Lea își ridică sprâncenele, mimând stupefacția.

– Există și alte orașe decât Londra? De ce nu mi-a spus nimeni până acum? În vacanța următoare voi organiza o expediție către aceste zone necunoscute!

– Lea, spuse Jimmy, spune-mi... preferi să-ți sucim gâtul acum sau după cină?

– Iertați-mă, era doar un exemplu de ceea ce se numește umor londonez.

– Trebuie fără îndoială să fii un inițiat pentru a-l aprecia, replică el.

Fiona se aplecă spre Lea.

– Nu v-am văzut luând masa cu directorul hotelului, ieri seară? Dacă voi avea ocazia să-l întâlnesc, o să-l întreb

de ce trebuie să aștepți o jumătate de oră pentru a fi servit în cameră. Dacă vrei o ceașcă de ceai după-amiază, trebuie s-o comanzi la prânz!

– Sunt cumnata lui, mărturisi Lea. O să-i transmit această reclamație.

– Cumnata lui? Atunci, nu sunteți o clientă? se miră Flora.

– Avem un spion printre noi, anunță Jimmy. Iată un lucru care nu-ți va ameliora popularitatea, dragă Lea.

Aceasta din urmă își termină băutura și se ridică.

– Cred că sunt în pericol și ar fi mai bine să fug!

Jimmy se ridică și el.

– Mai rămâneți un pic, știți că glumesc.

Surâse către tinerii de la masă.

– Mă bucur că v-am cunoscut. Pe curând!

Se îndreptă către restaurant, urmată de Jimmy.

– Nu sunteți supărată, sper.

– Vai, nu... ce idee!

El se retrase pentru a o lăsa să treacă.

– Poate cinați cu noi? propuse el.

– Nu, vă mulțumesc. Mănânc cu sora mea și cu cumnatul meu. Pe curând, Jimmy.

Nu mai insistă și se întoarse la prietenii lui. Lea începu să-și caute sora. O găsi făcând inventarul vinurilor, împreună cu responsabilul pivniței.

– Ah, te-ai întors! strigă Chris, cu ochii aprinși de curiozitate. Credeam că vei cina cu Max la „Baracuda albastră“... Ai petrecut o zi bună?

– Excelentă!

O urmă printre rafturile cu sticle, având grijă să nu-și murdărească rochia albă.

– Sunt mii de sticle aici! exclamă ea.

– Da! Toate vor fi băute, crede-mă!

– Sunt convinsă. Tocmai vin de la bar. Am impresia că oamenii ăștia beau ca disperații!

O dată terminată vizita, Chris o conduse pe sora ei pe scară.

– Ai mâncat? o întrebă ea închizând cu cheia ușa de la pivniță.

Pivnicierul se îndepărtă, cu brațele pline de sticle cu vin, iar cele două femei se îndreptară spre biroul lui Chris.

– Nu încă. Și tu?

– Nu. Mai am aici o mie de lucruri de făcut. Edward a ieșit. Se va întoarce foarte târziu. Lea... nu te superi dacă cinezi singură? Am o idee. De ce nu iei un taxi până la „Baracuda albastră“? Max va fi încântat să te invite, să știi...

Lea scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Prefer să mănânc singură, aici. Ne vedem mai târziu. Lucrezi prea mult, Chris. Ar trebui să te mai odihnești și tu.

– Din păcate mi-e imposibil, suspină Chris.

Lea preferă să nu mai discute despre asta. Intră în restaurant și ceru chelnerului să-i dea o masă retrasă. O dată instalată, comandă pepene galben și o salată cu pui rece. Păcat că sora ei nu se putuse elibera... Ar mai fi stat și ele la taclale. Până acum, prezența lui Edward le împiedicase să vorbească nestânjenite. Lea știa că față de el nu i-ar fi mărturisit niciodată ceea ce o îngrijora. Se confrunta cu o problemă gravă, iar Lea ar fi dorit s-o asigure de sprijinul ei fără să pară că se amestecă în viața ei particulară.

– La ce vă gândiți? îi susură o voce la ureche.

Tresări. Jimmy Davie era aplecat spre ea, cu spatele către sală.

– Ah! dumneavoastră sunteți... Unde vă sunt prietenii?

– La masă. Așadar, m-ați mințit, nu mâncați cu sora dumneavoastră? Chiar atât de mult doreați să scăpați de mine?

În fața chipului său disperat, Lea nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs.

– Cel puțin sunteți cinstit! spuse ea.

– Așa sunt eu, spun întotdeauna ce gândesc, îngerașul meu.

Ea îl contemplă o clipă. Sinceritatea lui avea ceva agasant, dar totodată fermecător. Pentru moment, părea un puștan avid de complimente.

– De ce mă priviți așa? întrebă el. Sper că vă plac. Pentru că dumneavoastră îmi plăceți enorm... Sunteți fantastică. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru blondele cu ochii verzi. Mai ales când sunt puțin irascibile, ca dumneavoastră.

Lea râse din toată inima.

– Ce tupeu!

– Pot să mă așez? Aș fi mai în largul meu discutând cu dumneavoastră.

Își trase un scaun, fără să mai aștepte răspunsul.

– Prietenii se vor întreba unde sunteți, nu?

Ridică din umeri și apoi din sprâncene, când văzu sticla cu apă minerală de pe masă.

– Fără vin? Unde este chelnerul? O să-i comand, au un excelent vin alb...

– Nu, îl întrerupse ea, nu vreau vin.

– Faceți parte din liga antialcoolică?

– Nu, dar nu-mi place alcoolul.

– Ei bine, mie îmi place. Am poftă de vin.

Începea să devină stânjenitor.

– Ascultați, doream să cinez și nu vreau...

El se aplecă și-i luă mâna.

– Calmează-te, îngerașule. De ce toate aceste mofturi? Fă ca mine, relaxează-te! Profită de viață! Nimic nu-i mai bun ca alcoolul pentru bună dispoziție, iar pentru ceea ce am în minte, trebuie să fii foarte veselă.

Roșie de furie, Lea încercă să-și elibereze mâna. El însă i-o ținea ferm. Ce să facă? N-avea nici un chef să provoace un scandal.

– I-ați tălpășița imediat! mârâi pe neașteptate vocea lui Nicolas Hunt. O importunezi pe tânăra aceasta.

Jimmy ridică ochii spre el.

– Cine sunteți să-mi vorbiți pe tonul ăsta? întrebă el fără a da drumul mâinii Leei.

Nesinchisindu-se să răspundă, Nicolas răsuci încheietura tânărului, care țipă de durere. Lea se grăbi să-și retragă mâna. Apoi, luându-l pe Jimmy de umăr Nicolas îl forță să se ridice și-l împinse violent spre ieșire.

Lea constată cu oroare că toți ochii erau îndreptați asupra lor. Își plecă ochii în farfurie, stacojie, temându-se ca Jimmy să nu sară la bătaie. Acesta decise că Lea nu merita efortul și ieși, urmat de prietenii lui care vociferau indignați.

– Ce brută! Drept cine se crede?

– Bietul Jimmy!

O singură voce făcu notă discordantă – vocea Fionei, care spuse:

– Iată ce pățești dacă agăți iubitele altora!

Nicolas luă loc pe scaunul părăsit de Jimmy și o privi pe Lea, bătând nervos masa cu degetele.

– Nu este adevărat, murmură ea, cu ochii în continuare plecați.

– Ce nu este adevărat?

– Că sunt iubita dumitale. Acum, toată lumea o să creadă asta. Ce te-a găsit?

– Îți apreciez recunoștința.

– Mă faci să par ridicolă și aștepți să-ți mulțumesc?

– Credeam că te deranjează, că voiai să scapi de el...

– Da, dar nu așa! Nu cu asemenea scandal! Tot hotelul va vorbi despre mine acum.

Ea fulgera cu privirea bucata de pui nevinovat, care zăcea în farfurie.

– Nici nu știu unde să mă ascund, când îl voi mai revedea pe Jimmy. Trebuie să fie furios. I-ai stricat sfârșitul vacanței.

– După părerea mea, nu riști să-l mai întâlnești. Va fugi de dumneata ca de ciumă! Nu asta doreai? Hotărât lucru, nu mai înțeleg nimic... Acest puști avea motive să creadă că vei ceda avansurilor sale. Dar nu mănânci?

– Nu. Cum adică, ce vrei să spui?

– Ademenești bărbații și apoi se pare că-ți face plăcere să-i trimiți la plimbare...

Lea își împinse cu violență farfuria, se ridică brusc și părăsi sala. Nicolas o ajunse în hol și, fără a se simți intimidat de clienți, o luă de mijloc. O făcea intenționat? Lea era complet ieșită din fire. Ca și cum incidentul cu Jimmy n-ar fi fost de-ajuns!

Când intră în ascensor cu ea, nu îndrăzni să-l oprească. Făcuseră un spectacol suficient. Niciodată nu se gândise cât de mic era spațiul din lift. Corpul său atletic umplea tot liftul.

– Nu ești decât de patru zile aici și ai făcut deja trei victime, continuă el. Mai întâi, eu. Apoi, Max Estada. Mă întreb ce pretext ai găsit pentru a-l trimite la plimbare… Și acum, acest puștan nefericit, de care n-ai fi scăpat, dacă nu eram eu. Părea foarte sigur de el. L-ai încurajat un pic, nu?

Ușile liftului s-au deschis. Roșie ca sfecla, Lea înfrunta privirea glacială a lui Nicolas.

– Nu sunt responsabilă pentru egoismul bărbaților! Nu pot face nimic dacă aproape toți cei pe care-i întâlnesc cred că treaba este ca și făcută, sub pretextul că le spun bună ziua! Pentru voi, femeile nu sunt ființe umane. Puțin vă pasă de preocupările lor reale, gusturile lor în materie de filme sau de cărți, de opiniile lor politice. Nu vreți decât să vă culcați cu ele. Întreabă orice femeie ce impresie îi face să știe că dacă a avut nefericirea să zâmbească unui bărbat, el și-o imaginează goală în patul lui, imediat după aceea! Eu cred că este revoltător!

O urmă până la ușa camerei sale. Acolo, ea tremura atât de tare, încât nu reuși să introducă cheia în broască. El i-o luă și deschise ușa. Lea îi aruncă o privire sfidătoare.

– Nu intra!

– Cine îți spune că doresc? Am auzit foarte bine tot ce mi-ai spus, să știi.

– Mă bucur să știu.

Ea intră în cameră și vru să închidă ușa, dar piciorul lui Nicolas o împiedică.

– Ce mai e? făcu ea, iritată.

– Chiar mă interesează opiniile dumitale politice, Lea. Ce-ar fi să discutăm despre asta?

– Te sfătuiesc să iei piciorul. Riști să te doară foarte rău, amenință ea.

El surâse.

– Nu-ți propuneam să discutăm acum. Să ieșim pe mare, mâine. Îți dau cuvântul meu de onoare că nici nu te voi atinge.

Ea simți că hotărârea ei slăbește.

– Cum aș putea să fiu sigură? întrebă ea.

– Prima noastră zi ți-a pălcut, nu? Îți place pe mare, ca și mie. Vrei liniște, de acord. Îți promit că vom fi ca frate și soră, dacă dorești.

– Îmi vine greu să te cred.

El ridică din sprâncene, malițios.

– Da? La urma urmei, îți înțeleg neîncrederea. Se pare că bărbații ți-au făcut viața un infern...

Își bătea joc de ea, ceea ce o dezamăgi.

– Găsești că este nostim? Ei bine, eu nu.

– Trebuie să fie penibil să fii femeie frumoasă! Îmi pare sincer rău, continuă el, pe același ton.

– Mă iei drept nimfomană? Crezi că îmi închipui că toți bărbații sunt gata să sară pe mine, așa-i? Ai memoria scurtă, domnule Hunt! Totuși, dumneata ai fost acela care m-a trezit, pe plajă! N-am visat simțind mâna dumitale pe pântecele meu! Ah, știu că ai aruncat nisip când treceai pe lângă mine. Sau cel puțin așa ai pretins. Dar fii onest. Ai fi făcut la fel dacă era vorba de o babă sau de un chelios bătrân? Sigur că nu! Ar fi fost suficiente niște scuze și un surâs politicos.

– Mă predau! Ai dreptate! Cheliosii nu m-au atras niciodată.

– Așadar, recunoști că urmăreai o idee?

– Da.

– Mai îndrăznești să spui și acum că sunt nimfomană?

– Nu, dar ești atât de frumoasă, Lea. Când te-am zărit, lungită pe plajă, m-am gândit imediat că...

– E inutil să-mi faci o descriere, i-o reteză ea furioasă. Știu la ce te-ai gândit. Ei bine, răspunsul meu este nu!

– Bun. Și acum, ce-ar fi să ștergem cu buretele ceea ce a fost și s-o luăm de la început? Accepți să ieși mâine cu mine pe mare? Vom vorbi despre teatru, literatură și chiar, de ce nu, și de muzică, dacă vrei, spuse el cu un surâs fermecător.

Lea ezită. Avea multe motive de a nu dori să-l mai vadă pe Nicolas. Dar acest lucru el nu-l va afla niciodată. În realitate, îl găsea prea atrăgător pentru liniștea ei. Phil o făcuse să sufere prea mult și nu ținea să repete experiența.

– Acceptă, insistă Nicolas. Învață să mă cunoști înainte de a-ți face o părere despre mine…

Îl privi fără să răspundă, conștientă că nu va renunța ușor. Va face orice pentru a-și atinge scopurile, folosind cele mai diverse argumente. N-avea pic de încredere în el. Dar îi promisese… Și va face orice ca să-i dovedească buna lui credință. Apoi, ardea de nerăbdare să se mai plimbe cu iahtul. Prima zi pe mare o încântase.

– Ești de acord? întrebă el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile pe chip.

În fața aerului său rugător, nu-și putu reține râsul.

– Da!

– O să vezi, nu vei regreta niciodată.

– N-aș băga mâna în foc…

Capitolul 6

Zilele următoare au fost numai cer albastru, mare limpede și soare. Lea abia își văzu sora. Își petrecea cea mai mare parte a zilei pe mare, cu Nicolas. Făcură turul insulei, vizitară mai multe orășele de pe coastă, mâncară în mici restaurante puțin frecventate, așteptând la umbră să treacă arșița zilei, apoi își reluau călătoria până seara, când mergeau într-un club de noapte sau într-un cabaret.

Nicolas se ținu de cuvânt. Se comporta într-un mod ireproșabil. Abordaseră toate subiectele posibile și imaginabile. Câteodată rămâneau tăcuți câte o oră, fără să simtă nevoia de a vorbi. Fiecare își păstra grădina lui secretă. Lea, de exemplu, nu-i vorbi despre Phil. Umilința suferită era prea dureroasă și nu putea încă s-o supună judecății lui Nicolas.

Pe zi ce trecea, Lea descoperea personalitatea complexă a fotografului. Un om foarte diferit față de figura șarmantă și nepăsătoare pe care și-o cultiva. Când vorbea despre munca lui, devenea foarte serios. Meseria îl fascina și ar fi putut vorbi despre asta ore în șir.

Într-o săptămână, Lea reuși să-și facă o idee destul de completă despre diversele fațete ale caracterului său. Cu bătrânul Ebben, se arătase blând și, în același timp, ferm. Cu ea, folosea mai ales umorul și ironia amabilă. Când manevra iahtul, dădea dovadă de îndemânare și rapiditate. Dacă avea numeroase calități, nici la capitolul defecte nu stătea rău. Fusese brutal și arogant cu Jimmy Davie, iar când îl respinsese se comportase urât. Unele dintre cuvintele sale încă o dureau ca niște arsuri.

Într-o zi, în timpul unei plimbări în jurul insulei, el își adusese aparatul foto și o poză pe Lea în timp ce ea se străduia să desfacă o langustă…

– Ce faci? strigă ea furioasă.

– Îmi pare rău, dar n-am putut rezista!

Își strânse aparatul și schimbă subiectul. Prânziră la un restaurant de pe faleză, unde însuși bucătarul îi servi cu languste delicioase.

– Unde trăiesc părinții dumitale?

– Mama a murit, iar tata trăiește în Peru.

Își împinse farfuria și, cu coatele pe masă, privi marea. Purta o cămașă veche de blugi prespălați și un pantalon asortat. Dintr-o dată, avea un aer gânditor, aproape sumbru.

– În Peru? ce face acolo?

– Este medic specialist în boli tropicale. Lucrează pentru Organizația Mondială a Sănătății, ceea ce îl obligă să călătorească în toată lumea. De fapt, îl interesează mai mult cercetarea decât politica...

– Nu-l vezi prea des, nu?

– Asta nu mă deranjează, spuse el pe un ton tăios.

– Nu vă înțelegeți bine?

– Îl admir foarte mult ca medic. Este un om curajos și competent.

– Dar nu-l iubești?

Contempla, în continuare, marea, cu sprâncenele încruntate.

– Era atât de rar acasă... Îl cunosc prea puțin. Nu ne lua niciodată în călătoriile lui, pe mine și pe mama. Câteodată lipsea și câte un an întreg. La întoarcere, abia îmi aminteam de el. Când ai opt ani, un an pare o eternitate.

– Ai frați și surori?

– Nu. De asta cel puțin a scutit-o pe biata mama.

Această remarcă dezabuzată o surprinse.

– Mama dumitale nu iubea copiii?

Ce tristețe pentru un copil, să trăiască singur între un tată absent și o mamă indiferentă...

– Ba da, îi iubea. Dar avea o sănătate fragilă. Am cunoscut-o întotdeauna plăpândă, ca o mică pasăre... Dacă nu

era atentă, o răceală prost îngrijită se transforma în pneumonie și apoi în bronșită. În fiecare iarnă, credeam că va muri. Își petrecea jumătate din timp în pat. Mai suferea și de astm. Orice fleac ar fi putut să-i provoace o criză. Noaptea tușea de se auzea în toată casa, trebuia să-mi astup urechile pentru a nu mai auzi... Ce-i mai rău este că nu sănătatea precară a ucis-o. A fost lovită de o mașină. Un copil a sărit pe stradă, ea s-a repezit să-l salveze, dar a murit pe loc. Copilul a scăpat neatins.

Lea abia îndrăznea să respire pentru a nu-l întrerupe. Vorbea cu o voce gâtuită. Trăsăturile îi erau încordate și un tic nervos făcea să-i tresară pleoapa.

– Ce vârstă aveai?

– Cincisprezece ani.

Vârsta cea mai vulnerabilă. Ce vârstă o avea acum? Cam treizeci și cinci, se pare. Prin urmare, după douăzeci de ani de la moartea mamei, nu trecuse peste durere. Ochii săi exprimau o emoție profundă. Donjuanul nepăsător și vesel dispăruse fără urmă.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Am fost trimis la internat. Îmi petreceam vacanțele la mătușa mea.

– Tatăl dumitale n-a revenit să stați împreună?

– Nu. A asistat la înmormântare, apoi a plecat în India. Acolo lucra pe vremea aceea... Abia l-am văzut.

– Cred că a fost groaznic...

– Nici vorbă! Nu aveam mare lucru să ne spunem. Este un om distant, preocupat numai de meseria lui.

Cum se întoarse pentru a chema chelnerul, Lea îi observă profilul, gânditoare. În ciuda farmecului și vioiciunii sale, era și în el ceva distant. De ce nu se căsătorise oare niciodată? Se temea să nu facă aceleași greșeli ca tatăl său?

Surprinzându-i aerul gânditor, el avu un surâs ironic.

– Mai ales, nu e cazul să te înduioșezi de soarta mea. Toate acestea s-au petrecut cu mult, mult timp în urmă!

– Totuși, te-au marcat pe viață, spuse ea cu gândul la Phil. Oamenii pe care-i iubim lasă întotdeauna urme în noi...

– Crezi? întrebă el pe un ton ciudat de dur.

– Ai fost deja îndrăgostit? îndrăzni ea să întrebe.

– Totul depinde de sensul pe care îl dai cuvântului dragoste... Am crezut de multe ori că m-am îndrăgostit. De fiecare dată, sentimentele mele au sfârșit prin a slăbi.

Oare era la fel de incapabil de a iubi, ca tatăl său? Dragostea ar trebui să fie o dăruire de sine totală și fără rezerve. Nicolas i se părea acum un om temător, în defensivă permanentă. Fără îndoială, se temea să nu sufere așa cum suferise în tinerețe...

– Și dumneata? întrebă el.

– Eu, ce?

– Ai fost îndrăgostită?

– A, da! Mă îndrăgostesc tot timpul! spuse ea pe un ton de glumă. Este jocul meu favorit.

– După părerea dumitale, dragostea n-ar fi decât un joc?

Seriozitatea întrebării lui o făcu să roșească.

– Nu, nu... Dragostea face prea mult rău pentru a fi doar un joc.

– Vorbește-mi despre el.

Lea se înroși și mai tare.

– Despre cine?

– Haide! Nu face pe inocenta. Știi foarte bine la cine mă refer. Sunt sigur că un bărbat este răspunzător pentru tristețea pe care o citesc în ochii dumitale... Din prima zi ți-am sesizat decepția dragostei. S-a întâmplat de mult?

– Ce importanță are?

Fixa intens peisajul din jur cu gâtul strâns de un nod dureros. Soarele începea să coboare la orizont. Parfumul florilor înmiresma atmosfera. Lea era pe punctul de a plânge. Dar Phil nu avea nici o legătură cu acest brusc acces de tristețe. Din cauza lui Nicolas îi venea să plângă. Deoarece înțelegea dintr-o dată că trebuia foarte puțin ca să se îndrăgostească de el. Îl privi. Acest bărbat amenința să devină prea important pentru ea... Cu o licărire sfidătoare în ochi, îl fixă fără să spună un cuvânt, hotărâtă să nu-i dezvăluie nimic din emoțiile ei.

Seara, la întoarcerea la hotel, se întâlni cu sora ei în hol. Chris îi contempla cu curiozitate obrajii îmbujorați de statul în aer liber, părul blond nepieptănat, ochii strălucitori:

– Pari în plină formă! exclamă ea, urmând-o pe Lea spre lift. Ai avut o zi bună?

– Minunată! Îmi place la nebunie să fac navigație. Când mă voi întoarce în Anglia, mă voi înscrie la un club de iahting!

– Ar fi mai puțin amuzant. Să nu uiți că acolo ploaia și vântul sunt la ordinea zilei!

Când ușile liftului se deschiseră, Chris o reținu de braț.

– Vino să bei un pahar cu mine înainte de culcare. Ea abia ora zece.

– Cu plăcere.

Se duseră la bar și se așezară la o masă. În ciuda oboselii, Lea nu se simțise niciodată într-o formă fizică atât de bună. Câteva zile de soare și de mișcare fuseseră suficiente pentru a-i alunga deprimarea.

După ce își comadaseră băuturile, Chris o examină, din nou, din cap până în picioare.

– Ești strălucitoare! Ce ameliorare de când ai venit! Ți-am spus că vacanța asta îți va face foarte bine...

– Ai avut dreptate, recunoscu Lea, aranjându-și un pic părul. Trebuia să mă duc la coafor. Părul îmi e plin de sare, degeaba mă tot spăl.

Îi adresă un surâs chelnerului care aducea băutura pe o tavă. Gin cu portocale pentru Chris și un martini pentru ea. Când acesta se depărtă, întrebă:

– Unde este Edward, lucrează?

– Nu, a ieșit puțin, răspunse Chris, cu ochii fixați pe pahar. Ah! Încetează să te prefaci că nu vezi nimic. Sunt sigură că ai remarcat că între noi lucrurile nu merg prea bine...

– Vrei să vorbești despre asta? întrebă Lea cu blândețe.

– Nu. De altfel, nu e nimic de spus.

Chris luă o înghițitură de gin. Cercetând-o pe furiș, Lea observă că tremura ca o frunză.

– Chris! spuse ea, luând-o de mână. Ce se întâmplă?

Trăgându-și mâna cu un gest brusc, Chris răspunse cu duritate:

– Lasă-mă în pace! Doar nu vrei să-ți plâng pe umăr? Nu este genul meu, o știi foarte bine. N-am nevoie de ajutorul nimănui pentru a-mi conduce viața!

– Dar sunt sora ta... Am dreptul să mă îngrijorez pentru tine!...

– În ziua când ai sosit, mi-ai reproșat că mă ocup de ceea ce nu mă privește. Îți amintești? Ei bine, acum îți răspund la fel.

Își termină rapid paharul și ceru imediat încă unul.

– Ia spune, continuă ea cu agresivitate, cum s-a purtat Nicolas Hunt în ultima vreme? Înțeleg că nu faci mare caz

de sfaturile mele! Nu te mai dezlipești de el! În fine, știi ce faci. Poate că, la urma urmei, este genul tău de bărbat. Genul care te părăsește cu prima ocazie...

– Nici un risc. Relațiile noastre sunt pur amicale.

– Am mai auzit cântecul ăsta! replică sora ei cu sarcasm. El vorbește fără îndoială de prietenie, nu? Un bun mijloc de a-ți da de înțeles că nu trebuie să speri ceva. Nu este posibil nici un viitor cu el, Lea.

– Dar nici nu se pune problema viitorului! Îl consider un prieten, nimic mai mult.

Tăcu brusc, fiindcă tocmai venea chelnerul cu paharul lui Chris.

– Nu te cred. Te minți singură. Toată lumea se gândește la viitor. Avem nevoie să iubim și să fim iubiți. Viața este prea dură pentru a o înfrunta singură. Te rog, Lea, nu te atașa de un bărbat ca Nicolas Hunt. Nu va fi lângă tine atunci când vei avea nevoie de el. Este un nomad, un porumbel călător. Te vei trezi într-o bună zi, iar el va fi departe. Bărbații ca el o întind întotdeauna. Nu-ți va mai rămâne decât să plângi.

– Crezi că aș face mai bine dacă aș alege pe cineva ca Edward?

– Nu, răspunse Chris, cu un glas tăios. Dacă Nicolas e egoist, Edward e la fel. Dar, cel puțin, el rămâne. De asta sunt sigură, nu va pleca niciodată. Nu-și poate permite să mă piardă, îi sunt prea utilă.

Goli și al doilea pahar, la fel de repede și își aruncă ochii spre bar.

– Oprește-te din băut, Chris. N-ar fi mai bine să stăm de vorbă la mine în cameră? Luăm cafea, sandvișuri. Mor de foame. M-am întors prea târziu pentru cină.

– Mai vreau un gin, o întrerupse Chris.

Făcu semn chelnerului, dar acesta se prefăcu vizibil că n-o vede.

– A orbit? mormăi ea, ridicându-se.

Lea o reținu de braț.

– Vino... te rog. Nici n-am avut ocazia să stăm de vorbă singure...

Sora ei o fulgeră cu privirea, fără să spună nimic.

– Te rog... vino! insistă Lea.

Se temea de o scenă, dar Chris cedă brusc și o urmă cu un aer foarte obosit. Începu să vorbească înainte de a ajunge la lift.

– Nu mai pot, acesta-i adevărul! M-am săturat până peste cap să conduc acest hotel, să muncesc zilnic, fără nici un moment de repaus. Am nevoie de o pauză, de un copil. Dar Edward refuză categoric. Are nevoie de mine, nu vrea să plătească pe cineva să-mi facă treaba. Tot ceea ce câștigăm merge la bancă.

Lea cunoștea versiunea lui Edward. O asculta acum pe cea a lui Chris. Nefericirea și oboseala reieșeau din fiecare cuvânt al surorii ei. Bronzul ei perfect nu reușea, totuși,

să-i ascundă chipul tras și ridurile din jurul ochilor și al gurii. Lea se gândi cu tristețe că, în câțiva ani, sora ei va arăta bătrână dacă mai continua astfel.

Când ajunseră în cameră, sună la recepție pentru a comanda cafele și sandvișuri. Chris continua să vorbească, întinsă pe canapea, cu capul pe unul dintre brațe. Lea n-o întrerupse, lăsând-o să-și verse tot amarul strâns în ultimele luni.

– Mă întreb, uneori, dacă îl mai iubesc. M-am obișnuit cu prezența lui. Nu-mi imaginez viața fără el, dar uneori nu mai rezist și ne certăm ca chiorii. Nu mai există comunicare între noi, numai urlete. Mă critică fără oprire. Uneori, mă gândesc că mă detestă... Căsătoria noastră e moartă. Nu suntem decât asociați într-o afacere pe care mă acuză că vreau s-o pun în pericol. Nașterea unui copil i-ar bulversa planurile... Cum poate fi atât de egost?

– Spune-mi, interveni Lea foarte calmă, chiar vrei un copil, sau cauți doar un pretext?

Chris o privi stupefiată.

În acel moment se auzi o bătaie în ușă, iar băiatul de serviciu pe etaj intră cu un cărucior cu sandvișuri și salate. În mijloc trona o sticlă de apă minerală. Mai erau cafea și lapte. Chris luă un sandviș, și-l privi de parcă n-ar mai fi văzut în viața ei așa ceva.

– Dacă vreau, într-adevăr, un copil? Ce vrei să spui cu asta? Sigur că da! Asta este problema. La început, îmi plăcea ceea ce făceam, era... o provocare. Dar acum vreau un copil. Ce este așa de extraordinar?

– Nimic. Încerc doar să aflu dacă...

Lea se întrerupse și izbucni într-un râs fără veselie.

– Ce a fost mai întâi: oul sau găina? Vreau să spun, te-ai hotărât să ai un copil ca să nu mai muncești sau vrei să nu mai lucrezi ca să ai un copil?

Chris lăsă sandvișul neatins, cu sprâncenele încruntate și buzele tremurând.

– Nu știu. Totul a venit în același timp, cred. E important?

– Crucial! După părerea mea, ești la capătul puterilor. De ani de zile nu ți-ai luat concediu. Chiar tu mi-ai spus.

– Da, dar unde să plec în concediu? Trăim într-un paradis al turiștilor!

– Un loc de muncă nu e niciodată un paradis. Îți trebuie o schimbare de decor. Dacă ai pleca un timp? Fă-ți valizele și vino în Anglia. Sau pleacă în Rusia, în America de Sud... oriunde! Schimbarea mediului este importantă.

– Imposibil! Edward n-ar accepta niciodată. Suntem în plin sezon. Nu-i pot lăsa hotelul în brațe în momentul acesta.

– De ce nu? E nepriceput? I-ar face bine să se descurce câteva săptămâni fără tine. Și-ar da seama de munca pe care o depui.

– Crezi? E posibil, la urma urmei... Acum, simt că și eu mor de foame. N-am avut timp să cinez.

Luă un sandviș și mușcă din el cu poftă.

– Delicios... ia și tu.

Mâncară absolut totul și continuară să discute de una și de alta. Dar nici vorbă despre Edward sau de un eventual concediu pentru Chris. Lea își spuse că sora ei este destul de mare pentru a decide singură și fu fericită să constate că discuția lor îi readusese zâmbetul pe buze.

Chris plecă puțin înainte de miezul nopții, iar Lea se culcă imediat, epuizată. Totuși, îi era greu să-și găsească somnul. O mie de gânduri i se învârteau în minte. Ziua plecării se apropia, iar perspectiva de a se întoarce la Londra nu-i surâdea deloc. Era atât de bine aici!... Cu cincisprezece zile în urmă, viața i se părea un ocean de tristețe și de durere.

Zdrobită de trădarea lui Phil, nu mai credea în nimic. Apoi, încetul cu încetul, fără voia ei, dragostea se stinsese, durerea dispăruse... Ce se va întâmpla oare când va fi din nou la Londra? Îndepărtarea jucase un rol important în regăsirea fericirii. Cenușiul Londrei nu va șterge oare această fericire, o dată cu bronzul de care era atât de mândră?

Capitolul 7

A doua zi dimineață, Lea fu trezită de un tunet puternic. Se ridică și trase jaluzelele. Nori amenințători pluteau deasupra mării. Cădea o ploaie diluviană, înecând peisajul. Un al doilea tunet o sperie. Un fulger despică cerul. Trebuie să fie groaznic pe mare, se gândi ea.

Când coborî la masă, furtuna se mai liniștise, dar continua să plouă cu găleata. Clienții de la mese erau triști. Jimmy Davis și prietenii lui erau la o masă, mai în spate. Lea nu se clinti în fața privirilor lor ostile.

– Va ploua mult? îl întrebă ea pe chelner.

– Nu, spuse el, punând pe masă niște cornuri. Furtunile tropicale sunt violente, dar nu durează. Vă promit o vreme bună la prânz!

Sigur, nu se putea pune problema unei ieșiri cu barca, astăzi.

Îi promisese lui Nicolas că vine în port, dar întâlnirea avea să fie anulată de la sine.

După ce mâncă, se duse spre biroul lui Chris. Pe drum, se întâlni cu Max Estada.

– Bună ziua! exclamă acesta cu un surâs larg. Vă distrați bine? În orice caz, v-ați bronzat frumos.

– Am ieșit mult cu barca.

– Cu Nicolas? întrebă el, cu un surâs. Știu de la sora dumneavoastră. Azi, din păcate, nu va fi vorba de așa ceva.

– Așa este. Ce furtună! Tunetul chiar m-a speriat. Am văzut un palmier retezat în două de trăsnet. Îngrozitor! Trebuie să-i telefonez lui Nicolas, adăugă ea, privindu-și ceasul. Aveam întâlnire în port, dar cred că s-a anulat

– Da. A sunat în timp ce vorbeam cu sora dumneavoastră. A lăsat un mesaj prin care vă ruga să nu veniți în port, o să sune mai târziu, cred.

– Ah, da! încercă ea să-și ascundă oarecum decepția. Ce se face pe aici când plouă? Se joacă și cărți?

Max începu să râdă.

– Vreți să mă însoțiți la piața de pește?

– Mi-ar plăcea.

– Vă avertizez că îmi ia mai mult timp. Sunt foarte atent la ce cumpăr. N-o să vă plictisiți?

– Din contră! Toată viața mi-am dorit să merg la piața de pește. Pot să merg îmbrăcată așa?

Își aplecă ochii spre pantalonii ei ruginii și cămașa albă.

– Sunteți perfectă! Apoi vom reveni aici. Sora dumneavoastră m-a rugat să-i aleg niște languste frumoase.

O duse către mașina lui, spunându-i că, de obicei, cumpără peștele dimineață, dar că furtuna l-a întârziat.

– Ploua atât de tare, încât nici nu-mi mergeau ștergătoarele. N-am mai putut să plec... Sper, totuși, să mai găsesc ceva marfă bună!

Traversară câteva străduțe întortocheate, iar când ajunseră în piață, ploaia se oprise. Furtuna încetă de-a binelea, norii dispărură, iar cerul devenise albastru.

Plimbarea printre tarabele pline cu pește o încântă pe Lea. Max se oprea și cerceta cu un ochi expert peștii, langustele sau crabii încă vii... Știa exact ce caută.

Când ieșiră din piață, soarele strălucea puternic, iar din trotuarele umede se ridicau aburi. O mulțime pestriță umplea străduțele micului port.

– Ce-ar fi să bem ceva? propuse Max.

Lea acceptă cu un surâs și coborâră către țărm. Se așezară la o terasă și comandară suc de lămâie cu rom.

– E bun? întrebă el.

– Da, foarte răcoritor! Dar... Miros îngrozitor a pește... Pielea mea, hainele mele...

Și începu să râdă.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să vă avertizez de la început. Mirosul ăsta intră peste tot. Dar fiți liniștită, va dispărea curând...

– Sper...

Max își puse o mână peste a ei și se aplecă spre ea.

– Nu-i nimic! Cine este obișnuit cu astfel de... arome, nici nu observă.

– Nu cred că...

Se întrerupse, deoarece cineva se oprise lângă masa lor. Ridicând ochii îl văzu pe Nicolas... chipul furios al lui Nicolas. Soarele dădea străluciri aurii pielii lui bronzate... Ochii săi albaștri străluceau de mânie.

– Ah, bună ziua... spuse ea, descumpănită.

Max îi lăsă mâna.

– Te-am căutat peste tot, spuse Nicolas.

Aceste cuvinte țâșniră ca niște scântei de foc... Lea simți un nod în gât, apoi se uită în ochii săi și uită de restul lumii. Aerul părea să vibreze între ei. Erau singuri pe pământ.

– Lea nu bănuia că vă veți vedea înainte de după-amiază, spuse Max, vizibil jenat.

Vocea lui risipi farmecul. Lea lăsă ochii în jos. I se părea că revine dintr-o călătorie interplanetară.

Max se ridică, vizibil împotriva voinței sale. Era ca și cum Nicolas îl forța să plece.

– Ei bine, vă las. Mulțumesc pentru dimineața aceasta, Lea.

– Eu vă mulțumesc! Am aflat atâtea lucruri noi. Acum, știu cum să aleg un pește.

Max râse, apoi, chemat la ordine de privirea dură a fotografului, bătu în retragere.

Nicolas se așeză în fața Leei.

– Ești incorigibilă! spuse el, foarte serios. Nu te pot lăsa singură un minut fără să-l seduci pe primul venit!

– Nu încercam să-l seduc... Doar l-am însoțit până la piață.

– Atunci, de ce naiba te ținea de mână?

– Nu te amesteca în ce nu te privește! exclamă ea, fierbând de mânie. Cu ce drept îmi pui această întrebare? Nu-ți aparțin, din câte știu...

Brusc, se ridică și se îndepărtă, incapabilă să-i mai suporte privirea. Tremura din tot corpul, în prada unei emoții inexplicabile. Ce se petrecea oare? Nicolas Hunt o aducea într-o stare îngrozitoare.

El alergă după ea și o prinse de braț, târând-o spre mașina lui roșie. Lea se urcă asemenea unui automat. După o clipă, mașina demară. În tăcerea ce se așternuse, Lea se gândea că în viața ei nu simțise o tulburare atât de puternică... Dar se schimbase atât de mult în ultimile cincisprezece zile!

Acum rulau printr-un cartier pe care nu-l cunoștea, unde străzile în pantă erau mărginite de locuințe superbe. Case mari, albe, înconjurate de grădini tropi-

cale fabuloase. Palmieri enormi dominau hibiscușii roșii, crinii albi și galbeni și tot soiul de flori necunoscute.

– Ba da! declară brusc Nicolas.

Perplexă, se întoarse spre el. Chipul său, din profil, îi păru diferit, mai ferm și mai hotărât ca niciodată.

– Poftim?

Îi aruncă o privire rapidă, o sclipire albastră între genele lungi și negre.

– Ba da, îmi aparții.

Ea rămase înlemnită, interzisă.

– Am încheiat un acord, continuă el. Îți amintești? Un fel de pact.

– Da, dar asta nu-ți dă nici un drept asupra mea, murmură Lea roșind.

Observă atunci că rulau în plină câmpie.

– Unde ne aflăm? întrebă ea îngrijorată. Nu mă duci la hotel?

Fără să răspundă, el angajă mașina pe un drum construit pe coasta muntelui. Lea păli imediat, speriată de adâncimea prăpastiei ce se căsca la dreapta ei.

– Unde suntem? repetă ea, agățându-se de brațul lui Nicolas. Vreau să mă întorc la hotel!

– Atenție! strigă el, în timp ce mașina oscila periculos. Nu este momentul să mă deranjezi când conduc. Drumul e încă alunecos... Stai liniștită. N-aș vrea să ne zdrobim de stânci.

După o ascensiune periculoasă, când rugă cerul în fiecare clipă ca frânele să nu cedeze, ajunseră pe o înălțime care domina portul.

– Și totuși, ce căutăm aici? întrebă ea.

– Trebuie să vizitez o casă și aș vrea să știu părerea dumitale.

– Ai totuși deja o vilă în apropiere de „Baracuda albastră“, nu?

– Da, dar este prea aproape de zona turistică. Am nevoie de mai multă liniște... Am aflat că s-ar găsi o casă de vânzare pe aici.

– Unde? întrebă ea mirată, privind în jur și nevăzând decât arbori.

Brusc, printre pomii cu coroană bogată, apărură niște ziduri albe și un acoperiș roz. Mulți oameni ar fi considerat acest loc mult prea sălbatic și izolat. Trebuia, însă, să te numești Nicolas Hunt pentru a iubi un asemenea loc! Apropiindu-se, descoperiră o grădină foarte bine întreținută, cu peluze și ronduri de flori. O alee mărginită de copaci ducea la ușa principală a casei. Nicolas scoase din buzunar un set de chei. Lea începea să se simtă neliniștită, singură cu el în acest loc pustiu.

– Nu e nimeni aici?

– Nu, de ce?

– Credeam că...

– Ce credeai?

Ea făcu un pas înapoi.

– Nimic… Prefer să te aștept afară.

– Nu fi ridicolă! Am nevoie de părerea competentă a unei femei.

O prinse cu putere de încheietură și o târî cu forța în vestibulul întunecos. Furioasă, Lea se desprinse.

– Detest să fiu atinsă! strigă ea. Când spun nu, înseamnă nu! Nu înțeleg de unde ai ideea absurdă că femeilor le place să fie bruscate. În orice caz, eu nu suport! Te avertizez că, dacă mai încerci, te lovesc cu primul obiect ce-mi va cădea în mână.

– Doamne! Ce caracter dificil! se lamentă Nicolas, deschizând o ușă. Acest salon este destul de spațios… Ce părere ai?

Lea descoperi o cameră puțin cam sinistră, cu perdele de un verde palid și mobilă din bambus și răchită.

– Vino să vezi bucătăria! strigă el de departe.

I se alătură. Aici, pereții erau de un verde închis, iar soarele se revărsa din belșug prin ferestre.

– Trebuie să fie un adevărat cuptor vara, zise ea.

– Cu siguranță, ai dreptate.

Reveniră în vestibul, iar el deschise ușa dormitorului. Lea se retrase atât de nervoasă încât fu cât pe ce să cadă. Nicolas îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ce te-a găsit? Ah! Înțeleg… Nu te gândești decât la asta? E suficient să vezi un pat, ca să-ți închipui că o să sar pe dumneata? Fără să te gândești, vrei să fugi ca un iepure speriat!

Ce putea să răspundă la asta? Adevărul era că nu se înșela… În fața acestui pat, primul ei reflex fusese să fugă. Dar, de cine voia, de fapt, să fugă? De Nicolas sau… de ceea ce simțea pentru el?

– Poate că, la urma urmei, o faci intenționat…? Fuga prăzii excită vânătorul, este cunoscut.

Licărul care juca în ochii lui albaștri spori tulburarea Leei. El făcu un pas spre ea. Lea se retrase către perete, cu inima bătând puternic.

– Mă înșel? întrebă el.

Cu mâna sa bronzată, îi mângâie chipul, urmând cu vârful degetelor conturul gurii ei…

– Răspunde-mi. Încerci să mă înnebunești, nu-i așa?

Cu nervii încordați la maximum, își simțea inima bătând să-i spargă pieptul. Cu ochii fixați asupra lui, paralizată de o emoție prea intensă, încercă să-și recapete cu orice preț sângele rece.

– Nicidecum! răspunse ea pe un ton sfidător.

Probabil că nu fusese prea convingătoare, fiindcă el continua să se apropie.

– Adevărat?

Mâinile sale alunecară de-a lungul brațelor ei goale, prinzându-i încheieturile. Brusc, Lea renunță la orice luptă. Da, voia să fie sărutată… Nici nu aștepta altceva. Bărbatul își înclină încet capul, lăsându-i tot timpul să-l respingă, dar ea nu se mișcă.

Începu prin a-i atinge foarte ușor buzele cu ale sale. Apoi, gura lui deveni mai îndrăzneață, mai provocatoare... Fremătând, ea întredeschise buzele. Atunci, dorința lui Nicolas se înzeci. Părăsindu-i încheieturile, o imobiliză la perete și o îmbrățișă cu aviditate. Cu o mână, îi mângâie pieptul, apoi coborî spre coapse, trezind în ea, până la amețeală, senzații voluptuoase. Cu ochii închiși, cu capul răsturnat pe spate, se abandonă complet și își petrecu brațele după gâtul lui pentru a răspunde mai bine sărutului său.

În clipa următoare, Nicolas o ridică în brațe și o duse în dormitor. Ea deschise ochii, amețită de acest lung sărut, tremurând de dorință. Niciodată un bărbat nu aprinsese în ea flacăra unei asemenea pasiuni. Pentru prima dată în viața ei, înțelegea semnificația cuvântului dorință.

El o privea cu ochi strălucitori, cu respirația tăiată. Când o întinse pe pat, ea îi simți mâinile tremurând. Îngenunche lângă ea și Lea închise ochii din nou. Trebuia să-l oprească... Trebuia să afle că nu era genul să cedeze unui bărbat doar pentru că-i plăcea... Din nefericire, ceea ce simțea pentru el era mai mult decât o atracție banală.

– Te doresc din prima clipă, murmură el.

Începu s-o mângâie încet. Când îi deschise bluza, nu schiță nici un gest de împotrivire. Degeaba îi șoptea rațiunea să-l respingă, corpul nu-i dădea ascultare.

– Când te-am văzut pe plajă, am înțeles imediat că nici o femeie nu m-a atras atât de mult ca tine... Ești atât de frumoasă, Lea...

Mâna lui se strecura sub bluza deschisă și ea se înfioră de plăcere.

– Te doresc... spuse el, cu un glas răgușit, aplecându-se să-i sărute sânii.

Lea reacționă brusc. Deschise ochii și privirea semeață și sigură de sine a lui Nicolas o șocă. În timp ce ea nu era decât abandon, blândețe și tandrețe, el nu-și ascundea triumful, certitudinea victoriei... O dată mai mult, se lăsase prinsă în cursă... Cucerită de un torent de senzualitate, uitase cum sunt în realitate bărbații. Trebuia să plece! Să fugă înainte ca Nicolas să înțeleagă că era pe punctul de a se îndrăgosti de el. Da, asta trebuia să facă! Furia o cuprinse și mai tare când simți mâna lui pe fermoarul pantalonilor ei.

Cu prețul unui efort supraomenesc, îl respinse, sări din pat și se repezi spre ușă, încheindu-și nervoasă nasturii bluzei. Nicolas lăsase cheile mașinii pe o măsuță din vestibul. Le luă în trecere. Violența reacției sale trebuie să-l fi țintuit locului, altfel ar fi ajuns-o. Sau poate se aștepta să se oprească în mașină? S-o creadă el! Va avea o surpriză! Cu respirația aproape tăiată, se instală la volanul Ferrariului roșu și demară. Nicolas apăru în pragul casei, dar ea era deja departe.

Pe drum, încetini și începu să reflecteze, conducând cu prudență maximă. Luase deja o decizie: va părăsi insula. În ciuda tuturor hotărârilor ei, Nicolas reușise să-i miște inima, dar ea nu dorea să-l iubească. Dacă pleca acum, dacă jura să nu-l mai vadă niciodată, va putea să-l uite cu timpul. De la nefericita poveste cu Phil, știa că va reuși să-l uite dacă voia cu adevărat. Dragostea nu era decât o iluzie, o capcană...

Gară mașina în parcarea hotelului, încredință recepționerului cheile și urcă în cameră. Blocat pe coline, Nicolas nu putea reveni decât în câteva ore. Telefonă fără să mai piardă o clipă la aeroport și își rezervă un loc în primul avion ce pleca spre Londra a doua zi. Apoi, își făcu valizele. Zece minute mai târziu, telefonul începu să sune, dar ea nu răspunse. Își termină bagajele într-o grabă febrilă și sună la sora ei pentru a o anunța că pleacă.

– Pleci? exclamă Chris. Dar de ce? Ce se întâmplă?

– Trebuie să plec. Te rog, Chris, nu mă întreba nimic. Promite-mi că nu vei spune nimic nimănui.

Chris rămase tăcută un moment.

– Dacă așa vrei... dar totuși...

– Nu pot vorbi acum. Ah!... altceva. Să nu dai nimănui adresa mea sau numărul de telefon din Londra. Nimănui, înțelegi! Nu vreau ca cineva să mă poată găsi.

– Dar ce s-a întâmplat? Răspunde-mi, Lea. Mie poți să-mi spui! Sunt sora ta... Ce înseamnă acest mister?

– Oh, Chris... Nu poți să faci ce-ți spun, fără să mă întrebi nimic?

– Nu!

Lea nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

– Așa e, îți cer imposibilul, ai dreptate. Ei bine, ceea ce mi s-a întâmplat are legătură cu Nicolas Hunt.

– Vai de mine!

– Și nu vreau ca el să...

– Stai liniștită, nu va obține nici o informație de la mine, promise sora ei pe un ton răzbunător.

– Ascultă... Nu îndrăznesc să ies din cameră nici măcar pentru a merge la masă. Mi-e teamă să nu mă întâlnesc cu el. N-ai putea veni să mănânci cu mine în camera mea? Am putea sta de vorbă înainte de plecare, pentru ultima dată!

– Voi fi la tine la ora opt. Dar n-o să te plictisești, închisă acolo toată ziua? Ea de-abia ora douăsprezece...

– Voi face plajă pe balcon. Dacă mă întind, Nicolas nu mă va putea vedea de jos. Pe diseară! Vrei să comand masa?

– Da, sună la bucătărie. Pentru mine cere langustă cu maioneză și salată. Atât.

Din nou, Lea izbucni în râs.

– Numai atât? Și vin?

– Cel mai bun! spuse veselă sora ei și închise.

Lea se așeză în fața oglinzii de toaletă. Iată regina proastelor! Încă un pas și cădeam în abis... Și știam că acest bărbat este periculos. De ce m-am lăsat târâtă în jocul lui?

Se înroși la amintirea emoțiilor pe care le resimțise în brațele lui Nicolas Hunt. Dar nu, nu-l cunoștea atât de bine încât să se îndrăgostească de el. Trebuie că a fost nebună crezând într-o asemenea absurditate. Vrusese pur și simplu să iubească, asta-i tot.

Se privi în oglindă. Ochii ei verzi străluceau încă de pasiune... Furioasă, întoarse capul. Începând din momentul acesta, nu se va mai gândi la Nicolas Hunt! Niciodată! Îl va alunga definitiv din viața ei. Va închide capitolul pentru totdeauna. Chiar mâine!

Capitolul 8

Lea își croi drum printre scările, sculele, vasele de vopsele care ocupau tot timpul holurile de la B.B.C. Bătrâna clădire era într-o stare jalnică. Clanțele de la uși cădeau de la sine, varul se transforma în praf sau cădea în plăci de pe tavanul fisurat și trebuia tot timpul tencuit și zugrăvit. Acest șantier perpetuu dădea impresia că îți petreceai viața într-o casă asediată.

Aceasta era prima zi de muncă de când se întorsese și toată lumea o felicita pentru cum arăta. Primul care se extazie fu portarul care-i verifica legitimația la intrare.

– Unde ați fost în vacanță de v-ați bronzat așa? În paradis?

Apoi urmă secretara sa, care o privi stupefiată, înainte de a exclama:

– V-ați schimbat atât de mult, încât era cât pe ce să nu vă mai recunosc! Ce aer superb aveți!

Și toți colegii săi i-au invidiat pielea aurie, când făcu un tur prin birouri. Afară ploua mărunt. Sub cerul plumburiu, trotuarele erau umede. Lea regăsea Londra... Nu remarcase niciodată, înaintea acestei vacanțe, cât de tristă era atmosfera aci. Toți cei pe care-i vedea aveau un aer deprimat. Tenul le era palid și ochii stinși. Ea nu mai era ca ei, tenul îi era strălucitor și ochii sclipitori.

– Unde ai fost, norocoaso? Spune-mi, să alerg și eu acolo! strigă jurnalistul care prezenta informațiile când o întâlni pe culoar.

Ea se îndrepta spre unul dintre editori cu un teanc de hârtii în mână.

– În Bahamas, răspunse ea.

– Și ai reușit să te smulgi din acel paradis? Aici plouă de două săptămâni. Am impresia că ruginesc.

– Stai liniștit, George, vine și rândul tău. Ar fi mai bine să te grăbești. Au mai rămas două minute până la începerea jurnalului...

El se îndepărtă alergând. Ceva mai departe, un muncitor în salopetă albă, cățărat pe o scară, bătea probabil niște cuie, deoarece lovea puternic cu ciocanul în perete, fluierând vesel. Dintr-o dată, ușa unui birou se izbi de perete și cineva urlă:

– Nu terminați o dată cu zgomotul ăsta? Intrăm în direct în treizeci de secunde!

Bărbatul mai dădu un ciocan în perete și se opri. Evitând în ultima clipă o găleată cu vopsea, Lea intră în biroul șefului ei.

– Domnișoară Winslow! exclamă secretara. Ce bine v-ați bronzat! Vă așteaptă...

Îl găsi făcând jogging în jurul camerei. Îi făcu semn să ia loc, fără a înceta să numere.

– Optsprezece... nouăsprezece... douăzeci!

Lipsit de suflu și cu o mână în dreptul inimii, îi trebui un moment să-și revină.

– Doctorul mi-a prescris exerciții, îi mărturisi el Leei. Dar n-am niciodată timp să alerg în aer liber.

În sfârșit, se așeză la birou și o privi atent.

– Pari în mare formă, nu-i așa? Unde ai fost? Ah, da, în Bahamas. Îți mulțumesc pentru vedere! Te-ai simțit bine? Cred că m-aș fi plictisit îngrozitor... Sunt terenuri de golf acolo?

– Sigur! răspunse ea râzând. Acolo e regatul distracțiilor!

– Ah, bine, bine... Trebuie să-ți vorbesc. Va trebui să modificăm puțin concepția emisiunii dumitale și să facem mai multe reportaje pe teren. În studio, oamenii nu se simt în largul lor. Nu mai au nici o spontaneitate. Ce părere ai?

– Cred că e o idee extraordinară!

Consideră inutil să-i atragă atenția că tocmai repeta, cuvânt cu cuvânt, un raport pe care i-l trimisese în urmă

cu două luni. Se bucura prea mult că obținea ceea ce-și dorea de mult pentru a-i spune că propunerea venea chiar de la ea.

– Perfect. Mă bucur că ești de acord cu mine. Mă gândesc de luni de zile la asta, să știi. O astfel de schimbare nu se hotărăște așa ușor...

– Într-adevăr.

– Sunt un om plin de idei, spuse el, cu un gest larg al mâinii. Detest rutina. Nimic nu e mai rău.

– Desigur...

– Dar țin ca angajații mei să mă urmeze pe această cale. Doresc să mă asigur de sprijinul dumitale înainte de a acționa.

– Oh, dar vă susțin în întregime!

– Știu că atunci când am creat această emisiune, am dorit s-o facem mai ales direct în studio, dar formula s-a răsuflat. Trebuie să știi să evoluezi.

– Fără îndoială.

– A găsi idei și a veghea, mai ales, la realizarea lor. Asta e sarcina mea, nu? Dar nu trebuie neglijat aspectul material al treburilor... Reportajele exterioare constă scump, știu...

– Da, dar...

– Vom încerca să limităm cheltuielile. În nici un caz, nu trebuie să ne depășim bugetul. Suntem funcționari, Lea și...

În timp ce el vorbea, ea se uita la ferestrele ce șiroiau de ploaie și se gândea la soarele de la tropice...

Conducând-o la aeroport, Chris îi spusese:

– M-am gâdit la conversația noastră. Ai dreptate. Am nevoie de vacanță și îmi voi lua una, dar la sfârșitul lui septembrie. Nu-l pot lăsa pe Edward să se ocupe de toate în plin sezon. Voi pleca singură câteva săptămâni pentru a-mi pune ideile în ordine. Decizia de a face un copil trebuie, nu-i așa, luată în doi. Dacă l-aș forța să accepte n-aș ajunge la nimic bun. Am multe la care să mă gândesc. Și chiar vreau un copil. Nu e doar un pretext ca să nu mai muncesc. Poate că-mi va lua un an sau doi ca să-l obișnuiesc pe Edward cu ideea, dar nu-mi pot imagina viața fără copii.

– N-ați vorbit niciodată despre asta înainte de a vă căsători?

– Pentru mine, era de la sine înțeles. Mă gândisem că avem destul timp să mai vorbim. Acum, totul s-a schimbat. Nu-l mai înțeleg pe Edward... Am impresia că trăiesc cu un străin și câteodată mă întreb dacă l-am înțeles cu adevărat vreodată.

Lea nu-și putea aminti cuvintele surorii ei fără o anumită neliniște. Chris părea decisă să meargă până la capăt. Ea și soțul ei evoluaseră diferit fără să-și dea seama, iar acum căsătoria lor trecea printr-un moment greu. Înfruntarea părea inevitabilă.

Când șeful ei termină micul discurs lipsit de surprize, Lea o luă din nou pe drumul – periculos! – către biroul ei. Teancuri enorme de hârțoage se adunaseră pe masa de lucru cât lipsise. Se puse curajos pe treabă.

Către ora două, ridică nasul din hârtii. Înfometată, se îndreptă spre sala de mese și alese o salată și un suc de portocale. Căută o masă liberă, când îl văzu pe Phil așezat aproape de ea. Singur, în fața unei cafele, era aplecat asupra unui dosar. Se îndreptă discret în partea opusă.

Instalată în fața tăvii cu mâncare, își dădu brusc seama că îl revăzuse pe Phil, iar asta o lăsase complet indiferentă... Nu simțise nici tristețe, nici regret. Poate puțin dispreț, amestecat cu ironie. Se înșelase cu totul asupra lui și își plătise scump greșeala. Dar lecția fusese fructuoasă. Niciodată nu va putea s-o repete!

– Tu ești? Să nu te mai recunosc! exclamă o voce familiară din spatele ei.

Ridică spre Phil o privire de gheață.

– Ești splendidă! repetă el, devorând-o din ochi.

Ea purta o rochie de in turcoaz, al cărei decolteu și culoare făceau să iasă în evidență frumoasa culoare a pielii.

– Bună ziua! răspunse ea pe un ton neutru.

El se așeză în fața ei și o privi așa cum făcea pe vremuri.

– Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă...

– Mulțumesc.

– Te-am sunat ieri. Secretara mi-a spus că nu te-ai întors încă. Te-ai distrat bine?

– Da!

Ce imprudență! Îi telefonase! Pentru o clipă, se gândi să-l insulte, dar decise că nu merită nici măcar atâta lucru.

– Am spus că rămânem prieteni, îți amintești?

– Nu, nu-mi amintesc deloc.

Începea s-o enerveze teribil. Ah, era la fel de seducător ca întotdeauna. Dar simțea cel mai profund dispreț pentru ceea ce se ascundea sub această fațadă.

– Suntem, totuși, adulți, simți el nevoia să spună.

– Și ce-i cu asta?

Dar nimic nu părea să-l descurajeze. Ea începu să mănânce.

– Ești într-adevăr superbă, să știi.

Da, o știa. În această dimineață, în oglinda din baie, văzuse o creatură tânără și frumoasă, cu pielea aurie și ochii strălucitori.

– Bronzul stă minunat blondelor, continuă el. Ești răpitoare.

Ea continuă să ignore torentul de complimente până la sfârșitul mesei. Apoi se ridică. Phil își luă un aer mirat.

– Unde te duci?

– Să caut o cafea. Apoi, mă voi întoarce la mine, în birou, ca s-o beau liniștită!

Când reveni cu un pahar de cafea, Phil dispăruse. Dar, oare, ce sperase? După tot ce o făcuse să sufere, doar nu se putea aștepta să-l vadă cu plăcere! Sau poate că are memoria prea scurtă.

În acea seară, ieșind din birou, se întâlni cu Bridie, o prietenă de la serviciul politic. După ce se extaziase și ea pentru bronzul Leei, o luară către stația de metrou Oxford Circus. Ploaia continua.

– Ce vreme urâtă! exclamă Bridie, în timp ce-și făceau loc prin mulțimea de oameni udați până la piele. De fapt, știi ultima noutate? Phil i-a dat papucii amărâtei care ți-a luat locul. Nici o femeie nu rezistă cu el. Ești singura care l-a reținut mai mult de cincisprezece zile.

Porniră pe scara rulantă care ducea la tren.

– Tipul ăsta e un adevărat pericol public, concluzionă Bridie.

– Mie-mi spui? Știi că a îndrăznit să încerce să mă agațe, mai devreme, la sala de mese?

– Imposibil! Sper că nu te-ai jenat să-i arunci tarta cu caise în față!

– Numai că... nu luasem tartă, mărturisi Lea râzând.

– Ai făcut foarte bine, era de nemâncat! Dar am nevoie de calorii în acest moment. În serviciul meu suntem striviți de treburi. Cea mai mare parte dintre colegi sunt în vacanță. Sunt epuizată efectiv! Dar continuă, ce i-ai răspuns lui Phil?

– Mai nimic. Nu merita nici să deschid gura ca să-i mai spun ceva!

Bridie izbucni în râs. Dar ușile se deschiseră în fața lor și o maree umană le împinse în vagonul deja plin. Lea

reuși să se strecoare pe un scaun, pe care îl împărți cu prietena ei. La fiecare oprire, oamenii se repezeau către ieșire, călcându-le pe picioare în trecere.

– Cred că așa e și-n iad, declară Bridie, pe un ton lugubru. Călătorie fără sfârșit cu metroul, la o oră de vârf... un tunel interminabil și conștiința că nu poți scăpa niciodată din acest univers...

Lea fu străbătută de un fior.

– Taci! Mă sperii!

– Regreți Bahamasul, nu-i așa? întrebă Bridie râzând.

În loc să-i răspundă, Lea revăzu zilele idilice petrecute cu Nicolas pe marea însorită. Nostalgia îi strânse inima.

– Bărbații de acolo sunt, într-adevăr, atât de minunați ca în pliantele publicitare? întrebă Bridie, privind-o cu coada ochiului.

– Am întâlnit unii destul de frumoși, recunoscu Lea.

– Haide, povestește-mi, ai avut un adorator?

În acel moment, garnitura metroului se opri la stația unde cobora Lea.

– Unul? mă faci să râd. Am avut mai mulți! Dar cobor aici. Pe mâine...

– O să-mi spui totul? Promiți?

Lea îi făcu semn că da. Apoi, ducându-se către casă, se gândi la cea pe care Phil tocmai o părăsise. Într-un fel, era plăcut să știe că nu era nici prima și nici ultima trădată. În această cipă, undeva, în oraș, o altă femeie suferea, așa cum suferise ea cu trei săptămâni mai înainte, cu inima

zdrobită, tristă și umilită. Ar fi trebuit s-o invit pe la mine, se gândi Lea. În mod sigur, i-aș fi ridicat moralul...

Își pregăti o omletă cu brânză, felicitându-se că terminase cu Nicolas fără să sufere. Dar scăpase exact la timp. I-ar fi fost foarte ușor să se îndrăgostească de el. Din fericire, experiența cu Phil o învățase că nu trebuie să confunzi atracția fizică și dragostea.

Mâncă, spălă vasele și se instală pe canapea, cu un teanc de dosare. Dar munca o răpuse rapid și se duse la culcare devreme.

* * *

Viața ei își reluase cursul normal. Din când în când îl vedea pe Phil de departe, pe culoare și în sala de mese, fără să simtă nici o emoție. Mai ales că toți colegii păreau că au uitat episodul logodnei lor rupte. Încetaseră s-o trateze cu prea multă atenție, ca și cum ar fi fost bolnavă și îndrăzneau din nou să vorbească despre Phil în fața ei. Pe scurt, totul mergea bine. Și, totuși... da, câteodată când își monta emisiunea, se surprindea visând la străzile pline de soare și la vilele albe, sau la dâra luminoasă pe care o lăsa barca lui Nicolas pe apa atât de albastră...

În cele mai neașteptate clipe, îi revedea brusc, cu multă claritate, fața bronzată și privirea ironică. Atunci, se străduia să și-l alunge din minte, sigură că amintirea lui va dispărea. Dar imaginea lui continua s-o obsedeze. Își

reamintea anumite cuvinte ale lui, râsul lui și cu o claritate neașteptată – contactul corpului lui puternic cu al ei, când dansaseră împreună... Devenea o obsesie. Dacă ar fi putut descoperi motivul, oare ar fi putut scăpa? În realitate, Nicolas îi lipsea tot mai mult cu fiecare zi.

Încercă să domine răul prin rău, luând modelul terapiei homeopatice. Timp de mai multe săptămâni, acceptă un mare număr de invitații. Într-o seară, se duse să mănânce împreună cu Bridie, prietenul ei și un prieten al acestuia.

– Vei vedea, prietenul lui Roger este acceptabil, îi spusese Bridie. Nu este deosebit de frumos, dar te cucerește pe măsură ce-l cunoști. O să te placă. E păcat că fetele nu prea se interesează de el, dar este atât de timid...

Lea se interesă de el. Petrecu cinci ore în compania sa și se plictisi de moarte. Prietenul lui Roger parcă era un bloc de gheață! Încercă în zadar să-i smulgă un cuvânt, dar fără succes. El se mulțumi s-o fixeze cu ochii goi, lipsiți de expresie. După două ore de eforturi, abandonă încercarea și se refugie, la rândul ei, într-o tăcere morocănoasă. A doua zi, Bridie veni s-o vadă.

– Știu că nu este foarte vorbăreț, dar i-ai plăcut mult, Lea. E foarte emotiv, asta-i tot. Data viitoare...

– Ah, nu!... Asta nu!

– Ascultă... insistă Bridie.

– Nu! i-o tăie scurt Lea. Prietenul lui Roger și cu mine nu suntem deloc pe aceeași lungime de undă.

* * *

În weekendul următor, mama Leei telefonă pentru a-i anunța sosirea lui Chris la sfârșitul săptămânii.

– Pleacă în vacanță în Norvegia, adăugă ea.

– În Norvegia? Ce să caute acolo?

– Crede că asta o va schimba.

– Sunt convinsă! Sper că vine să ne vadă, mai întâi.

– Va rămâne în Anglia numai două zile... Ce păcat că Edward n-o va însoți! Desigur, el trebuie să se ocupe de hotel. A lăsat-o pentru că a fost bolnavă. Doctorul i-a prescris odihnă...

– Ce are?

– Ah, nimic grav. Un pic de anemie, cred.

– Desigur, datorită surmenajului... Când sosește? Dacă nu lucrez, o să trec s-o întâmpin la aeroport.

– Avionul ei aterizează la ora șapte, vineri seara... Crezi că poți să te duci? Ar fi minunat. O voi suna să-i spun.

– Nu, în nici un caz. Ar fi mai bine să nu-i promit. Știi cum este la mine, la serviciu. Câteodată avem ședințe seara...

Dar în weekendul următor, reuși să scape mai devreme și ajunse la aeroportul Heathrow chiar înainte de ora șapte. Când se anunță sosirea avionului, se amestecă în mulțimea care se îngrămădea la bariere. Văzând părul blond al surorii sale, ridică mâna ca să-i facă semn.

Dintr-o dată, se simți cu mâna imobilizată în aer și-i pieri culoarea din obraji. Chris nu era singură. Lângă ea, cu un pas nonșalant, mergea Nicolas Hunt...

Lea ar fi vrut să fugă înainte să fie văzută, dar sora sa deja o zărise. Își dădu seama că nu mai putea să scape... Țeapănă ca un băț, Lea aștepta, sperând că fața nu-i va trăda emoția pe care o simțea.

– Ești o scumpă că ai venit să mă întâmpini! strigă Chris, strângând-o în brațe. Ce surpriză! Și mama nu mi-a spus nimic.

– Nu eram sigură că voi putea fi liberă.

Nu îndrăzni să ridice ochii la Nicolas, dar până la urmă trebui să-l privească... Luându-și până la urmă curajul, întoarse capul spre el. Se lovi de o privire la fel ca Antarctica în plină iarnă! Nici măcar nu-i spusese bună ziua. Remarcând groaznica încurcătură a surorii ei, Chris începu să vorbească fără noimă.

– Detest să stau jos atâta timp! Sunt moartă de oboseală... Măcar bine că nu plouă. Ei, n-are nimic! Când i-am telefonat mamei, mi s-a părut că plouă torențial. Am citit în ziar că Anglia nu a mai cunoscut o asemenea vară ploioasă de cincizeci de ani!

Lea dădu din cap zâmbind, fără să scoată un cuvânt. Modul în care o privea Nicolas era de-a dreptul un supliciu. Ce contrast față de bărbatul vesel pe care-l cunoscuse în Bahamas! Nimic nu mai este la fel, se gândi ea, cu inima strânsă.

Capitolul 9

– Mi-a spus mama că intenționai să iei ultimul tren către Torminster. Nu ți-ar plăcea să petreci noaptea la mine? propuse Lea. Am putea pleca împreună mâine dimineață. Este un tren la ora opt și zece, care ajunge pe la douăsprezece. Te-ai simți mai bine după un somn bun.

– Ești sigură că nu te deranjez?

– Nu fi prostuță. Sigur că nu! Dacă ne grăbim puțin, am putea găsi un taxi.

Lea puse mâna pe căruciorul de bagaje, dar Nicolas o respinse ferm și calm.

– Mă așteaptă o mașină. O să vă las acasă.

Cele două surori îl lăsară să meargă înainte.

– Îmi pare rău! exclamă Chris, când el era destul de departe. Dacă știam că vii să mă întâmpini, te-aș fi prevenit. Nicolas m-a sunat ieri să-mi spună că pleacă la

Londra cu același avion ca și mine. S-a oferit să mă conducă și n-am putut să-l refuz... Nu mi-a trecut prin minte că vei veni la aeroport. Mama nu mi-a spus nimic.

– Nu-i grav.

– Ah, da? Uite ceva nou!

– Poate, dar Insulele Bahamas sunt departe, știi... apropo, ce mai face Edward?

Chris izbucni în râs.

– E foarte furios! Nu glumesc. Dimpotrivă, a luat lucrurile foarte bine. Când m-a văzut bolnavă, a avut un adevărat șoc...

– Ce-ai pățit, de fapt?

Lea își găsise sora în plină formă. Dar bronzul făcea tot efectul.

– Am prins un microb care m-a țintuit la pat o săptămână. Am avut febră mare. Am delirat o noapte întreagă. Doctorul i-a spus lui Edward că eram la capătul puterilor și aveam nevoie de o vacanță. Cred că a exagerat puțin. Știa că vreau să plec... Edward a fost formidabil. Va conduce hotelul de unul singur, îți dai seama?

– Și între voi, cum mai merg lucrurile?

– De când am fost bolnavă, situația s-a ameliorat radical. Chiar i-a fost frică. Asta l-a și făcut să reflecteze. Oamenii se obișnuiesc ușor cu un stil de viață și nu le place să-l schimbe. E un fel de lene. Edward trăia ca în sânul lui Avram. Era momentul să-l scutur puțin!

Expresia surorii sale o făcu pe Lea să râdă. Nicolas le aștepta la ușă. O privea. Lumina înserării îl făcea să pară și mai bronzat ca înainte. Privirea lui rece și ciudat de fixă o tulbură pe Lea.

– Mașina mea e în parcare, spuse el. Lucrătorul de la garaj căruia i-am încredințat-o a adus-o ieri. Este o doamnă în vârstă, care are nevoie de îngrijiri permanente.

Lea înțelese mai bine sensul cuvintelor lui când văzu faimoasa mașină – un Jaguar albastru enorm, cu linii splendide. Era un model de colecție, în bună stare. O jucărie care costa probabil greutatea sa în aur.

În timp ce Nicolas încărca valizele în portbagaj, Chris, uluită, mângâia formele unduitoare ale caroseriei strălucitoare.

– Ce minunăție! O aveți de mult?

– De doi ani. I-am mărit puterea motorului, desigur. Îmi plac mașinile rapide.

Lea se strecură pe bancheta din spate, împreună cu sora sa.

– Unde să vă duc? întrebă el, așezându-se la volan.

O contemplă în oglinda retrovizoare. Tulburată, îi dădu adresa cu o voce care tremura. Ieșiră din parcare și merseră pe drumul spre Londra. Chris privea periferia suprapopulată cu un aer mirat.

– Nu cred că aș mai putea trăi aici! Ce circulație. E tot timpul la fel?

– Nu, răspunse Lea, de obicei e mai rău...

– E ciudat cât de repede putem uita... N-am plecat de prea multă vreme, dar nu-mi mai amintesc nimic.

– Periferia, totuși, nu s-a schimbat prea mult.

– Cum îți merge la locul de muncă? Îți place la fel de mult? Cu ce te mai ocupi acolo?

– Tot aceeași emisiune. Cred că o să schimb lucrurile în curând. În meseria asta, trebuie să ai ambiție! Dacă nu, prinzi rădăcini.

– Ești ambițioasă? interveni Nicolas pe un ton pe care Lea îl găsi disprețuitor.

– De ce n-aș fi? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Într-adevăr. Înțeleg din asta că ești.

– Vreau să reușesc în meserie, da. Ce rost ar avea să te apuci de ceva dacă nu vrei să avansezi?

– Nu te ambala prea tare! Am pus și eu o întrebare, fără gânduri ascunse. De ce reacționezi întotdeauna atât de agresiv?

Lea se refugie în tăcere. El era cel agresiv! Pentru a destinde atmosfera, Chris începu să povestească despre festivalul care se desfășurase pe insulă înainte să plece. Descrise evenimentul în cele mai mici detalii, iar când termină, Lea își dădu seama că erau la Londra.

– Acum, te rog să mă ghidezi, spuse Nicolas.

Cum se aplecă în față ca să privească pe geam, Lea îi surprinse profilul puternic, nasul drept, gura fermă. Simți forța extraordinară care emana din el. În scurt timp, ajunseră acasă la ea.

Cele două surori coborâră din mașină și Nicolas scoase bagajele lui Chris. Lea încercă să-i ia o valiză, dar el o respinse, așa încât nu insistă. Voia să joace rolul bărbatului puternic? Cu atât mai bine!

– Ce apartament? întrebă el, cu o valiză în fiecare mână.

Ea îi spuse și el se îndepărtă imediat.

– E într-o dispoziție îngrozitoare, șopti Chris.

– A fost la fel de dezagreabil și pe drum?

– Din contră, a fost foarte vesel, spuse Chris, cu un surâs malițios. I s-a schimbat dspoziția de când te-a văzut pe tine...

Evident, nici el nu se așteptase la o astfel de întâlnire. Probabil că sora ei îi spusese că n-o așteaptă nimeni la aeroport... Expresia lui glacială arăta că totul se terminase între ei.

Lea căuta cheia în poșetă. Ar trebui să încetez să visez, își spuse ea. N-a existat niciodată prietenie între noi... Nu, ci legături mai adânci, de care nu reușea să scape...

Deschise ușa, iar Chris și Nicolas o urmară în vestibul. El puse jos valizele și după ce aruncă o privire în jur, spuse cu răceală:

– Eu am plecat. Vacanță plăcută, Chris. Ne vedem la primăvară...

– Da. Mulțumesc mult că ne-ați adus până aici.

Chris aruncă o privire întrebătoare către Lea.

Nici măcar nu-i oferea ceva de băut? Lea ezită o secundă, apoi întrebă pe un ton poiticos, fără nici un entuziasm:

– Pot să vă ofer ceva de băut? Poate o cafea?

– Nu, mulțumesc, sunt grăbit, răspunse el tăios.

Înainte ca ea să aibă timp să mai spună ceva, el dispăru. Se va gândi la toate acestea mai târziu. Pentru moment, trebuia s-o instaleze pe Chris în camera de oaspeți, să facă ceva de mâncare și să sune la părinții lor pentru a-și anunța sosirea a doua zi dimineață.

* * *

A fost un weekend foarte agreabil. Vremea era superbă. Sâmbătă mâncară în grădină, apoi domnul Winslow se duse să se ocupe de rondurile lui de crizanteme. Lea și Chris își ajutară mama să spele vasele, înainte de a o însoți în sat, la cumpărături. Se plimbară prin piață, admirând frumoasa biserică ce data din secolul al XV-lea, cârciuma pitorească din clădirea cu pereții acoperiți de iederă și enormul bazin de granit, unde un copil se juca liniștit cu o bărcuță. După ce văzură toate minunățiile satului, se întoarseră să ia ceaiul în grădină.

Duminica fu chiar mai liniștită. După un mic dejun copios, în timp ce părinții lor își făceau siesta, fetele deciseră să facă un pic de mișcare, mergând pe câmp. La două ore de la plecare, își dăduseră brusc seama că se rătăciseră. Un țăran le arătă drumul și astfel reușiră să ajungă acasă la timp ca să ia trenul de Londra.

Doamna Winslow își ascunse cu greu iritarea. Chris îi moștenise caracterul autoritar.

– Unde ați fost? Ați plecat de două ore! Abia ne-am văzut... Sincer, Lea, asta nu e deloc frumos.

– Sunt la fel de vinovată, spuse Chris.

– Pe ea o vedem mai des decât pe tine, de aceea o cert.

– Îmi pare rău, mamă, spuse Lea.

Tolănit în fotoliul său, domnul Winslow îi făcu un semn discret cu ochiul, ceea ce o făcu să râdă. Soția lui îl privi bănuitoare.

– Tatăl vostru ar face mai bine să vă conducă la gară! Cred că vă voi însoți și eu, am chef să fac o mică plimbare în seara asta.

Plecară cu toții. În aer plutea acea dulceață atât de specifică a după-amiezelor englezești. Se apropia toamna. Frunze roșii și brune se adunau pe trotuare. Clopotele răsunau în depărtare.

– Ai mare noroc să trăiești aici, îi spuse Lea tatălui ei.

Mama lor vorbea cu Chris, în spate. Tatăl își fuma pipa, privind drumul ce șerpuia în jos, spre gară.

– Știu, asta am visat toată viața. Există oameni care sunt decepționați când li se împlinesc visele, dar eu nu fac parte dintre aceia. Locuiesc acolo unde doresc și fac ceea ce vreau. E formidabil.

– Sunt bucuroasă să te văd atât de fericit, tată dragă.

Ea contemplă cu tandrețe firele argintii care îi înspicau părul negru și ridurile mici de pe fața veselă. Sub vechea lui haină de tweed, umerii începeau să se lase puțin, observă ea cu strângere de inimă. I se spusese întotdeauna că semăna cu tatăl ei și era mândră de asta.

În schimb, Chris era maică-sa leită. Avea același temperament energic și extrovertit, chipul voluntar, tenul... Dacă o priveai pe doamna Winslow, îți dădeai seama ușor ce va deveni Chris peste douăzeci de ani. Lea avea un chip mai fin și mai sensibil, părul mai deschis și ochii mai visători, pe când cei ai lui Chris străluceau plini de dinamism. Între cele trei femei exista, totuși, un aer de familie. Dar Lea știa că dacă se înțelegeau așa de bine era din cauza tatălui lor. De un calm impenetrabil, umorul său aplana toate conflictele familiale.

A doua zi dimineață, Chris plecă devreme, bucuroasă la gândul vacanței. Lea își reluă munca, mai puțin veselă decât sora ei. De când îl revăzuse pe Nicolas, obsesia de care încerca să scape revenea tot mai puterncă. Nu se mai gândea decât la el. Era evident, însă, că el o uitase...

În fiecare zi, la birou, Lea primea multe prospecte destinate să promoveze piese de teatru, cărți, expoziții și filme. Îi dădu dispoziție secretarei să trieze tot ceea ce i se părea demn de interes, pentru că n-avea timp s-o facă chiar ea.

La cincisprezece zile după trecerea lui Chris, tocmai intra în birou când secretara îi aduse o invitație la una dintre cele mai vestite galerii din Londra.

– Mi se pare ceva interesant, îi spuse ea. Original... Este un artist foarte cunoscut și n-a mai expus de câțiva ani.

Aruncând un ochi pe invitație, Lea încremeni locului citind numele lui Nicolas. Expunea fotografiile celor mai

frumoase femei din lume. Vernisajul avea loc săptămâna următoare și Lea era invitată. Un ciudat amestec de furie și de bucurie o cuprinse. Ceruse oare personal să fie invitată?

– Vă duceți? întrebă secretara.

– Poate, o să mă gândesc.

Își luase cronometrul, un teanc de casete cu înregistrări și adăugă:

– Cobor în studio. Încerci să-mi rezervi o jumătate de oră de înregistrare mâine după-amiază? Am reușit, în fine, să obțin un interviu de la chirurgul acela celebru. Este foarte punctual, insistă să fie programat după-amiaza.

– Voi insista, dar știți cum e, îmi vor spune să-l programez la orele obișnuite...

– Insistă, totuși...

– Sigur, spuse tânăra cu un ușor suspin. Va trebui să-mi folosesc din nou farmecul! Le voi spune că sunteți un adevărat tiran! Câteodată merge... O să li se facă milă de mine și-mi vor acorda ceea ce doriți.

În fața surâsului ei șiret, Lea izbucni în râs. În liftul care o ducea la studio, se gândi din nou la Nicolas Hunt, trecând în revistă toate motivele pe care le avea pentru a-l uita. În multe privințe, semăna prea mult cu Phil. Era seducător, fermecător, amuzant și vorbea bine... Dar nu reușea să tragă definitiv o linie peste povestea asta. De ce nu se putea împiedica să creadă că, în realitate, era unic?

Cuprinsă de un impuls subit, decise să se ducă la vernisaj. Îi va arăta că nu se lasă intimidată. Făcea pe

distantul? Ei bine, îi va răspunde cu aceeași monedă! Orgoliul o împiedica să se ducă singură. Atunci, nu-și putea imagina că avea nevoie de un bărbat? Dar meseria o pasiona, viitorul ei era promițător, își iubea modul de viață și oamenii cu care lucra. Nu, nu avea nevoie de un bărbat.

În timpul săptămânii care precedă vernisajul, Lea încercă să găsească pe cineva care s-o însoțească. Îi elimină, din oficiu, pe bărbații căsătoriți, ceea ce reducea enorm numărul celor la care ar putea apela. Îi excluse și pe cei care manifestaseră un interes altfel decât profesional față de persoana ei. Nu-i mai rămăsese decât Mike Cully, producător la departamentul de teatru și, în timpul liber, mare iubitor de fotografii. Invitarea lui i se părea normală, deoarece nu avea decât două pasiuni: munca lui și fotografia.

Într-o zi când prânzea la cantină, îl văzu stând la masă și se apropie de el. Ridică spre ea o față foarte palidă, încadrată de un păr negru și aspru.

– Pot să iau loc? întrebă ea.

– Cu plăcere, răspunse Mike, arătându-i un scaun. Nu ne-am mai văzut de mult timp! Ce mai faci, Lea?

Închise dosarul din care tocmai citea.

– Sper că nu era ceva important? întrebă Lea, gândindu-se că poate îl deranjează.

– Asta? Nu! nu... Liste de actori. Caut cu disperare o actriță capabilă să imite accentul scoțian și pe cel american. Trebuie, în plus, să aibă și o voce de copil. Așa ceva nu găsești la orice colț de stradă.

Lea izbucni în râs și puse în fața lui invitația lui Nicolas.

– Ce-i asta? întrebă Mike privind-o. Pot s-o citesc? Ia te uită, nu știam că te interesează fotografia...

– Crezi că merită deplasaresa?

– Dacă merită? se indignă el. Dar nu știi cine este? Nicolas Hunt este unul dintre cei mai buni fotografi din lume! Trebuie să fi auzit măcar vorbindu-se despre el! Dintr-un chip, poate face lucruri extraordinare. Zilele trecute, la dentist, am văzut într-o revistă una dintre pozele lui pe copertă. Magnific... Nu are nici un trucaj în fotografii, e numai magie. Magie, pur și simplu...

Lea asculta cu interes, bucuroasă că cineva îl lăuda pe Nicolas. Admirația lui Mike o fascina și o umplea, în același timp, de o mândrie absurdă.

– Trebuie neapărat să merg la expoziția asta, încheie Mike. Tocmai înghițise momeala, cu cârlig cu tot.

– Mergi cu mine, invitația e pentru două persoane.

– Cu cea mai mare plăcere. Crezi că va fi acolo? Crezi că vom putea să-i vorbim? Aș fi foarte bucuros să-l întâlnesc!

– Va fi acolo... De fapt, îl cunosc. Ți-l voi prezenta.

Câștigase de două ori! Dacă îl aducea pe Mike, era bine ca Nicolas să remarce...

– Îl cunoști? Ar fi trebuit să-mi spui! Te-aș fi scutit de această lungă expunere, dacă știam că vorbesc cu una dintre prietenele lui.

– Prietenă e cam mult spus... Îl cunosc, asta-i tot. Fii liniștit, expunerea dumitale m-a interesat enorm. Nu știam totul despre munca lui. L-am întâlnit acum două luni, în timpul vacanței.

– În Bahamas! Sigur! exclamă el. A făcut o serie de fotografii acolo, acum doi ani. Erau atât de frumoase, încât revistele se băteau pe ele.

Chipul lui slab vibra de entuziasm, iar ochii îi străluceau. Purta întotdeauna niște blugi vechi și o cămașă deschisă la gât. Puteai să-l confunzi cu un student sau chiar cu un cântăreț pop. Era un om pasionat, căruia nu-i păsa cum arată sau ce cred alții despre el.

– Trebuie să plec, spuse ea după o clipă. Cum facem cu vernisajul? Bem un pahar înainte de a merge? Cunoști barul de lângă Leicester Square? Vrei să ne întâlnim acolo la ora șapte?

– Voi fi acolo!

În ziua vernisajului, veni acasă mai devreme decât de obicei. După-amiază se duse la un coafor foarte scump de pe Bond Street. El îi făcu o coafură care corespundea perfect impresiei pe care voia să i-o dea lui Nicolas. Voia să pară foarte profesională. Alese o rochie de lână bej, elegantă și totodată sexy. Își puse apoi niște cercei mici cu rubine și se machie cu grijă, întinzând pe tenul încă bronzat un strat subțire de fon de ten. Perfect, își spuse ea, examinându-se în oglindă. Nu-i mai rămânea decât să-și ascundă nervozitatea la ideea de a-l vedea pe Nicolas.

Mike Cully era la bar la ora stabilită. Nu făcu nici un comentariu la adresa toaletei Leei, deoarece nici măcar nu remarcă ce purta. Se lansă într-un discurs tehnic despre aparatele de fotografiat. Un pic vexată de indiferența lui, constată totuși cu plăcere că Mike îmbrăcase un costum. În onoarea lui Nicolas, desigur. Dorea să facă impresie bună, și el... Cu cămașa sa albastru deschis și cravata bleumarin, arăta chiar prezentabil.

Ieșiră din bar și el începu să vorbească despre munca lui.

– Primim texte foarte interesante. Teatrul radiofonic cunoaște un fel de renaștere. televiziunea a montat atât de puțin, în ultima vreme încât actorii s-au întors la noi. Cu atât mai bine! Radioul mi se pare mult mai pasionant decât televiziunea. Dumitale, nu, Lea?

– Ba da, de aceea și lucrez la radio.

– Nu vrei să faci televiziune?

– Nu, pentru moment în orice caz. Poate că ar fi mai bine pentru cariera mea, dar sunt foarte bucuroasă aici.

La intrarea în galerie, o plasatoare zâmbitoare le dădu ghidul expoziției, precum și un pahar cu vin roșu. Încercui numele Leei pe listă, apoi îi propuse s-o prezinte drectorului galeriei și lui Nicolas Hunt. Lea refuză politicos și, urmată de Mike, se amestecă printre vizitatori.

Fotografiile erau prezentate pe panouri mari de lemn, aliniate cu artă. Invitații se plimbau printre ele, admirându-le.

În timpul vizitei, Mike a vorbit tot timpul. Lea sfârși prin a-l ignora, preferând să folosească mai mult ochii decât urechile. Unele femei din fotografii erau celebre, altele complet necunoscute. Toate erau superbe. Nicolas alesese un unghi și un decor diferit pentru fiecare. Dincolo de aparența exterioară se desprindea adevărata personalitate a modelului. Aveai impresa că sunt cunoștințe apropiate.

– Aceste fotografii vor fi publicate într-un album, spuse Mike după ce consultase catalogul. După părerea mea, va fi un best-seller.

Un mic grup de jurnaliști care discutau cu însuflețire, trecu pe lângă ei, îmbrâncindu-i în trecere. Mike îi fulgeră cu privirea și o luă pe Lea de talie, trăgând-o de-o parte.

– Nu puteți fi mai atenți? mormăi el la adresa grupului turbulent.

Alertat de această voce iritată, un bărbat înalt, în smoching, se întoarse spre ei. Nicolas... Văzând brațul lui Mike în jurul Leei, chipul lui se înăspri, iar sprâncenele i se încruntară amenințător. O privi pe Lea, care simți un nod în gât sub privirea lui ucigașă. O ciudată senzație de amețeală o cuprinse. Oare se înșelase în privința lui de la început?

Capitolul 10

– Mike! spuse Lea cu o voce cât putea de calmă, voiai să-l cunoşti pe Nicolas Hunt, nu-i aşa?

Urmărindu-i privirea, Mike îl văzu pe bărbatul înalt care venea spre ei.

– El este? şopti el incitat. Da, îl recunosc! Nu-mi imaginam că e aşa de înalt şi solid. Are ceva... ameninţător.

– Da, e adevărat.

Acesta era, într-adevăr, cel mai potrivit cuvânt pentru a defini atitudinea lui Nicolas Hunt. Unde se afla bărbatul fermecător şi fără griji, pe care îl cunoscuse în Bahamas?

– Este atât de multă sensibilitate în opera sa. Dacă-l vezi, întâi nu ştii ce să crezi, reluă Mike. Dacă-i vezi faţa asta dură... e curios.

– Sst! O să te audă!

Nicolas se opri în faţa lor. Ea îi surâse larg.

– Bună seara! Îți mulțumesc pentru invitație și te felicit pentru expoziție. Este pasionantă. El este Mike, unul dintre colegii mei de la departamentul teatru. Adoră fotografiile și este unul dintre fanii dumitale.

Fără nici un cuvânt, Nicolas strânse mâna ce i se întinsese.

– Faceți o treabă absolut fantastică! exclamă acesta din urmă cu entuziasm. Sunt fericit să vă cunosc.

Lea se îndepărtă puțin, pentru a-i lăsa să vorbească. Auzea vocea exaltată a lui Mike și pe Nicolas, care răspundea monosilabic. Făcea eforturi vizibile pentru a fi cât se poate de politicos. Apoi, conversația lor alunecă spre tehnică, pentru ca să mai tragă cu urechea. Prefera să admire fotografiile. Cunoscuse atâtea femei superbe... Nu, fără îndoială, n-avea ce să spere de la el. Dar atunci, cum oare să-și explice furia pe care o manifesta în această seară? Pentru a mia oară se întreba ce se petrecea oare în mintea acestui diavol de bărbat.

Se opri în fața unei vedete de cinema fotografiată într-o rochie de mătase albă în stil grecesc. Dar, în loc s-o plaseze sub coloanele unui templu antic, Nicolas o fotografiase la un balcon din Manhattan. Pe geamul fumuriu din spatele ei se putea citi numele reflectat de firma luminoasă a unui cinematograf. Lea contemplă fotografia superbă, când auzi vocea lui Nicolas trezind-o din reverie.

– E ultima dumitale victimă?

Ea tresări.

– Poftim? Despre ce vorbești?

– Despre colegul dumitale. Când intenționezi să-l trimiți la plimbare? Bărbații nu rezistă prea mult lângă dumneata! Câteva întâlniri și apoi îi arunci ca pe niște șosete vechi! Acesta pare prea fericit încă pentru a bănui ce-l așteaptă. Cred că e ultimul pe lunga dumitale listă. Mă înșel, oare?

Roșie de indignare, ea răspunse:

– Nu ies cu Mike. Este doar un coleg de serviciu, nimic mai mult. Cum dorea să vină, l-am invitat să mă însoțească.

Vrusese, cu toate acestea, ca Nicolas să-l considere pe Mike drept iubitul ei, dar își schimbase părerea.

– De ce ești așa de rău? întrebă ea cu o licărire sfidătoare în ochi.

– Adevărul e rareori flatant, din păcate!

– Dar te înșeli! Nu sunt deloc femeia pe care o crezi!

– Ah, desigur! Numai că eu judec după fapte, nu după vorbe. Dacă aș avea chef și timp, aș încerca să înțeleg de ce ești într-o stare psihologică atât de deplorabilă. Ce anume te-a făcut să te transformi într-o femeie incapabilă să trăiască emoții sincere?

Vorbea pe un ton monoton și rece, care o sperie pe Lea mai mult decât dacă ar fi strigat. Roșie până în vârful urechilor, se temea să nu fie auzit de cei din jur.

– Vorbește mai încet! Te aude toată lumea! șopti ea, tremurând. Ceea ce spui este complet fals... nu înțelegi nimic...

Se întrerupse brusc. Nu-i putea explica de ce se poartă așa, fără a evoca logodna ruptă cu Phil, iar asta n-ar fi suportat să recunoască. De aceea, se repezi pe neașteptate spre ușă, uitând de Mike. Profund rănită de disprețul lui Nicolas, era pe punctul să izbucnească în lacrimi. Îi înțelegea furia, dar cum să-i explice cum stăteau lucrurile?

Afară, începuse să plouă. Deja se formaseră bălțoace mari pe trotuare. Tremurând de furie și de indignare, căută un taxi. Spera că Mike n-a auzit cuvintele lui Nicolas! Era suficient un singur cuvânt spus cuiva din birou și zvonul s-ar fi răspândit imediat... reproșurile lui Nicolas erau atât de nedrepte! Prin răceala ei, se ferea, pur și simplu, de suferințe. Nu era rece și insensibilă, din păcate. De altfel... ar fi preferat să fie așa, să nu încerce asemenea sentimente pentru un bărbat care o detesta.

Tocmai dădea colțul, când auzi niște pași în urma ei. Se uită repede peste umăr și văzu chipul aspru al lui Nicolas. Din fericire, apăru un taxi liber. Când o văzu că se urcă în mașină, Nicolas mări pasul. Lea se aplecă spre șofer și-i spuse să demareze.

– Domnul nu este cu dumneavoastră, domnișoară? se miră acesta.

– Nu.

Demară. Prin oglinda retrovizoare, îl observă pe Nicolas sărind și el într-un taxi. Inima îi stătu în loc. O va urmări?

Ce să facă? Să-i ceară șoferului s-o ducă la un cinematograf? Nicolas era capabil să intre după ea. Ar fi fost mai bine să se ducă acasă și să încuie bine ușa. Dacă ar fi sunat, nu i-ar fi deschis, asta-i tot. Aruncă din nou o privire. Mașina lui Nicolas dispăruse! În loc să fie ușurată, Lea căzu într-o descurajare totală. Viața era, într-adevăr, prea complicată...

Tocmai se pregătea să intre în apartament, când Nicolas apăru lângă ea. Stupefiată, nu avu timp să mai facă nimic. Încercă să intre repede, dar el o luă fără menajamente de braț și intrară amândoi în vestibul.

– Ce faci aici? întrebă ea, încercând cu disperare să-și revină. Vernisajul dumitale... Nu poți să-ți părăsești invitații! Ce vor crede?

– Puțin îmi pasă! Am început o discuție, am venit s-o încheiem.

– Este o nebunie! Întoarce-te la vernisajul dumitale.

El închise ușa și se rezemă cu spatele de ea.

– La naiba cu vernisajul meu. Oricum, mă plictiseam de moarte. O să mă bârfească mai bine în absență. Poate

vor fi chiar sinceri... Mi-ar fi plăcut să fii și dumneata. Și nu te mai preface surprinsă că mă vezi. Știai bine că o să te ajung.

– Nicidecum! minți ea cu obrajii în flăcări.

– Ba da, Lea, știai. Ce-ar fi dacă am juca cinstit pentru o schimbare? Încă din prima zi m-ai acuzat că-ți fac avansuri și nu ți-am ascuns că îmi plăceai. Nu neg nimic. Eu sunt incapabil să mă prefac... De ce fugi mereu de mine?

– N-am nici un chef să discut cu dumneata. La ce bun? Sunt...

Se întrerupse. Gâtul îi era uscat și parcă avea febră.

– Sunt obosită, reluă ea. Aș vrea să pleci, Nicolas...

– Nu, spuse el cu vehemență. Nu înainte să-mi explici de ce te temi atât de mult să te angajezi într-o relație! Vreau să știu, Lea! Nu-mi place deloc să mă joc de-a ghicitul. Nu cedez niciodată, așa că mai bine spune-mi. Să evităm pierderea de timp.

– Faci din țânțar armăsar! exclamă ea.

Pentru a-și da timp de gândire, se duse la bucătărie și puse apă la fiert. El o urmă.

– S-ar spune că e prima dată când ai o aventură de vacanță! zise ea pe un ton care spera să fie degajat. Greșești dacă iei lucrurile în serios. Ne-am cunoscut, am petrecut câteva zile împreună, ei și? Asta nu-ți dă dreptul să dai buzna și să-mi pui întrebări care de care mai stupide.

– În cazul acesta, de ce ești atât de nervoasă?

– Cine n-ar fi, în aceste condiții? replică ea sarcastic.

Făcu un pas spre ea, iar Lea se încordă toată.

– Nu te apropia!

O prinse de braț cu furie.

– Faci pe indiferenta? întrebă el. Ei bine, dovedește-mi că ești cu adevărat!

Își înclină capul și puse stăpânire pe buzele ei cu o violență sălbatică. Ea începu să tremure imediat aproape convulsiv, ca și cum ar fi străbătut-o un curent electric. O prinse de talie și o lipi de el. Incapabilă să mai reziste gurii lui lacome, închise ochii, învinsă.

Când își ridică în sfârșit capul, ea deschise ochii cu regret.

– Privește-mă! îi ordonă el. Mai îndrăznești să spui că n-am trăit decât o aventură de vacanță?

Ochii lui albaștri o fixau intens. În fața mutismului ei, încruntă sprâncenele.

– Lea, chiar înainte de a părăsi galeria, m-ai acuzat că nu înțeleg nimic. Aveai dreptate. Dar vreau să înțeleg. Ce fel de femeie ești? Cum poți nega ce se petrece între noi? Pasiunea sărutului nostru? Te iubesc, adăugă el cu o voce alterată de emoție.

Ea își reținu respirația neîncrezătoare.

– Ai auzit ce am spus? întrebă el cu bruschețe.

Și Phil îi spusese că o iubea, dar o părăsise pentru altă femeie.

– Lea, răspunde-mi!

– Reflectam... murmură ea.

Și dacă n-o mințea? Dacă o iubea cu adevărat? Ah! își dorea atât de mult să-l creadă... Tocmai ăsta era pericolul. Avea nevoie de dovezi.

– De ce să reflectezi? Ți-am spus doar că sunt îndrăgostit de tine.

Ea își plecă ochii și constată că apa începuse să fiarbă în ibric. Cu un suspin exasperat, el se aplecă și stinse flacăra.

– Încetează să mai schimbi vorba.

– N-am spus nimic! protestă ea.

– Cuvintele sunt inutile, chipul tău vorbește pentru tine. Este transparent, spuse el mângâindu-i obrazul cu neașteptată tandrețe. Asta mă derutează atât de mult la tine. Surâsul și ochii tăi îmi spun una, iar vorbele alta. Când te strâng în brațe, aș jura că mă dorești la fel de mult ca și mine. În clipa următoare, însă, fugi fără un cuvânt de explicație. Pentru mine e o tortură, Lea. Nu te înțeleg. Dacă aș putea să te uit! În avionul care mă aducea în Anglia, îmi spuneam că nici măcar nu voi încerca să te revăd. Dar, îndată ce te-am văzut la aeroport, am știut că trebuia să fac o ultimă încercare. După aceea, am cerut să-ți trimită invitația la expoziție... și când te-am văzut cu tipul ăla, toate speranțele mi s-au năruit. Îți place să torturezi oamenii? Îți place să mă faci gelos?

– Bineînțeles că nu, murmură ea, roșind.

– Atunci, de ce procedezi astfel, Lea? De ce?

Ea se îndepărtă și se duse la fereastră, în fața unui cer plin de nori. Nu era lună. Numai lumina felinarelor se reflecta în apa de pe străzi.

– Când am ajuns în Bahamas, puse ea cu voce scăzută, logodnicul tocmai mă părăsise.

Nicolas o ascultă nemișcat, fără s-o întrerupă. Ea îi povesti totul.

– Înțelegi de ce n-aveam încredere în tine? încheie ea. Nu doream să mai sufăr...

– Îl mai iubești?

– Nu!

– Dar la început... când ai sosit pe insulă... când ne-am întâlnit... încă îl mai iubeai?

Cu moartea în suflet, ea înclină din cap.

– Credeam că da.

– Iată de ce te-ai purtat atât de rău cu mine! Doreai să mă faci să plătesc răul pe care ți l-a făcut un idiot.

– Nu-i adevărat!

– Ba da! Te-ai hotărât să-i înnebunești pe bărbați, pe mine, pe Max Estada, pe tipul acela de la hotel... Și eu care credeam că pur și simplu te temeai să te îndrăgostești! Speram însă, cu timp și răbdare, dacă nu te grăbeam, mai devreme sau mai târziu, tu...

Se întrerupse, cu respirația tăiată. Furia lui o sperie pe Lea. Făcu un pas înapoi, tremurând ca o frunză.

– Și în tot acest timp, te jucai cu mine precum șoarecele și pisica, nu-i așa? Ai gheare ascuțite, Lea... Zgârii până la sânge...

– Nu, șopti ea, scuturând energic din cap.

– Te-ai folosit de mine, continuă el, nemilos. Nu aveai dreptul... În fine, te-ai distrat copios. Acum, e rândul meu să mă răzbun! Nu voi permite niciodată unei femei să mă ridiculizeze.

Se apropie de ea și o prinse în brațe. Ea întoarse capul, crezând că o va săruta. De unde! El o ridică și o aruncă pe umăr ca pe un sac. Ignorându-i țipetele și loviturile de pumni, o duse în dormitor și o aruncă pe pat. Înainte să se dezmeticească, se aruncă asupra ei și o sărută cu o brutalitate vecină cu ura.

Eforturile ei disperate de a scăpa nu avură drept rezultat decât să sporească furia lui Nicolas. Parcă dorea să-i facă rău. Simți cum i se scurg lacrimi pe obraz. După un timp care i se păru o eternitate, el o lăsă și o privi o clipă. Apoi, atinse cu degetul obrazul ei ud de lacrimi.

– Ah, nu... doar n-o să începi să plângi! De data asta, n-o să reușești să mă înduioșezi!

Ea își șterse ochii cu dosul mâinii.

– Nu voiam să-ți fac rău, Nicolas. Greșești crezând că încercam să mă răzbun. De la început, ți-am spus că nu doream să mă implic. Îmi era teamă, foarte teamă. De aceea am fugit...

– Dar de ce, Lea? întrebă el, privind-o scrutător.

– Ți-am spus. Mă temeam...

– De mine?

Ea clătină din cap fără să răspundă.

– Sunt oare atât de fioros? întrebă el cu blândețe.

Ea suspină.

– Mă temeam să nu mă îndrăgostesc de tine.

Își regretă imediat mărturisirea. Nu va întârzia să-i pună altă întrebare, decisivă de data asta. O prinse de bărbie, obligând-o să-l privească în față.

– Cine îmi spune că ești sinceră?

– Aș putea să te întreb și eu același lucru... Cum să am încredere în tine? În anumite privințe, îmi amintești de Phil.

– Ah, da?

– Știi că la sosirea mea în Bahamas, sora mea m-a avertizat că ești un afemeiat? Ca Phil... și am crezut-o.

– Ai crezut-o?

– Dar ce sperai? Prima dată când te-am văzut, pe plajă...

– Știu, am fost lipsit de tact. Numai Dumnezeu știe cât mi-am reproșat-o! Dar erai atât de frumoasă întinsă acolo.

A fost cât pe ce să te trezesc cu un sărut. Ai scăpat ca prin urechile acului. Ar trebui să-mi mulțumești! La urma urmei, n-am făcut decât să dau la o parte puțin nisipul de pe tine...

– Da, iar eu am înțeles imediat că trebuie să n-am încredere în tine.

– Lea, vreau să mă căsătoresc cât mai repede cu tine. Te iubesc. Cred că și tu ai putea să mă iubești.

Ea își mușcă buza.

– Mi-e atât de teamă să nu sufăr, mărturisi ea.

O emoție adâncă umbri ochii albaștri ai lui Nicolas. Tremurând, ea adăugă:

– Dar e prea târziu. Sunt deja îndrăgostită de tine. Nu te-ai întrebat de ce am părăsit insula atât de brusc? În ziua aceea, am înțeles că Phil nu mai conta pentru mine și că acum trebuia să mă tem de tine. Îți găseam prea multe puncte comune cu el.

– Te rog, încetează să ne pui în aceeași oală!

– Mă temeam că o să mă faci să sufăr, cum a făcut-o el. Atunci, am fugit. Când am venit în Bahamas, nu doream decât un lucru: să uit trecutul și să profit de vacanță. Dar cu cât te vedeam mai mult, cu atât te plăceam mai mult... Dacă ne-am fi întâlnit... peste un an, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Refuz să aștept anul viitor! Te vreau acum. Te iubesc acum...

Începu să-și plimbe încet mâna pe pieptul ei, coborând apoi spre coapse.

– Când îmi vei spune că mă iubești? Eu eram cât pe ce să ți-o mărturisesc în ziua când ne-am dus în golful lui Ebben. Te admiram, lungită pe puntea vasului și știam că te iubeam. Văzându-te pe plajă, m-am gândit că erai minunată. Aș fi vrut să te fotografiez. Ai un corp minunat... un păr splendid, fin, mătăsos...

Luă o șuviță blondă în mână și o lăsă să i se scurgă printre degete.

– Eram nerăbdător să deschizi ochii ca să le văd culoarea. Bănuiam că sunt albaștri. Foarte limpezi. Apoi te-ai trezit. Erau verzi... mult mai frumoși decât îmi imaginasem.

Ea îi luă mâna.

– Nicolas, dar dacă nu va dura?

– Ce vrei? Certitudinea absolută? Nimeni nu ți-o poate oferi. Mă poate lovi o mașină, mâine dimineață. M-ai putea părăsi pentru un spicher de la B.B.C. Singurul lucru pe care-l avem cu siguranță este prezentul, Lea. Și cred că am putea face ceva mult mai interesant decât să vorbim.

– Ce anume?

– Ceva ce trebuia să facem de mult: dragoste.

O sărută pe gât și ea închise ochii, tremurând de voluptate.

– Simt nevoia să te ating, murmură el. Te doresc de săptămâni de zile. Nu există decât o modalitate de exprimare a sentimentelor profunde. Cuvintele nu ajung. Ai putea să-mi spui că mă iubești fără să rostești o silabă... Ca și muzica, dragostea are limbajul ei propriu. Un limbaj universal.

Atunci, Lea îl mângâie astfel încât să știe cu ce pasiune îl iubea. Da, știa că dragostea adevărată n-are nevoie de cuvinte pentru a-și face cunoscută profunzimea...

Sfârșit